ΕΤΟΣ Γ'. Νο 134 ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 2. 50 ΠΕΜΠΤΗ 4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1296 ΑΡΙΘ. ΤΗΛ.200

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ — ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ — Τηλ. Διευθ.: ΤΡΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 106.600.000

80 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
10 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΤΩι ΕΞΩΤΕΡΙΚΩι
(ἐν Ἀμερικῇ, Ἀγγλίᾳ, Αἰγύπτῳ, Κύπρῳ καὶ Ἀλβανίᾳ)
ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Εἰς Δραχμὰς

Ἐν ὄψει . . . . πρὸς	4 %	Ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μηνῶν. . . πρὸς	4 ½ %
Μὲ 15ήμερον προειδοποίησιν . »	4 ¼ %	» » 1 ἔτους . . . »	4 ¾ %
Ταμιευτήριον		» » 2 ἐτῶν . . . »	5 ¼ %
		» » 4 » . . . »	5 ¾ %
		» » 5 » . . . »	6 %
μέχρι Δρχ. 50.000 . . . »	5 %	» » 10 » . . . »	7 %

Εἰς Συνάλλαγμα ἐπί :

Λονδίνου ἐν ὄψει . . . . . . πρὸς	4 %	Παρισίων ἐπὶ προθεσμίᾳ 2 ἐτῶν πρὸς	5 %
» ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην. »	4 ½ %	Νέας Ὑόρκης ἐν ὄψει . . . . »	4 %
Παρισίων ἐν ὄψει. . . . . . »	4 %	Ἰταλίας . . . . »	4 ½ %
» ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην. »	4 ½ %	Βελγίου . . . . »	4 %
» » 1 ἔτους »	4 ¾ %	Ἑλβετίας . . . . »	1 ½ %

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ Ν' ΑΠΟΛΑΥΣΕΤΕ ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΝΟ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

ΑΝ ΠΟΘΕΙΤΕ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑΝ
ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ
ΤΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΑΚΟΜΗ 3 ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΥ

ΤΟΥ H. G. WELLS

Τὸ ἀστεροσκοπεῖο τῆς Ἀβοῦ, στὴ νῆσο Βόρνεο, εἶνε χτισμένο στὶς ρίζες τοῦ βουνοῦ. Ἀπ' τὸ μέρος τοῦ βορρᾶ ὑψώνεται ὁ παλαιὸς κρατὴρ τοῦ νεκροῦ ἠφαιστείου, ποὺ τὴ νύχτα διαγράφεται μαῦρος ἀπάνω στὸ βαθυγάλανο φόντο τοῦ οὐρανοῦ. Κοντὰ στὸ μικρὸ κυκλικὸ κτίριο τοῦ ἀστεροσκοπείου μὲ τὸ μικροσκοπικό του θόλο πρὸς νότον, τὰ ριζοβούνια χάνονται μέσα στὶς μαῦρες σκιὲς τοῦ μεγάλου δάσους ποὺ ἁπλώνεται κάτω στὴν πεδιάδα. Τὸ μικρὸ σπίτι ὅπου μένει ὁ ἀστρονόμος καὶ οἱ βοηθοί του, ἀπέχει ὡς πενῆντα μέτρα ἀπὸ τἀστεροσκοπεῖο. Λίγο μακρύτερα εἶνε χτισμένες οἱ καλύβες τῶν ἰθαγενῶν ποὺ ὑπηρετοῦν στὸ ἀστεροσκοπεῖο.

Ἐκείνη τὴ βραδυά, ὁ Θάντυ, ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀστεροσκοπείου, εἶχε πέσει στὸ κρεββάτι, γιατὶ τὸν εἶχε πειράξει πυρετός. Ὁ πρῶτος βοηθός του, ὁ ἀστρονόμος Ρέδστον, προτοῦ ἀρχίσῃ τὶς παρατηρήσεις του, στάθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ κύτταξε τὸν ἀστρόσπαρτον οὐρανὸ τῆς τροπικῆς νύχτας. Ἡ νύχτα ἤτανε βαθειὰ καὶ ἥσυχη. Ποὺ καὶ ποὺ μονάχα ἀκουγότανε κανένας ἦχος ἀπὸ τὰ σπιτάκια τῶν ἰθαγενῶν ἢ καμμιὰ φωνὴ κανενὸς παράξενου ζώου, ἀπ' αὐτὰ ποὖνε γεμάτα τὰ μυστηριώδη δάση αὐτῶν τῶν μερῶν.

Ὁ Ρέδστον ἄλειψε νὰ χέρια του καὶ τὸ πρόσωπό του μὲ μιὰ εἰδικὴ ἀλοιφὴ γιὰ τὰ τσιμπήματα τῶν κουνουπιῶν, καὶ κρατῶντας ἕνα μικρὸ φαναράκι στὸ χέρι, μπῆκε στὸ παρατηρητήριο τοῦ Ἀστεροσκοπείου.

Σὲ λίγο εἶχαν ἡσυχάσει ὅλα. Κανένας κρότος δὲν ἀκουγότανε πειὰ ἀπ' ἔξω, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς παράξενες φωνὲς τῶν ζώων τοῦ δάσους ποὺ σχίζανε πότε - πότε τὴν ἐρημιά. Οἱ ὑπηρέτες εἶχαν ὅλοι κοιμηθεῖ.

Ὁ ἀστρονόμος ἔσβυσε τὸ φῶς του — γιατὶ οἱ ἀστρονομικὲς παρατηρήσεις γίνονται πάντα μὲ σβυστὸ φῶς—τοποθέτησε στὴ θέσι ποὺ ἤθελε τὸ τηλεσκόπιο, ἐκανόνισε τὸ μηχανισμό του καὶ ἄρχισε τὶς παρατηρήσεις του.

Ἄξαφνα, ἐκεῖ ποὺ κύτταγε ἕνα μικρὸ σύμπλεγμα ἀστέρων μέσα στὸ Γαλαξία, εἶδε τἄστρα νὰ χάνωνται ἀπὸ μπροστά του. Ἔγινε σκοτάδι γιὰ μιὰ στιγμὴ μέσα στὸ τηλεσκόπιο, ἀμέσως ὅμως τἄστρα ξαναφάνηκαν πάλι.

— Περίεργο! εἶπε μέσα του ὁ ἀστρονόμος. Κανένα πουλὶ θὰ πέρασε ἀπὸ πάνω...

Δὲν πρόφτασε ὅμως καλὰ - καλὰ αὐτὴ ἡ σκέψη νὰ τοῦ περάσῃ ἀπὸ τὸ νοῦ του, κι' ἔγινε πάλι σκοτάδι. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, τὴ στιγμὴ ποὺ σκοτείνιασε ὁ οὐρανὸς, καὶ χαθῆκαν τἄστρα, ὁ μεγάλος σωλῆνας τοῦ τηλεσκοπίου τραντάχτηκε δυνατά, σἄν νἄχε κἄτι χτυπήσῃ μὲ δύναμι τὸ τηλεσκόπιο. Δὲν πρόφτασε ὁ ἀστρονόμος νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν πρώτη ἔκπληξί του, κι' ἀλλεπάλληλα χτυπήματα ἀκουστήκανε ἀπάνω στὸ τηλεσκόπιο καὶ στὸ θόλο τοῦ ἀστεροσκοπείου. Τὸ τηλεσκόπιο ἔφυγε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Θεὲ καὶ Κύριε! ἔκαμε ὁ ἀστρονόμος. Τ' εἶν' αὐτό;

Ἕνα πρᾶμμα μεγάλο, παράξενο καὶ μαῦρο, φαινότανε σἄν νὰ πάλευε κοντὰ στὸ ἄνοιγμα τοῦ θόλου τοῦ ἀστεροσκοπείου ἐκεῖ, ὅπου εἶχε διευθύνει ὁ ἀστρονόμος τὸ τηλεσκόπιό του. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως χάθηκε. Τὸ παράξενο αὐτὸ πρᾶμμα ἔφυγε ἀπὸ κεῖ. Κι' ὁ ἀστρονόμος θἄλεγε πῶς εἶχε φύγει, ἄν δὲν ἄκουγε ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἕναν κρότο σἄν γκρατσούνισμα.......

Ὁ Ρέδστον σηκώθηκε ἀπὸ τὸκάθισμά του καὶ στάθηκε ὀρθός. Φοβότανε.... Τὶ ἦταν αὐτὸ τὸ μυστηριῶδες πρᾶμμα ποὖχε μπῆ στὸ παρατηρητήριό του ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ θόλου;

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα μεγάλο μαῦρο πρᾶμμα πέρασε πάλι, γρήγορα ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ μπροστὰ στὸ τηλεσκόπιο. Κἄτι χτύπησε πάλι τὸ τηλεσκόπιο.

Ὥστε ἤτανε μέσα, μαζί του! Ποιὸς ἤξερε τὶ ἤτανε.... Ὅ,τι καὶ νἄταν ὅμως, κάπου κοντὰ στὸ ταβάνι θὰ εἶχε σκαλώσει. Τὶ νἄτανε ὅμως; Τὸν εἶχε δῇ ἄραγε, ἢ μήπως δὲν εἶχε ἀντιληφθεῖ τὴν παρουσία ἑνὸς ἀνθρώπου ἐκεῖ μέσα ποὖχε μπῆ; Εἶχε μπῆ ἐπίτηδες ἢ κατὰ λάθος;

Ὁ ἀστρονόμος στάθηκε δυὸ - τρία λεπτὰ ἔτσι μὲ ξέροντας τὶ νὰ κάνῃ. Σὲ λίγο ἀκούστηκε ἕνα σὰν γραντσούνισμα, ἔπειτα κάτι σἄν φτερούγισμα μεγάλου πουλιοῦ, καὶ κἄτι ἄγγιξε τὸ πρόσωπό του......

Εἶδε τότε, στὸ ἀμυδρὸ — ἀμυδρὸ φῶς τῆς ἀστροφεγγιᾶς, νὰ γυαλίζῃ στὸ σκοτάδι ἕνα πρᾶμμα στρογγυλό, ποὔμοιαζε μέ λαδωμένο κομμάτι πετσί.....

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ μικρὸ μπουκαλάκι ποῦ συνείθιζε νὰ γεμίζῃ μὲ νερὸ καὶ νὰ τὦχῃ δίπλα του τὶς ὧρες ποῦ κυττοῦσε μὲ τὸ τηλεσκόπιο τὸν οὐρανὸ, ἔπεσε κάτω στὸ πάτωμα κι' ἔσπασε μ' ἕναν κρότο ξερό. Κι' ἀκούστηκε πάλι ἕνας παράξενος ἦχος σἄν φτερούγισμα.

Ὁ Ρέδστον θυμήθηκε τότε ὅτι εἶχε στὴν τσέπη του ἕνα κουτὶ σπίρτα. Ἔβγαλε λοιπὸν ἕνα σπίρτο καὶ τἄναψε.

Πρόφτασε νὰ δῇ ἕνα μεγάλο πρᾶμμα σὰν φτερό, μιὰ μεγάλη φτεροῦγα ἀνοιχτή, κι' ἔπειτα ἕνα πρᾶμμα σὰν τριχωτό, ποὖχε χρῶμα σταχτί, σὰν γοῦνα...

Δὲν πρόφτασε νὰ δῇ τίποτ' ἄλλο. Κἄτι σκληρὸ τὸν ἐχτύπησε στὸ πρόσωπο, τοὖσβυσε τὸ σπίρτο, καὶ τοῦ πέταξε ἀπὸ τὰ χέρια τὸ κουτί. Κάτι πιάστηκε τότε ἀπὸ τὸ μελίγγι του, κι' αἰσθάνθηκε ἕνα πρᾶμμα μυτερὸ καὶ κοφτερό, ἕνα σάν νύχι, νὰ τοῦ σχίζῃ μὲ δύναμη τὸ μάγουλο.

Ὀπισθοχώρησε τρομαγμένος κι' ἔπεσε κάτω. Ἄκουσε τότε τὸ σβυσμένο φαναράκι του νὰ πέφτῃ καὶ νὰ σπάῃ...

Καθὼς ἔπεσε χάμω, κάτι τὸν ἐχτύπησε πάλι, ὄχι ὅμως καὶ πολὺ δυνατὰ αὐτὴ τὴ φορά, στὸ πρόσωπο. Μολονότι εἶχε ζαλιστεῖ ἀρκετὰ ἀπ' αὐτὰ ποὔπαθε, αἰσθανότανε τὸ αἷμα του νὰ τρέχῃ ἄφθονο ἀπὸ τὸ σχισμένο μάγουλό του, ποὺ εἶχε ἀρχίσει τώρα νὰ τὸν πονάῃ πολύ...

Πάλι ἄκουσε ἕνα φτερούγισμα καὶ μιὰ μεγάλη φτεροῦγα τοῦ σκούπισε τὸ πρόσωπο καὶ τὰ μάτια. Γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν ἄγνωστον αὐτὸν ἐχθρὸν, ἔπεσε μπρούμυτα καὶ προσπάθησε νὰ χωθῇ κάτω ἀπὸ τὸ τηλεσκόπιο. Σκέφτηκε πὼς μποροῦσε ἔτσι ν' ἀποφύγῃ τὶς ἄγριες ἐπιθέσεις τοῦ μυστηριώδους ἐχθροῦ του...

Καθὼς προσπαθοῦσε ἔτι, μὲ τὰ τέσσερα, νὰ χωθῇ κάτω ἀπὸ τὸ τηλεσκόπιο, ἔννοιωσε πάλι κάτι σκληρὸ νὰ τὸν χτυπάῃ στὴν πλάτη κι' ἄκουσε τὸ σακκάκι του νὰ σχίζεται. Ἔπειτα ἀκούστηκε ἕνας χτύπος, ἀπάνω, πρὸς τὸ ταβάνι.

Ὁ ἀστρονόμος κρύφτηκε καὶ ζάρωσε ὅσο καλλίτερα μποροῦσε κάτω ἀπὸ τὸ τηλεσκόπιο, καὶ στάθηκε σὲ τέτοιο τρόπο ποὺ μόνο τὰ πόδια του ἔμεναν ἐκτεθειμένα. Τὸ κεφάλι του καὶ τὸ σῶμα του κατόρθωσε ὅπως δήποτε νὰ τὰ κρύψῃ. Ἄφισε ἐπίτηδες τὰ πόδια του ἔξω, γιατὶ μ' αὐτὰ μποροῦσε νὰ κλωτσάῃ. Εἶχε ζαλιστεῖ. Ἄκουγε ὅμως ἀκόμα τὸ παράξενο αὐτὸ ὂν νὰ γυρίζῃ μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ θόλου τοῦ ἀστεροσκοπείου. Σὲ λίγο κατάλαβε πάλι ὅτι εἶχε καθήσει στὸ τηλεσκόπιο, γιατὶ τὸ ὄργανον ἄρχισε νὰ κουνιέται. Κι' ἀπ' αὐτὸ κατάλαβε πὼς τὸ ζῶο αὐτὸ θἄτανε μεγάλο πολὺ καὶ βαρύ...

Ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ αἰσθάνθηκε νὰ περνάῃ κοντὰ στὰ πόδια του. Μάζεψε τότε καὶ τὰ δυό του πόδια καὶ μ' ὅλη του τὴ δύναμη κλώτσησε πρὸς τὰ ἔξω. Τὰ πόδια του χτυπήσανε ἕνα πρᾶμα σἄν σῶμα μαλακό...

Ὁ ἀστρονόμος ἤταν ὁπωσδήποτε πειὸ ἀσφαλισμένος τώρα ἀποκάτω ἀπὸ τὸ τηλεσκόπιο, φοβόταν ὅμως ἀκόμα πολύ, γιατὶ θἄτανε βέβαια μεγάλο πρᾶμμα αὐτὸ ποὖχε μπῆ ἔτσι ἀπρό-

Κρατῶντας ἕνα μικρὸ φανάρι στὸ χέρι...

σκλητο στὸ ἀστεροσκοπεῖο.

Ἄξαφνα, μιὰ στιγμὴ ποὺ τοῦ φάνηκε πὼς εἶχε ἡσυχάσει ὁ ἐνοχλητικὸς ἐπισκέπτης, ὁ ἀστρονόμος εἶδε, στὸ μέρος ὅπου ἤτανε τὸ ἄνοιγμα τοῦ θόλου, στὸ βαθυγάλανο φόντο τοῦ ξάστερου οὐρανοῦ, ἕνα πρᾶμμα στρογγυλό, σὰν μεγάλο καὶ παράξενο κεφάλι. Εἶχε ἀπάνω δυὸ μυτερὰ καὶ ὄρθια μακρουλὰ πράμματα, σὰν αὐτιά. Τὸ κεφάλι αὐτὸ τοῦ φάνηκε μεγάλο ὅσο εἶνε περίπου τὸ κεφάλι ἑνὸς μεγαλόσωμου σκυλιοῦ.

Τότε ὁ Ρέδστον ἀποφάσισε νὰ ζητήση βοήθεια· ἄρχισε λοιπὸν νὰ φωνάζῃ μ' ὅλη τῆς φωνῆς του τὴ δύναμι...

Μόλις ἄκουσε τὶς φωνὲς τοῦ ἀστρονόμου, ὁ ἐχθρὸς κατέβηκε πάλι.

Ὁ Ρέδστον αἰσθάνθηκε κάτι ν' ἀκουμπάῃ στὸ χέρι του ποὺ τὦχε ἀκουμπισμένο στὸ πάτωμα.

Ὁ ἀστρονόμος κλώτσησε δυνατὰ μ' ὅλη τὴ δύναμη τοῦ ποδιοῦ του πρὸς τὴ διεύθυνσι ἐκείνη, κι' ἀμέσως αἰσθάνθηκε νὰ πιάνεται ἡ φτέρνα του ἀνάμεσα σὲ δυὸ σειρὲς μικρὰ καὶ κοφτερὰ δόντια. Πόνεσε πολύ, φώναξε δυνατά, κι' ἄρχισε νὰ προσπαθῇ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ αἰχμάλωτο πόδι του κλωτσῶντας ὅσο μποροῦσε μὲ τ' ἄλλο. Δὲν κατάφερε ὅμως νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ πόδι του ἀμέσως. Κι' ὅταν εἶδε, ὅτι τὸ ζῶο δὲν τὸν ἄφινε, σκέφθηκε ὅτι δίπλα του ἤτανε τὸ σπασμένο μπουκάλι. Τὸ ἅρπαξε μὲ τὸ δεξί του χέρι, καὶ πασπατεύοντας μὲ τ' ἀριστερὸ στὸ πυκνὸ σκοτάδι, κατώρθωσε νὰ πιάσῃ τέλος ἕνα πρᾶμμα μαλακὸ καὶ μακρουλό, ἕνα πρᾶμμα λεῖο σὰν βελοῦδο, ὅπως εἶνε τῆς γάτας τ' αὐτί, μὰ πολὺ μεγαλύτερο.

Κρατῶντας γερὰ στὸ δεξί του χέρι τὸ σπασμένο μπουκάλι ἀπὸ τὸ λαιμό, τὸ κατέβασε μ' ὅλη του τὴ δύναμι ἀπάνω σ' ἐκεῖνο ποὺ ὑπέθετε πὼς ἤτανε τὸ κεφάλι τοῦ παράξενου αὐτοῦ ζώου. Τὸ σήκωσε ἀμέσως καὶ τὸ ξανακατέβασε πάλι πολλὲς φορὲς στὸ μέρος ποὺ νόμιζε πὼς βρισκότανε τὸ κεφάλι.

Τὰ μικρά, τὰ κοφτερὰ καὶ μυτερὰ δοντάκια ποὺ σφίγγανε τὴ φτέρνα του χαλάρωσαν ἀμέσως τὸ σφίξιμό τους, κι' ὁ ἀστρονόμος τράβηξε τὸ δαγκωμένο πόδι του· κι' ἄρχισε ἀμέσως νὰ κλωτσάῃ καὶ μὲ τὰ δυό. Αἰσθανότανε τὰ παπούτσια του νὰ χτυποῦν ἀπάνω σὲ κάτι γλυστερό... Ἄξαφνα κάτι τοῦ δάγκωσε δυνατὰ τὸ χέρι, ψηλά, κοντὰ στὸν ὦμο. Μανιώδης, ὁ ἀστρονόμος τοῦ κατάφερε ἕνα χτύπημα μὲ τἄλλο χέρι, κι' αἰσθάνθηκε τὸ χέρι του νὰ χτυπάῃ ἀπάνω σὲ κάτι ὑγρὸ καὶ ἁπαλὸ σὰν βελούδινο, σὲ κάτι σὰν βρεμμένη γοῦνα.

Τὸ ζῶο δὲν ἔκανε τίποτε ἔπειτα· ἐπεκράτησε γιὰ λίγα λεπτὰ ἀπόλυτη σιγὴ στὸ ἀστεροσκοπεῖο. Σὲ λίγο ὅμως ὁ ἀστρονόμος ἄκουσε πάλι κάτι σὰν τὸ περπάτημα ποδιῶν μὲ μικρὰ νύχια στὸ πάτωμα. Ἔπειτα ἄκουσε ἕνα βαρὺ σύρσιμο στὸ πάτωμα τοῦ ἀστεροσκοπείου. Γρήγορα ὅμως ἔγινε πάλι σιωπή, κι' ἀκουγότανε μόνο ἡ δικιά του βαρειὰ ἀναπνοή, κι' ἕνας ἄλλος παράξενος ἦχος, σὰν γλύψιμο...

Ὁ Ρέδστον δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ καὶ περίμενε νὰ δῇ τί θὰ γίνῃ.... Γιὰ πολλὴν ὥρα δὲν ἀκουγότανε τίποτα, κι' ἀπ' αὐτὸ ὁ φίλος μας συνεπέρανε ὅτι ὁ ἐχθρὸς θἆχε ὑποχωρήσει. Σηκώθηκε σὲ λίγο λοιπὸν μὲ τὸ σκοπὸ νὰ φύγῃ. Μόλις σηκώθηκε ὅμως ὁ ἀστρονόμος, τὸ παράξενο ζῶο ἄρχισε νὰ κουνιέται καὶ ν' ἀκούγεται πάλι.

Κι' ὁ ἀστρονόμος ἑτοιμάστηκε ν' ἀποκρούσῃ καμμιὰ νέα ἐπίθεση τοῦ ἀγνώστου ἐχθροῦ. Μὰ ὁ ἐχθρὸς δὲν ἐπετέθη.

— Θὰ τὸ χτύπησα ἄσχημα, εἶπε μέσα του ὁ ἀστρονόμος, μὲ τὴ σπασμένη μποτίλλια, καὶ δὲ θἄχῃ πειὰ κουράγιο νὰ μοῦ ριχτῇ...

Ὁ ἀστρονόμος σκέφτηκε τότε νὰ συρθῇ ὡς τὴν πόρτα, νὰ τὴν ἀνοίξῃ, καὶ νὰ φύγῃ.

Οἱ ὑπηρέτες κοιμῶντουσαν ἀκόμα καὶ κανένας δὲν εἶχε ἀκούσει τὶς φωνές του, γιατὶ κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγόταν ἀπ' ἔξω. Τὸ πόδι του τὸν πονοῦσε πολύ, καὶ πιάνοντάς το μὲ τὸ χέρι του, ὁ Ρέδστον κατάλαβε πῶς ἤτανε βρεμμένο. Εἶχε φαίνεται τρέξει αἷμα πολὺ ἀπὸ τὴν πληγή.......

Ὁ Ρέδστον δὲν θέλησε νὰ ξαναφωνάξῃ, γιατὶ ὁ ἐχθρὸς εἶχε ἀποχωρήσει. Ἄλλωστε κι' ἂν φώναζε, δὲ θὰ τὸν ἀκούγανε, ὅπως δὲν τὸν ἀκούσανε καὶ πρίν. Εἶχε ὅμως τρομερὰ ἐξαντληθεῖ ἀπ' αὐτὴν τὴν πάλη, καὶ αἰσθαινότανε τὸν ἑαυτό του πολὺ ἄσχημα.

— Θὰ καθήσω λίγο ἀκόμα ἐδῶ νὰ ξεκουρασθῶ, εἶπε μέσα του, καὶ ἔπειτα θὰ φύγω.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως τοῦ φάνηκε ὅτι τὸ μακρουλὸ κομμάτι τοὐρανοῦ ποὺ φαινότανε μόνο ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ θόλου τοῦ Ἀστεροσκοπείου, ἄρχισε νὰ κουνιέται δεξιὰ κι' ἀριστερά.. Ἔπειτα τοῦ φάνηκε πῶς ἄκουσε ἕν' ἄλλο φτερούγισμα, καὶ ξεχώρισε μιὰ παράξενη σιλουέττα νὰ διαγράφεται στὸ βαθυγάλανο φόντο τοῦ οὐρανοῦ. Εἶδε τὴ μαύρη σιλουέττα ἑνὸς ζώου ν' ἀνεβαίνῃ σιγὰ-σιγὰ στὸ θόλο τοῦ ἀστεροσκοπείου. Δὲν τὸ φοβότανε τώρα πειά, τώρα τὸ κύτταζε μὲ ἀπάθεια, μὰ καὶ μὲ μεγάλη περιέργεια. Ἔπειτα τοῦ φάνηκε σὰν νὰ μίκραινε καὶ νὰ μεγάλωνε διαδοχικὰ τὸ μακρουλὸ κομμάτι τοὐρανοῦ ποὺ φαινόταν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ θόλου, ὅπου σκαρφάλωσε τὸ παράξενο ζῶο, ποὺ ἂν καὶ δὲν τὦβλεπε καλὰ οὔτε τώρα, τοῦ φαινότανε σὰν πελώριος ἀγριόγατος μὲ φτερά... Αὐτὸ τοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο. Ἔπειτα τοῦ φάνηκε πῶς διψοῦσε πολύ, μὰ δὲν τοὔρχόταν καὶ νὰ ψάξῃ γιὰ νὰ βρῇ τίποτα νὰ πιῇ. Σὲ λίγο νόμισε σὰν νὰ γλυστροῦσε σ' ἕνα μακρὺ σωλῆνα...

Αἰσθάνθηκε ἄξαφνα κάτι νὰ τὸν καίῃ στὸν λαιμό, καὶ τότε ἄνοιξε τὰ μάτια του, ποὺ τἆχε κλειστά. Εἶδε τότε πῶς δὲν ἤτανε νύχτα, ἀλλὰ μέρα μεσημέρι. Εἶδε ἕνα ὑπηρέτη τοῦ ἀστεροσκοπείου νὰ τὸν κυττάῃ μὲ μιὰ παράξενη ἔκφρασι στὸ πρόσωπό του! Γύρισε λίγο ἀλλοῦ τὰ μάτια του καὶ εἶδε τότε τὸ κεφάλι του ἀστρονόμου Θάντυ, ἀλλά... ἀνάποδα ! Τὸν κύτταξε καλὰ-καλά, καὶ σὲ λίγο κατάλαβε ὅτι τὸ κεφάλι του ἀκουμποῦσε στοῦ Θάντυ τὰ γόνατα κι' ὅτι ὁ Θάντυ τοὔδινε κονιὰκ νὰ πιῇ γιὰ νὰ συνέλθῃ.

Κι' ἔπειτα εἶδε πῶς ἤτανε ἀκόμα στὸ θόλο τοῦ ἀστεροσκοπείου. Κι' ἀπὸ τὰ κόκκινα σημάδια ποὔβλεπε στὸ τηλεσκόπιο, θυμήθηκε τὰ χθεσινοβραδυνά...

— Μὰ τί ἔγινε ; Τί ἤτανε ἐκεῖνο ποὺ πάλεψε μαζί μου χθὲς τὸ βράδυ ;

— Ἐσὺ θὰ ξέρῃς καλύτερα ἀπὸ μᾶς, ἀποκρίθηκε ὁ Θάντυ. Ἐμεῖς σὲ βρήκαμε τώρα τὸ πρωῒ λιποθυμισμένο. Ἤσουνα πεσμένος χάμω, κάτ' ἀπ' τὸ τηλεσκόπιο. Τὸ παρατηρητήριο, καθὼς βλέπεις, ἔχει γίνῃ ἄνω κάτω...

Πράγματι, ἤτανε σκορπισμένα παντοῦ σπασμένα γυαλιά. Τὸ πάτωμα ἤτανε βρεμένο μὲ νερὰ κι' ἀλλοῦ κοκκινισμένο ἀπὸ αἵματα. Τὸ κάθισμα τοῦ τηλεσκοπίου ἦταν ἀναποδογυρισμένο, καὶ κοντὰ στὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο φαινότανε μιὰ μικρὴ λίμνη μαῦρο αἷμα...

— Ἔμοιαζε περισσότερο μὲ μιὰ τεραστία νυχτερίδα παρὰ μὲ τίποτ' ἄλλο, εἶπε τότε ὁ Ρέδστον. Εἶχε κάτι αὐτιὰ μυτερά, παχουλὰ καὶ μᾶλλον κοντά, τὸ τρίχωμά του ἤτανε λεῖο καὶ μαλακό, καὶ τὰ φτερά του παράξενα, σὰν πέτσινα... Τὰ δόντια του ἤτανε μικρὰ καὶ μυτερά, ἀλλὰ πολὺ κοφτερά, ὅπως καὶ τὰ νύχια του. Μὰ τί ἔγινε ; Ἐγὼ δὲ θυμᾶμαι νὰ βγῆκε ἀπὸ δῶ μέσα. Ἐδῶ μέσα θἆναι, εἶπε, ἄξαφνα ὁ Ρέδστον καὶ πετάχτηκε γιὰ νὰ ψάξῃ νὰ τὸ βρῇ.

— Ἡσύχασε, ποὖπε ὁ φίλος του, δὲν εἶνε ἐδῶ. Προτοῦ συνέλθῃς ἐσὺ ἀπὸ τὴ λιποθυμία σου ψάξαμε παντοῦ, μὰ δὲ βρήκαμε τίποτα. Ἀλλ' ἀπ' αὐτὰ ποὺ μᾶς εἶπες κατάλαβα τί θὰ ἦταν αὐτό. Δὲν ξέρω ἂν ἔχῃς ἀκούσει τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ μιλᾶνε γιὰ τὸ «κλάγγοταγκ». Δὲν εἶνε ἄγριο, σπανίως ἐπιτίθεται στὸν ἄνθρωπο. Φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὸ ποὺ μπῆκε δῶ μέσα ἦταν ἐξαιρετικῶς ἄγριο καὶ τὸ ἐρέθισες καὶ σύ. Εἶνε ἕνα παράξενο ζῶο ποὺ ἔχει φτερὰ καὶ μοιάζει πολὺ μὲ τὴ δική μας μικρὴ νυχτερίδα, ἀλλὰ εἶνε πολὺ μεγαλείτερο. Αὐτὸ θὰ ἤτανε. Εἶνε πολλὰ τὰ παράξενα καὶ ἄγνωστα σὲ μᾶς ζῶα ποὺ κρύβονται στὰ παρθένα καὶ ἀνεξερεύνητα δάση αὐτῆς τῆς νήσου...

H. G. Wells

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ

Πῶς νὰ διατηρῆτε τὰ κυνήγια σας

Λαγοί, πέρδικες, μπεκάτσες καὶ κάθε εἴδους κυνῆγι μπορεῖτε νὰ τὄχετε πάντα νωπό, ἂν τὸ βάλετε μέσα σ' ἕνα κιβώτιο στρωμένο μὲ πολὺ ἄχυρο ἢ ἂν τὸ βουτήξετε μέσα σὲ σωρὸ ἀπὸ στάρι.

Δοκιμᾶστέ το καὶ θὰ μᾶς θυμηθῆτε.

***

Γιὰ νὰ καταστρέφετε τὰ μυρμήκια

Γιὰ τὸ ἐνοχλητικώτατο αὐτὸ ἔντομο, ποὺ πολλὲς φορὲς ἀποβαίνει καὶ καταστρεπτικώτατο στὴν ὑγεία καὶ στὴν καθαριότητα νὰ μεταχειρίζεσθε ὀλίγη σκόνη ἀπὸ θειάφι. Εἶνε τὸ μόνο φάρμακο ποὺ τὰ ἐξολοθρεύει ταχύτατα.

Ἂν σᾶς τύχῃ νὰ θέλετε νὰ καταστρέψετε μυρμηκοφωλιὲς τότε χρειάζεται περισσότερη δόσις ἀπὸ θειάφι, τὸ ὁποῖον μάλιστα μπορεῖτε ἐν ἀνάγκῃ καὶ ν' ἀνάψετε ἂν παρίσταται κίνδυνος νὰ μὴ καταστρέψετε τὴ φωληά του ριζικά.

***

Πῶς νὰ διατηρεῖτε τὰ αὐγά σας

Τὸ μόνο μέσο νὰ ἔχετε πάντοτε νωπὰ αὐγά, εἶνε νὰ τὰ βουτήξετε μέσα σὲ ἀσβεστόνερο, στὸ ὁποῖο νὰ ἔχετε βάλῃ προηγουμένως καὶ ὀλίγο μαγειρικὸ ἁλάτι, μὲ ἀναλογία 10 τοῖς 100.

Εἶνε ὁ μόνος τρόπος ποὺ μπορεῖ νὰ κρατηθῇ ἡ νωπότης τοῦ αὐγοῦ ἐπὶ ἕξη ὁλόκληρους μῆνες.

***

Γιὰ ὅσους φιλοῦν τὶς γάτες

Φυλαχτῆτε καὶ προσέχετε τἀφιλιὰ ποὺ δίνετε πολλὲς φορὲς σὲ κανένα ἀγαπημένο σας γατάκι. Ὑπάρχει κίνδυνος. Ὁ Ἑλβετὸς ἰατρὸς Ρίχτερ ἀνεκάλυψε τελευταῖα ἀναλύοντας τὸ σάλιο τῆς γάτας πῶς ἔχει μέσα πλῆθος ἀπὸ δηλητηριώδη βακτηρίδια. Ὅλα τὰ πειράματα ἀπέδειξαν τὴν ἀνακάλυψη αὐτὴ τοῦ Ἑλβετοῦ ἐπιστήμονος μὲ τὸ παραπάνω. Ἕνα ἀπὸ τὰ πειστικώτερα μάλιστα πειράματα αὐτὰ εἶνε ὅτι δέκα κουνέλια ποὺ μπολιάστηκαν μὲ σάλιο τῶν γάτων, ἀπέθαναν μὲ φρικτοὺς πόνους, ἐντὸς 24 ὡρῶν !...

Τὸ νοῦ σας λοιπὸν ἀπὸ τὶς γάτες !...

***

Ὠφελοῦν τὰ ὠμὰ αὐγά ;

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ὠφελοῦν ἀλλὰ μόνον ὅταν εἶνε νωπά καὶ μὲ τὴ λέξη νωπὰ—καθὼς λέγει ὁ διάσημος παρισινὸς φυσιολόγος καὶ ἰατρὸς κ. Φροντὲν— ἐννοεῖται πάντοτε τὸ αὐγὸ τῶν 48 τὸ πολὺ ὡρῶν. Εἰς κάθε ἄλλη περίπτωση αὐγὸ ὠμὸ εἶνε ὄχι μόνο βλαβερώτατο στὴν ὑγεία, ἀλλὰ καὶ μπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ εὐκολώτατα δηλητηρίαση τοῦ στομάχου, μ' αὐτὸ ἐπιβάλλεται νὰ βράζετε ὀλίγον γιὰ νὰ μπορῇ ν' ἀνακτήσῃ τὰ συστατικά του ποὺ τὰ ἀφήρεσε ἡ πολυκαιρία.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΟΥΛΑΣ

Του Marcel Prevost

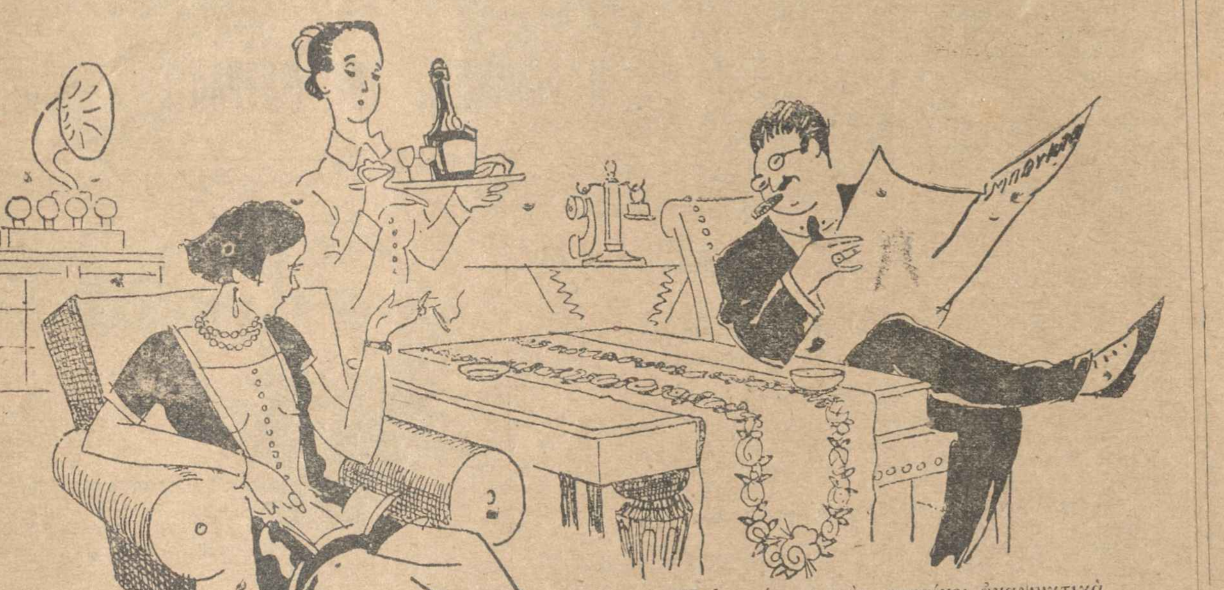

Ἡ ὑπηρέτρια τοὺς πηγαίνει ἀναψυκτικὰ

Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα κομψὸ σαλονάκι. Ὁ κ. Λαμπὲρ διευθυντὴς ἀτμοπλοϊκῆς ἑταιρίας διαβάζει ἐφημερίδα καὶ ἡ ἠθοποιὸς Νίνα Νινόν, ἡ φίλη του, καπνίζει. Ἡ ὑπηρέτρια τοὺς πηγαίνει ἀναψυκτικά. Σὲ λίγο ἡ ὑπηρέτρια ξαναμπαίνει μέσα φέρνοντας τὴν ἀλληλογραφία. Ὁ κ. Λαμπὲρ ἀνοίγει ἕνα γράμμα κι' ἀρχίζει νὰ διαβάζῃ. Ἡ Νίνα τὸν κοιτάζει.

ΝΙΝΑ.— Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ γράψιμο ; Σὰ γυναικεῖο μοῦ φαίνεται.

ΛΑΜΠΕΡ *(δίνοντας τὸ γράμμα)* — Ὁρίστε. *(Ἡ δὶς Νίνα διαβάζει σιγά, ἐνῷ ὁ Λαμπὲρ τὴν κυττάζει χαμογελῶντας εἰρωνικά).*

ΝΙΝΑ *(διαβάζει διακόπτουσα τὴν ἀνάγνωσή της κάθε τόσο γιὰ νὰ παρεμβάλῃ τὶς δικές της παρατηρήσεις).* — Ἀγαπητέ μου, πολὺ σὲ συλλογίζομαι αὐτὲς τὶς τελευταῖες μέρες καὶ λυπᾶμαι κατάκαρδα ποὺ εἶσαι ἀναγκασμένος νὰ μένῃς στὸ Παρίσι. *(Πρὸς τὸν Λαμπέρ)*— Ξέρεις, μὴ νομίζῃς ὅτι σὲ κρατῶ ἐδῶ διὰ τῆς βίας· ἂν στενοχωρεῖσαι μπορεῖς νὰ φύγῃς... Ἐδῶ ἔχουμε θαυμάσιο καιρό ! *(Ποῦ ἐδῶ ;... Α. στὴν Οὐὶγκάτ).* — Δὲν ἀφήνουμε ἀπόγευμα χωρὶς νὰ πᾶμε περίπατο. Καὶ ὅμως μ' ὅλη τὴν καλωσύνη τοῦ καιροῦ θὰ μελαγχολοῦσα μακρυά σου ἂν δὲν εἶχα μαζὶ τὰ παιδιά. *(Πῶς ; τὰ παιδιά ; Μπᾶ ; τί κουτὴ ποὺ εἶμαι, τὸ γράμμα εἶν' ἀπ' τὴ γυναῖκά του).* Ἡ Λουΐζα ἦταν λιγάκι ἄρρωστη προχθές, ἴσως ἐπειδὴ ἔπαιξε πολύ. Ὁ Μάξιμος εἶνε μιὰ χαρά, μ' ὅσα ἀγοράκια τσακώνεται στὴν πλὰζ πάντοτε τὰ νικᾷ. *(Ἡ Νίνα ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσι σοβαρωτάτη τώρα).* Ὅλοι σχεδὸν οἱ φίλοι μας ἔφυγαν· δὲν μένει παρὰ ὁ Μπονέ. Ἡ φροελάϊν μὲ μαθαίνει γερμανικὰ τὶς ὧρες ποὺ μ' ἀφίνουν ἥσυχη τὰ παιδιά. Γράφε μου τακτικώτερα γιὰ νὰ μαθαίνω ὅτι εἶσαι καλὰ καὶ ὅτι μ' ἀγαπᾷς. Πολλὲς φορές, ἀγαπητέ μου, ἀνησυχῶ, ὅταν περνᾷ ἑβδομὰς χωρὶς νὰ λάβω γράμμα σου. Ὅταν δὲν εἶσαι κουρασμένος στέλνε μου δυὸ λόγια.

Μαρία

ΝΙΝΑ.— Πόσων χρόνων εἶν' ἡ γυναῖκα σου ;

ΛΑΜΠΕΡ.— Τριάντα ἑνός.

ΝΙΝΑ.— Εἶν' ἔμορφη ; *(Στὸ πρόσωπο τοῦ Λαμπὲρ διαγράφεται μορφασμός.)* Τότε ἀφοῦ δὲν εἶν' ἔμορφη γιατὶ τὴν πῆρες ; γιὰ τὴν προῖκα της ; Τί φαῦλοι ποὺ εἴσαστε ὅλοι οἱ ἄντρες. Καὶ ἀφοῦ σ' ἀγαπᾷ ἡ καϋμένη ἡ γυναικοῦλα, γιατὶ τὴν ἀπατᾷς ;

ΛΑΛΠΕΡ, *(χαμογελῶντας).*— Κύτταξε στὸν καθρέφτη !

ΝΙΝΑ.— Σὲ παρακαλῶ ν' ἀφήσῃς τὶς κουταμάρες. Ἐπειδὴ ἐγὼ εἶμαι μιὰ νόστιμη ξανθοῦλα, καὶ μὲ φορτώνουν καθημερινῶς κομπλιμέντα, δὲν σημαίνει ὅτι εἶμαι καὶ ζῶο, ὅτι δὲν ἐνδιαφέρομαι γιὰ τίποτα. Ἀπεναντίας συλλογίζομαι καὶ ἐννοῶ πολλὰ πράγματα ! Ἂν ἤθελα θ' ἄγραφα ὁλόκληρα μυθιστορήματα γιὰ τοὺς ἄντρες. *(Ὁ Λαμπὲρ χαμογελᾶ)* Γιατὶ γελᾶς ; ὡρισμένως θἄγραφα.

ΛΑΜΠΕΡ.— Δὲν λέω ὄχι ! Μὰ ποῦ θὰ καταλήξῃς ;

ΝΙΝΑ.— Θὰ καταλήξω στὸ ὅτι οἱ ἄνδρες δὲν εἶσθε διόλου ἀξιόλογα ὑποκείμενα... ἡ γυναῖκα σου εἶν' εἴκοσι χρόνια νεώτερή σου... σὲ λατρεύει, σοῦ γράφει χαριτωμένα γραμματάκια· ἔχεις δυὸ παιδάκια καί τ' ἀφίνεις ὅλ' αὐτὰ γιὰ νὰ γλεντήσῃς στὸ Παρίσι. *(Θυμωμένη)* Τί ἀηδία ! ἂν ἦταν ἐδῶ ἡ γυναῖκα σου θὰ τῆς ἔλεγα καθαρά, τ' ἀκοῦς : «Κυρία ὁ ἄντρας σας εἶνε ἀηδέστατος !» Ναί ! *(Ἡ συζήτησις σταματᾶ γιὰ λίγο. Ὁ Λαμπὲρ τὴν κυττάζει ἠρεμώτατος)*

ΝΙΝΑ.— Τί κάθεσαι σὰν κούτσουρο ; δὲ λὲς τίποτα;

ΛΑΜΠΕΡ.— Τί νὰ σοῦ ἀπαντήσω ; Συμφωνῶ.

ΝΙΝΑ.— Ἆ ! Συμφωνεῖς ;

ΛΑΜΠΕΡ.— Ἔχεις τόσο δίκαιο ὥστε ἔφτασε νὰ σ' ἀκούσω γιὰ νὰ πειστῶ. Ξέρω πιὰ τί πρέπει νὰ κάνω.

ΝΙΝΑ.— Ἐπὶ τέλους !

ΛΑΜΠΕΡ.— Θὰ πάρω τὸ πρῶτο τραῖνο, γιὰ τὴν Οὐλγκάτ, καὶ θὰ πάω νἄβρω τὴν γυναῖκα μου καὶ τὰ παιδιά μου. Θὰ μοῦ κοστίσῃ βέβαια ὑπερβολικὰ ποὺ δὲ θὰ σὲ ξαναϊδῶ, ἀλλά...

ΝΙΝΑ.— Πῶς ; δὲν θὰ μὲ ξαναδῇς, τρελλάθηκες ;

ΛΑΜΠΕΡ.— Μά ! ἀγάπη μου, μὲ κατηγορᾶς πολὺ δικαίως ὅτι ἀπατῶ τὴν γυναῖκά μου καὶ τὴν ἀφίνω μόνη. Πηγαίνω λοιπὸν ἁπλούστατα νὰ τὴν συναντήσω καὶ νὰ μὴ τὴν ἀπατήσω πειά.

ΝΙΝΑ.— Μ' ἄλλα λόγια, ἀφοῦ ἐγκατέλειψες τὴν γυναῖκά σου ἑτοιμάζεσαι νὰ ἐγκαταλείψῃς καὶ μένα ! Λοιπὸν εἶσ' ἕνας ἐλεεινός! Ἐν πρώτοις δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μ' ἀφήσῃς ! Θὰ ἦταν ἀτιμία, κλοπή, κακοήθεια. Ξέρεις τί περιφρόνησα γιὰ χάρι σου... Καὶ μετανοῶ πολὺ γιαὐτὸ τώρα.

ΛΑΜΠΕΡ, *(ἤρεμος πάντοτε).*— Ἄκουσε, ἀγαπητή μου. Δὲν σὲ ἐγκαταλείπω ὅπως λὲς. Ἐνόμιζα πὼς μ' ἔδιωχνες ἐσὺ ἐν ὀνόματι τῆς...ἠθικῆς ἀφοῦ ὅμως ἄλλαξες τώρα γνώμη...

ΝΙΝΑ, *(ζωηρῶς).*— Δὲν ἄλλαξα γνώμη. Πιστεύω ὅμως πῶς ἕνας παντρεμμένος μὲ παιδιά, μπορεῖ νὰ κάθεται ἥσυχος στὸ σπίτι του, τελείωσε. Μιὰ ὅμως ποὺ ἔτσι τὸ ρίχνεις ἔξω καλύτερα μὲ μένα παρὰ μὲ ὁποιαδήποτε ἄλλη, αὐτὸ ἀπαιτεῖ τὸ συμφέρον σου, καὶ δεύτερον καὶ τὸ συμφέρον τῆς γυναίκας σου. Ποιὸς ξέρει σὲ ποιὰν μποροῦσε νὰ ἔπεφτε ὁ ἄντρας της.

ΛΑΜΠΕΡ.— Φυσικά, ἀσφαλῶς θὰ σ' εὐγνωμονοῦσε ἂν ἤξερε τί σοῦ χρωστάει.

ΝΙΝΑ.— Περισσότερο ἴσως ἀπ' ὅτι νομίζεις. Μ' ἀρέσει πολὺ αὐτὴ ἡ γυναικοῦλα ποὺ μαθαίνει Γερμανικὰ καὶ νταντεύει τὰ μωρά της στὶς Νορμανδικὲς πλάζ, ἐνῷ ὁ παραλυμένος ὁ ἄνδρας της γλεντάει μ' ἠθοποιοὺς στὸ Παρίσι. Θὰ μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ εἶσαι στὸ ἑξῆς λίγο εὐγενέστερος μαζί της. Δὲν πρόκειται βέβαια νὰ ἐπιστρέψῃς στὴν Οὐλγκάτ. Θ' ἀρχίσῃς ὅμως ν' ἀπαντᾶς στὰ γράμματά της... Καὶ πρῶτα-πρῶτα σ' αὐτὸ ποὺ ἔλαβες σήμερα τὸ πρωΐ. Νὰ πέννα καὶ χαρτί, τὸ καλαμάρι εἶνε μπροστά σου ! Ἄρχισε.

ΛΑΜΠΕΡ. Δὲν μένει παρὰ νὰ μοῦ ὑπαγορέψῃς καὶ τὸ γράμμα.

ΝΙΝΑ.— Γελᾶς ; Λοιπόν, φίλε μου, ἑτοιμάζομαι νὰ τὸ κάνω. Δὲν ἔχεις ἐσὺ τὴν καρδιὰ ποὺ χρειάζεται γιὰ ν' ἀπαντήσῃς ὅπως πρέπει σὲ μιὰ γυναῖκα σὰν κι' αὐτή. Ἑτοιμάσου.

ΛΑΠΜΕΡ.— Ἕτοιμος.

ΝΙΝΑ, *(ὑπαγορεύει).*— «Πολυαγαπημένη μου ἀγάπη». *(Ὁ Λαμπὲρ δὲν γράφει).* Τί περιμένεις ;

ΛΑΜΠΕΡ.— Σὲ εἰδοποιῶ ὅτι στὴ ζωή μου δὲν τὴν εἶπα ποτὲ ἔτσι...

ΝΙΝΑ.— Ἀκόμα καλύτερα. Θὰ τῆς φανῇ ὡραιότερο. *(Ὁ Λαμπὲρ τὸ γράφει).* Τὤγραψες ; *(Ὑπαγορεύει).* Ἔλαβα τὸ γραμματάκι σου ποὺ εἶνε χαριτωμένο. Ἔχεις δίκηο ποὺ ἀγαπᾶς τὰ παιδιά. Εὐτυχεῖς ὅσοι μποροῦν νὰ ἔχουν.

ΛΑΜΠΕΡ.— Γιατὶ διάβολε νὰ πῶ τέτοιο πρᾶγμα στὴ γυναῖκά μου;

ΝΙΝΑ — Πῶς ; δὲν εἶν' ὡραῖα αὐτὰ ποὺ σοῦ ὑπαγορεύω ; Ἔννοια σου, ἀγαπητέ μου, κι' ἔχω γράψει ἐγὼ στὴν ζωή μου σωροὺς γράμματα καὶ σὲ διπλωμάτες καὶ σ' ἕνα βασιληᾶ ἀκόμα... ἐξακολούθησε. *(Ὑπαγορεύει)* Ἐγὼ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ μείνω στὸ Παρίσι, γιὰ μερικὲς σοβαρὲς ὑποθέσεις. *(Πρὸς τὸν Λαμπὲρ)* Καλύτερα ἦτο νὰ τῆς τὸ γράψουμε νὰ εἶν' ἥσυχη. *(Ὑπαγορεύει)* Ὡς πρὸς τὰ γερμανικὰ συμφωνῶ, εἶνε πολὺ χρήσιμη γλῶσσα· τὰ μιλοῦν καὶ στὸ Βάδεν — Βάδεν καὶ στὸ Μόναχον. *(Πρὸς τὸν Λαμπὲρ)* Ἐγὼ πῆγα σ' αὐτὰ τὰ μέρη κι' εἶχα γίνει ἔξω φρενῶν ποὺ δὲν καταλάβαινα γρῦ ἀπ' ὅ,τι λέγαν καὶ νόμιζα πῶς ὅλοι μένα κοροΐδευαν. *(Σκέπτεται)* Τί ἄλλο νὰ τῆς γράψουμε ; Ἀλλὰ ἀρκεῖ, ἐτέλειωσα. Πρόσθεσε τώρα ἕνα τρυφερὸ ἀποχαιρετισμό... Μιὰ στιγμή ! τί μαλλιὰ ἔχει ἡ γυναῖκά σου ;

ΛΑΜΠΕΡ. — Καστανά.

ΝΙΝΑ *(ὑαγορεύει)* — Καλὴ ἀντάμωσι, γυναῖκά μου καστανή. Σὲ φιλῶ γλυκὰ γλυκά.

ΛΑΜΠΕΡ.— Ὢ !

ΝΙΝΑ.— Τί ὢ καὶ ξεώ. Ἔτσι τελειώνουν τὰ ἐρωτικὰ γράμματα. Ἔχω καμμιὰ ἑκατοστὴ τέτοια. Ἆ ! καὶ τὰ μωρὰ ποὺ τὰ ξεχάσαμε ; Γράψε : «Καὶ πὲς στὰ παιδιὰ ὅτι διαρκῶς τὰ σκέπτομαι, καὶ ὅτι τοὺς πῆρα *(ὑπολογίζει)* διακοσίων φράγκων παιχνίδια. *(Πρὸς τὸν Λαμπὲρ).* Τώρα ὑπόγραψε. Νὰ κι' ὁ φάκελλος. Ἔ καὶ τώρα, τί κάνεις ;

ΛΑΜΠΕΡ.— Νά, τὸ βάζω στὸ πορτοφόλι μου, γιὰ νὰ τὸ στείλω.

ΝΙΝΑ— Τί ! τί ! Φέρ'το δῶ γρήγορα. Εἶσ' ἱκανὸς νὰ τὸ ξεχάσῃς στἀλήθεια ἢ ἐπίτηδες. *(Φωνάζει τὴν καμαριέρα).* Νά, Σουζάνα, πήγαινε αὐτὸ τὸ γράμμα στὸ ταχυδρομεῖο. Ἀμέσως. *(Ἡ Σουζάνα φεύγει).*

ΛΑΜΠΕΡ.— Μὰ τὴν ἀλήθεια θἄθελα νὰ ἤξερα πῶς θὰ τῆς φανῇ τῆς γυναίκας μου.

ΝΙΝΑ, *(κάθεται στὰ γονατά του).*—Καὶ τώρα φίλησέ με, μπουλοῦκο μου. Τὸ κέρδισα μὲ τὸν κόπο μου αὐτὸ τὸ φιλί. *(Φιλιοῦνται).*

Μετάφρασις **Φρίξου Δ.**

ΑΡΑΒΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΟΥΡΑΚΙΣ

Κατὰ τὸν
J. THERDONNE

Ὁ Μουρακὶς — ἄρχισε νὰ μᾶς διηγῆται ὁ Ἄραψ ὑπηρέτης τοῦ φίλου Λ. Μ... Μουράτ,— εἶταν ὄμορφος κι' ἀνδρεῖος. Ὁ Μουρακὶς ἀγαποῦσε τὴν ὄμορφη Ἀζμά. Τὴν ἐζήτησε σὲ γάμο: «Πήγαινε, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας της ὁ Ἀσσίφ, πήγαινε νὰ πολεμήσῃς καὶ φρόντισε νὰ δοξαστῇς σὰν τὸν Ἀντάρ. Τότε μονάχα ἡ κόρη μου θὰ γίνῃ γυναῖκα σου.

Ὁ Μουρακὶς ξεκίνησε γιὰ τὸν πόλεμο κι' ἔγινε ὁ τρόμος τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἰσλάμ. Ἡ λόγχη του ἔκανε νὰ φεύγουν οἱ πιὸ περηφανοι ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τους.

Ξαναγύρισε στὴν πολιτεία καὶ τράβηξε στὸ σπίτι τῆς Ἀζμᾶς, γιὰ νὰ τῆς ζητήσῃ σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεση τοῦ πατέρα της, τὸ χέρι της. Μὰ ἐκεῖνος τὸν δέχτηκε μὲ δάκρυα καὶ στεναγμούς.

— Ἡ Ἀζμὰ πέθανε! τοῦ εἶπε, καὶ τὸν ὁδήγησε στὸν τάφο της.

Ἡ ἀπελπισία τοῦ Μουρακὶς εἴτανε τότε μεγάλη. Τὸ φῶς τῶν ματιῶν του εἶχε σβήσει, τὸ στήριγμα τῆς ζωῆς του εἶχε συντριφτεῖ, ἡ ἀρραβωνιαστικιά του μὲ τὰ δροσερὰ μάγουλα, μὲ τὴν περήφανη κορμοστασιὰ κοιμόταν πιὰ μέσα στὴ γῆ... Κάθε μέρα πήγαινε καὶ ξαπλωνόταν πλάϊ στὸν τάφο της καὶ τὸν μούσκευε μὲ τὰ δάκρυά του.

Μιὰ μέρα καθὼς ἔκλαιγε ἔτσι, πῆγε ὁ πιὸ μικρός του ὑπηρέτης καὶ τοῦ εἶπε: «Ἀφέντη, θὰ πεθάνεις χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τὴ λύπη σου γιατὶ οὔτε τρῶς πιά, οὔτε κοιμᾶσαι καὶ δὲν κάνεις ἄλλο παρὰ νὰ κλαῖς καὶ νὰ ὀδύρεσαι... Ὡστόσο ἡ ἀρραβωνιαστικιά σου δὲ βρίσκεται μέσα σ' αὐτὸ τὸν τάφο, βρίσκεται στὴν ἔρημο μέσ' στὴ σκηνὴ τοῦ Κὰρζ-ελ-Γκαζάλ, στὸν ὁποῖο τὴν ἔδωσε ὁ πατέρας της παίρνοντας γι' ἀντάλλαγμα ἑκατὸ γκαμῆλες καὶ μπόλικο ἀσῆμι. Κι' ἐπειδὴ ὁ Ἀσσὶφ φοβόταν τὴν ὀργή σου, ἔθαψε ἐδῶ μέσα, τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ κόρη του ἔφυγε μὲ τὸν ἄντρα της ἕνα κριάρι καὶ λέει σ' ὅλον τὸν κόσμο πῶς ἡ Ἀζμὰ πέθανε. Ξέρω πῶς εἶνε ζωντανὴ καὶ σοῦ τὸ λέω γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω νὰ κλαῖς ἔτσι.»

Ὁ Μουρακὶς σηκώθηκε κι' ἅρπαξε τὸν ὑπηρέτη του ἀπ' τὸ χέρι.

— Ποῦ τὄμαθες αὐτό; Μίλα! Πέσμου τὴν ἀλήθεια γιατὶ ἀλλοιῶς σὲ σκοτώνω!

— Ἀφένη δὲ λέω ψέμματα. Ἕνα παιδὶ ἀπὸ τὴ φυλή μου εἶταν κρυμμένο πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ δεντράκι τῆς ἀλόης κ' εἶδε ποὺ ἔθαψαν τὸ κριάρι καὶ τὴν Ἀζμὰ ποὺ ἔφευγε μὲ τὸν ἄντρα της... Σκέψου τώρα ἐσὺ τί θὰ κάνῃς!

Ἡ ἀπελπισία εἶχε κάνει τὸν Μουρακὶς ἄρρωστο καὶ μόλις μποροῦσε νὰ συρθῇ στὰ πόδια του. Ὡστόσο τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμὴ ξεκίνησε γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὴν Ἀζμά. Μὰ ὕστερα ἀπὸ κάμποσων ἡμερῶν δρόμο, ἡ κούραση τὸν ἔκανε νὰ χειροτερέψῃ. Εἶδε πῶς δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο του χωρὶς νὰ ξεκουραστῇ λίγο καὶ βρίσκοντας μιὰ σπηλιὰ σκοτεινὴ καὶ δροσερὴ κοντὰ στὶς πηγὲς τοῦ Τζαμπάν, στάθηκε ἐκεῖ.

Ὁ Μουρακὶς σκοτώνει τὸν Σαρὴ-ελ-Γκαζάλ.

Οἱ ὑπηρέτες του εἶταν ἐξωργισμένοι μαζί του, γιατὶ τοὺς τραβοῦσε στὴν ἔρημο ἀναζητῶντας τὴν Ἀζμά, ἀντὶ νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ στὸν πόλεμο ὅπου θὰ γέμιζαν δόξα καὶ λάφυρα. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, ποὺ νόμιζαν ὅτι ὁ Μουρακὶς κοιμᾶται, ἄρχισαν νὰ κουβεντιάζουν μεταξύ τους:

— Ἂς τὸν ἀφήσουμε ἐδῶ, ἔλεγαν. Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς αὔριο θὰ πεθάνει καὶ θὰ πεθάνουμε μαζί του κ' ἐμεῖς ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴν κούραση, ἂν τὸν ἀκολουθήσουμε στὴν ἔρημο. Γι' αὐτὸ τὸ καλύτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶνε νὰ φύγουμε ἀμέσως μὲ τ' ἄλογό του καὶ τὶς γκαμῆλες του.

Ὁ Μουρακὶς ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια τῶν ὑπηρετῶν του, τράβηξε κοντά του τὴ σέλλα τ' ἀλόγου του καὶ χάραξε ἀπάνω της αὐτοὺς τοὺς στίχους:

— *Ὦ σύντροφοί μου, μείνετε κοντά μου! Μὴ βιάζεστε νὰ μ' ἀφήσετε! Αὐτὸ μοῦ εἴχατε ὑποσχεθεῖ; Ἀφοῦ ὁ θάνατος θὰ μᾶς χωρίσει, γιατὶ βιάζεστε νὰ φύγετε πρὶν αὐτὸς ἔρθει;*

— *Ξένοι ταξιδιῶτες, ποὺ ἐπισκέπτεστε τὴν εὐλογημένη χώρα τοῦ Ἀμούντ, πηγαῖντε στοὺς ἀδελφούς μου Ἀνὰ καὶ Ἀρμαλὰχ αὐτὰ τὰ λόγια: «Ὁ Θεὸς μαζί σας. Μὴν ἀφήσετε ἀτιμώρητους ἐκείνους ποὺ ἐγκληματήσαν σὲ μένα. Θανατῶστε τους. Πέστε στὴ φυλή μου ὅτι ὁ Μαρακὶς εἶταν ἕνα ἐνοχλητικὸ βάρος γιὰ τοὺς συντρόφους του, κι' ὅτι τὸν ἄφησαν στὴν ἔρημο, τροφὴ στὰ θηρία»*

Μόλις νύχτωσε, ἕνας ὑπηρέτης πῆρε τὴ σέλλα ποὺ εἶταν καταγῆς, τὴν ἔβαλε στὸ ἄλογο κι' ἔφυγε ἀκολουθούμενος κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους ποὺ καβαλλίκευαν τὶς γκαμῆλες. Ὁ Μουρακὶς τὰ εἶδε ὅλα ἀλλὰ προσποιήθηκε πῶς κοιμόταν.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ εἶδε νὰ πηγαίνει πρὸς αὐτὸν ἕνας βοσκὸς μὲ τὸ κοπάδι του.

— Ποιὸς εἶσαι καὶ τί κάνεις ἐδῶ; τὸν ρώτησε ὁ βοσκός.

— Εἶμαι ἀπὸ τὴ φυλὴ τῶν Μπάνοβ-Ντουρπαγιάχ. Καὶ σύ;

— Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὴ φυλὴ τῶν Μπάνοβ-Μουραντίντ.

— Ποιανοῦ εἶνε αὐτὸ τὸ κοπάδι;

— Τοῦ Σαρὴ-ελ-Γκαζάλ, τοῦ πλουσίου ἀφέντη μου.

Ὁ Μουρακὶς ἀνασηκώθηκε μ' ἕνα πήδημα.

Τότε θὰ βλέπεις καμμιὰ φορὰ τὴ γυναῖκα του τὴν Ἀζμὰ καὶ θὰ τῆς μιλᾶς; τὸν ρώτησε τρέμοντας ἀπὸ ἐλπίδα καὶ φόβο.

— Ὄχι, εἶπε ὁ βοσκὸς μὰ κάθε βράδι ὅταν ἀρμέγω τὶς γίδες μου, ἔρχεται ἐδῶ ἕνας σκλάβος τῆς Ἀζμᾶς καὶ παίρνει μιὰ κοῦπα γάλα γιὰ τὴν κυρά του.

— Πάρε αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι· θὰ τὸ ρίξῃς μέσ' στὸ γάλα ποὺ θ' ἀρμέξῃς γιὰ τὴν Ἀζμὰ καὶ θὰ σὲ πληρώσω ὅπως ποτὲ δὲν ἐπληρώθηκε ἄλλος βοσκός.

Σὲ λίγες ὧρες ἦρθε ὁ σκλάβος, πῆρε τὸ γάλα γιὰ τὴν κυρά του κι' ὅταν ἐκείνη ἄρχισε νὰ πίνῃ, τὸ δαχτυλίδι πῆγε καὶ χτύπησε στὰ δόντια της.

Ἡ Ἀζμὰ τὸ πῆρε, τὸ ἐξέτασε στὸ φῶς καὶ τὸ ἀναγνώρισε.

— Ποῦ βρέθηκε αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι; ρώτησε τὸ σκλάβο της.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Φέρε ἀμέσως ἐδῶ τὸ βοσκὸ ποὺ σοὔδωσε τὸ γάλα.

Ὅταν ὁ βοσκὸς παρουσιάστηκε τῆς διηγήθηκε τί εἶχε συμβεῖ κι' ἐπρόσθεσε τελειώνοντας: «Καὶ τώρα γυρίζω ἀμέσως στὸν ξένο μου γιατὶ εἶνε ἄρρωστος πολὺ καὶ φοβᾶμαι μὴν πεθάνει.»

Ἡ Ἀζμά, ὅταν ἐνύχτωσε, ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ ἀντρός της. Τράβηξε ἔξω μόνη της καὶ φοβισμένη, μὰ ἡ ἀγάπη τῆς δίνει θάρρος γιατὶ θέλει νὰ ξαναϊδῇ ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπᾷ, ἐκεῖνον ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὁ πατέρας της μὲ τὸ ζῶρι τὴν ἐχώρισε.

Ἔφτασε στὴ σπηλιὰ τοῦ Τζαμπάν· μιὰ ἀχτίδα τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ ἔμπαινε μέσα τὴν ἄφησε νὰ ξεχωρήσῃ τὸ πρόσωπο τοῦ Μουρακὶς ποὺ εἶταν πάντα νέος κι' ὄμορφος, παρ' ὅλο τὸν πυρετὸ ποὺ τὸν φλόγιζε καὶ τὸν θάνατο ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε. Ἡ Ἀζμὰ γονάτισε κοντά του. Ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ τῆς μιλάῃ τόσο γλυκὰ ποὺ καὶ τἄρωμα τῶν κρίνων στ' ἀνοιξιάτικα βράδια δὲ θὰ μποροῦσε νὰ συγκριθῇ μὲ τὴ γλύκα τῆς κουβέντας του: «Ἀζμά, ἀγάπη μου, εὐτυχία μου, ὕστερ' ἀπὸ τόσους μῆνες ποὺ πέρασαν σὲ ξαναβλέπω! Ἀζμά, νόμιζα πῶς εἶχες πεθάνει κι' ἡ καρδιά μου κόντευε νὰ λυώσῃ! Ὦ Ἀζμά, πῶς μπόρεσες καὶ ξέχασες τοὺς ὅρσους μας;»

Ἡ Ἀζμὰ μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, ὁρκιζόταν πῶς θὰ τοῦ ἔσωζε μὲ τὴν ἀγάπη της τὴ ζωή, πῶς θὰ ἐξιλέωνε μὲ τὸν πόνο της τὴν ἁμαρτία ἐκείνων ποὺ τοὺς ἐχώρισαν!..

Μὰ τὰ ἐρωτικὰ αὐτὰ λόγια διακόπηκαν ἀπὸ δυνατὲς κραυγὲς!.. Θόρυβος ὅπλων ἀντήχησε ἀπ' ἔξω κι' ἕνας ὅμιλος ἀπὸ Ἄραβες ὥρμησε καὶ κατέλαβε τὸ σπήλαιο... Ὁ Σαρὴ-ελ-Γκαζάλ, ποὺ τὸν εἰδοποίησε ὁ σκλάβος του, εἶχε φτάσει βιαστικός. Ἤθελε νὰ σκοτώσει τὸν ἀντίπαλό του καὶ νὰ τοῦ ξαναπάρει τὴν Ἀζμά.

Ὁ Μουρακίς, ἂν καὶ ἐξαντλημένος ἀπὸ τὸν πυρετό, εἶταν ἀκόμα τρομερός. Ἔβαλε τὴν Ἀζμὰ πίσω του, στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς, καὶ μὲ τὰ δυνατὰ χέρια του ξάπλωσε κάτω τὸν ἐχθρό του. Ἔπειτα παίρνοντας τὸ μεγάλο μαχαῖρι ἑνὸς ὑπηρέτη, τὸ βούλιαξε στὴν καρδιά του.

Τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως τὸν εἶχε κάνει θηρίο· μανιασμένος σὰν τὰ λιοντάρια τῆς ἐρήμου ἄρχιζε νὰ σφάζῃ τοὺς συντρόφους τοῦ ἐχθροῦ του ἐκεῖνοι ποὺ ἀπ' αὐτοὺς ἔμειναν ζωντανοὶ τὄβαλαν στὰ πόδια. Μὰ κι' ὁ Μουρακὶς ἔνοιωσε τὶς δυνάμεις του νὰ φεύγουν μαζὶ μὲ τὴ ζωή του καὶ ξεψύχησε στὸ πλευρὸ τῆς πολυαγαπημένης του.

Οἱ ἄπιστοι ὑπηρέτες του μόλις γύρισαν στὴ φυλή του διηγήθηκαν στοὺς ἀδελφούς του ὅτι ὁ ἀφέντης τους θέλοντας ν' ἀκολουθήσῃ ἕνα καραβάνι ποὺ πήγαινε στὴ Μέκκα, τοὺς ξανάστειλε πίσω μὲ τὸ ἄλογό του καὶ τὶς γκαμῆλες του.

Μὰ ὁ ἀδελφός του ὁ Ἀρμαλὰχ καθὼς ἐξέταζε τὸ ἄλογο τοῦ Μουρακίς, εἶδε τοὺς στίχους τοὺς χαραγμένους ἀπάνω στὴ σέλλα, τοὺς ὁποίους οἱ ὑπηρέτες, ἀγράμματοι καθὼς εἶταν, δὲν τοὺς εἶχαν προσέξει. Ὁ Ἀρμαλὰχ παράδωσε στοὺς δικαστὲς τῆς φυλῆς τοὺς ἄνανδρους ποὺ εἶχαν ἐγκαταλείψει τὸν ἀδελφό του. Τοὺς δίκασαν σὲ θάνατο. Τότε ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μουρακὶς ξεκίνησε γιὰ νὰ βρῇ τὸν τὸν ἀδελφό του χωρὶς νὰ ξέρῃ ὅτι εἶχε πεθάνει. Ἂν δὲν τὸν εὕρισκε θὰ σκότωνε ὅσους εἶχαν ἀπομείνει ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ ἀντιπάλου τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἔφτασε στὶς πηγὲς τοῦ Τζαμπάν, ὅπου βρῆκε στρατοπεδευμένους ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, τὸ ὑπόλοιπο τῆς φυλῆς τοῦ Σαρὴ-ελ-Γκαζάλ. Τοὺς σκότωσε ὅλους καὶ κάθε σταλαματιὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἀδελφοῦ του, τὴν ξεπλήρωσε μὲ χειμάρρους αἵματος. Μπῆκε ἔπειτα στὴ σπηλιὰ ὅπου βρῆκε σκοτωμένο τὸν ἀδελφό του καὶ στὸ πλάϊ του πεθαμένη, τὴν Ἀζμά... Τοὺς ἔθαψε μαζὶ στὴν ἄκρη ἑνὸς ποταμοῦ. Ἀπάνω στὸ χρόνο ὅλο τὸ μέρος γύρω γέμισε ἀπὸ τριαντάφυλλα, τριαντάφυλλα φλογερά, τὰ τριαντάφυλλα τῆς ἀγάπης ποὺ δὲν πραγματοποιήθηκε...

T. Therdonne

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΑΣΤΕΙΑ

Ἡ δεσποινὶς Σ... ἡ νέα πρωταγωνίστρια ἔκανε τουρνὲ στὶς ἐπαρχίες. Ἔγραψε λοιπὸν κἄποτε σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς διευθυντὰς τῶν παρισινῶν θεάτρων καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τῆς στείλῃ τὸν «Γάμο τοῦ Φιγκαρό» καὶ τὸ «Φίλημα» τοῦ Θεοδώρου Μπαμβίλ.

Ὁ διευθυντὴς ἀπήντησε τηλεγραφικῶς:

«Γάμος ἀδύνατον. Φίλημα εὐχαρίστως!...»

***

Ὁ Καγιὼ ἐπῆγε κἄποτε στὴ Βουλὴ κουτσαίνοντας.

— Ἔχω ἕνα φοβερὸ πόνο στὸ πόδι χαμηλά.

Καὶ ὁ Κλεμανσὼ ποὺ δὲν τὸν χώνευε.

— Ὁ κύριος Καγιὼ θὰ ἔχῃ ἡμικρανία!...

***

Σ' ἕνα διαμέρισμα τραίνου ὅπου ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα εὑρέθησαν μόνοι μιὰ γεροντοκόρη κι' ἕνας Ἄγγλος, ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο. Καλοκαῖρι. Μεσημέρι. Κάνει πολλὴ ζέστη.

Ὁ Ἄγγλος βγάζει ἕνα τσιγάρο καὶ ἡ γεροντοκόρη κυττάζει τὴν πινακίδα τῆς ἀπαγορεύσεως ἐπιδεικτικῶς.

Ὁ Ἄγγλος τὴν βλέπει καὶ πετάει τὸ τσιγάρο του.

Σὲ λίγο βγάζει τὸ κολλάρο του καὶ τὰ παπούτσια του. Ἔπειτα τὸ σακάκι καὶ τὸ γιλέκο του. Τέλος βγάζει καὶ τὸ πουκάμισο καὶ ἐμφανίζεται γυμνὸς ἀπὸ τὴ μέση κι' ἀπάνω.

— Ὦ, κύριε, κάνει ἡ δεσποινὶς ποὺ ἐσκανδαλίσθη.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ πῆτε τίποτα τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν καπνίζω, εἶπε ὁ Ἄγγλος καὶ ἄρχισε νὰ βγάζῃ . . . τὸ πανταλόνι του! . . .

***

Ἐπέθανε κάποιος ποὺ δὲν ἤξερε κανεὶς τοὺς πόρους τῆς σπατάλης ζωῆς του.

— Ἀπὸ τί ἐπέθανε; ρωτοῦν.

— Δὲν ξέρω. Δὲν ξέρω οὔτε ἀπὸ τί... ἔζοῦσε!...

***

Στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς ἑνὸς ὑπουργοῦ.

Μιὰ νέα εἴκοσι περίπου χρόνων κάθεται μὲ τὰ πόδια τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο, πρᾶγμα ποὺ σηκώνει πειὸ πολὺ τὸ κοντό της φόρεμα καὶ ἀφήνει νὰ φαίνεται σχεδὸν γυμνὴ πολὺ πειὸ ἀπάνω ἀπὸ τὰ γόνατα.

Ἡ δεσποινὶς ὅταν τὸ βλέμμα της συναντᾶται μὲ τὰ μάτια ἑνὸς κυρίου μὲ φτωχὸ ἐξωτερικὸ ποὺ κάθεται ἀπέναντι, γυρίζει ἐπιδεικτικῶς ἀλλοῦ τὰ μοῦτρά της.

Δὲν τῆς ἀρέσει καθόλου νὰ κάνῃ γειτονιὰ μ' ἕναν κύριο ποὺ δὲν φαίνεται πολὺ καθὼς πρέπει στὴν τσέπη.

Ἐκεῖνος τὸ καταλαβαίνει καὶ σηκώνεται καὶ τὴν ἐρωτᾷ.

— Παρντόν, δεσποινίς. Μήπως σᾶς ἐνοχλεῖ ποὺ φορῶ τὸ πανταλόνι μου;

ΤΗΣ ΦΤΩΧΗΣ ΤΟ ΞΟΔΙ

Ἀπόβραδο κι' ἀπόβροχο. Τοῦ χινοπώρου ἡ θλῖψι
μ' ὅλο τὸ κλάμα τ' οὐρανοῦ ὅλη τὴ γῆ ἔχει νίψει.
Σὰν κρέπια μαῦρα κρέμονται τὰ σύγνεφα ἀπ' τὰ ὕψη...

Στὸ δρόμο τὸ γυαλιστερό, τὸ μακρυνό, περνᾶνε
τὸ ξόδι ἀγάλια μιᾶς φτωχῆς γυναίκας, καὶ τὴν πᾶνε.
Γλυκὸς ἀπόψε ὁ ὕπνος της πρώτη φορὰ θὲ νἆνε.

Κι' εἶνε τὸ ξόδι της φτωχό: μιὰ ἀσπροντυμένη κάσσα,
ἕνας παππᾶς, πειὸ γέροντας μὲς στὰ λευκά του ράσα,
τρεῖς μαυροφόρες, ποὺ κρατοῦν τοῦ πόνου τὴν ἀνάσα.

Γύρω εἶν' ὑγρὸ τ' ἀπόβροχο· μέσα οἱ καρδιὲς σπαράζουν.
Κἄποιοι διαβάτες στέκονται κι' ἀδιάφορα κυττάζουν.
Γέρνουν τὰ κλώνια τῶν δεντρῶν στὴν ἄσφαλτο καὶ στάζουν.

Κι' ἐνῷ οἱ θλιμμένες σωπηλὰ τὸ ξόδι ἀκολουθοῦνε,
κάτου οἱ σκιές τους ἀλαφρὲς στὴν ἄσφαλτο γλυστροῦνε,
σὰν τὶς ψυχὲς ποὺ τῶν νεκρῶν τὴ λίμνη ἀργὰ περνοῦνε...

Στέφ. Δάφνης

ΟΙ ΛΕΥΚΕΣ

Σταλάζει πένθιμο τὸ φῶς κι' ἡ μέρα κλαίει καὶ κλαίει
μὲς στοῦ χλωμοῦ χινόπωρου τὴν κρύ' ἀνατριχίλα.
Ποιὰ θλίψη δέρνει τὸ βοριᾶ κι' ὅλο θρηνάει καὶ λέει
καὶ λέει ὅλο νεκρώσιμα μὲς στὰ ξερὰ τὰ φύλλα;

Μαῦρα, σὰν κρέπια, σούρωσαν τῆς λίμνης τὰ νερά·
σβύνουν, καμένα θυμιατά, τὰ λυρικά μου νιάτα
Ὦ! νὰ πεθάνω μοναχὸς σ' ἐρημικὴ μιὰ στράτα
καὶ νὰ μὲ σαβανώσουνε τὰ φύλλα τὰ ξερά...

Σταυροὺς στὸ δρόμο ποὺ περνῶ μοῦ στήνουν τὰ κλαδιά.
Στὸ ὑπέροχο μαρτύριο τοῦ Ναζωραίου θὰ πάγω;
Ἀπελπισιά! Δὲν πείραξα κανένα, καὶ φυλάγω
νὰ μὲ πετροβολήσουνε στοὺς δρόμους τὰ παιδιά.

Ἡ σκέψη μου ἔγινε βαρειὰ σὰ μεθυσμένου ἀνάσα,
καὶ βλέπω ἀπ' ὢνα τραγικὸ τοῦ ὁρίζοντα τρ' ὁδὶ
νὰ βγάζουν, ἀνεμόδαρτες, σὲ μελανὴ μιὰ κάσσα
μαυροντυμένες Παναγίες τὸ νεκρικό μου ξόδι.

Ὄχι! εἶνε οἱ λεῦκες οἱ χλωμές, εἶνε οἱ παιδοῦλες λεῦκες,
βαρώνισσες βεργόλυγνες μὲς σ' ἀργυρὲς γιρλάντες!
Καὶ πίσω λὲς ξεπροβοδᾶν ἡ μαυροφόρες πεῦκες,
σὰ δοῦλες μαρμαρόγνωμες, νοσταλγικὲς ἰνφάντες...

Κι' ἡ σκέψη μου ἔγινε λεπτή, σὰν τὰ χνουδᾶτα κρίνα,
κι' ὅταν γλυκά, σ' εὐγενικὲς λυγοῦνε ρεβεράντζες,
τὸ φύλλο τους μεταξωτὴ φαντάζει μουσσελίνα
χυτὴ στὶς μαρμαρόχυτες βασιλικές τους ἄντζες.

Νά, καὶ τ' ἀγέρι σώπασε τὴν πληγωμένη γρίνια.
Μὲς στὰ κλαριὰ τὰ σερπετὰ τονίζει μενουέτα,
καὶ λὲς πῶς τ' ἀτλαζένια τους θὰ φύγουνε σκαρπίνια
σ' ἕνα σκερτσόζικο χορὸ στοῦ πάρκου τὰ παρκέτα.

Κι' ἐγώ, βαρῶνος τοῦ ρυθμοῦ κι' ἱππότης Δὸν-Κιχῶτος
τετράψηλα τῶν μουστακιῶν ὀρθώνω τὰ σπιρούνια
καί, θέλοντας τῆς φήμης μου νὰ μ' ἀκλουθάῃ ὁ κρότος,
τὰ λυρικά μου γύρω τους βροντοχτυπάω τακούνια.

Ὅμηρος Μπεκὲς

ΜΙΚΡΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Περνῶντας τὄμορφο λιβάδι
τὴν ἀπριλιάτικη αὐγινή,
ἅπλωσα στὸ γλυκὸν ἀέρα
τὴν κρουσταλλένια μου φωνή.

Τ' ἄνθια τραγούδησα τοῦ κάμπου
καὶ τὰ πουλιὰ τὰ πλουμερά·
εἶπα τραγοῦδι στὸ ποτάμι
μὲ τ' ἀσημένια του νερά.

Καὶ χαμηλώνοντας λιγάκι
τὴν κρουσταλλένια μου φωνή,
τραγούδησα κι' ἐσένα, Γιῶργο,
τὴν ἀνοιξιάτικη αὐγινή.

Ν. Χατζάρας

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Σύχασε !.. Σώπαινε !... Θὰ μᾶς ἀκούσουν !... Τρελλέ ! Κακέ ! Νά ! κι' ἐγώ !...

Τὴν ψευτόδερνε, τὴν ἔσφιγγε ὡς ποὺ νὰ τῆς προξενῇ πόνο, τὴν τσιμποῦσε κι' ἔπειτα τὴ φιλοῦσε. Ἀμυνόταν ἐκείνη γενναῖα, τοὔδινε πίσω τὰ ἴδια καὶ τὸν κρατοῦσε γερά :

— Ἔτσι ἤθελα !... Ναί, σοὔφυγα !... Ἂν σοῦ κοτᾶ, φύγε τώρα καὶ σύ ! Φύγε ντέ !...

Μὲ τὴν παιδιάτικη αὐτὴ πάλη, — τόσο φυσικὰ προσποιημένη, ποὺ θὰ τὴν ἔπαιρνες γι' ἀληθινὸ τσάκωμα, — ἐκεῖνος τὴν ξεκούμπωνε, τὴν ξεθηλύκωνε. Ἡ Δώρα, ποὺ στὴν ἀρχὴ ἀντιστεκόταν λυσασμένα, — ὄχι ! ὄχι ! δὲ θέλω !... ἄσε με ! — στὸ τέλος τὸν βοηθοῦσε κιόλας.

Κι' ἦρθε στιγμὴ ποὺ τὰ παιχνίδια τέλειωσαν. Οἱ δύο ἀντίπαλοι. οἱ δυὸ ἐχθροί, ἀγκαλιάστηκαν μ' ἀγάπη, μὲ λατρεία. Ἔγιναν σοβαροί, πολὺ σοβαροί, ἀγέλαστοι καὶ ἀμίλητοι. Ἕνωσαν τὰ χείλη τους σ' ἕν' ἀτέλειωτο φιλί· ἕνωσαν καὶ τὰ κορμιά τους σὲ μίαν ἀτέλειωτη περίπτυξη. Τὸ ἔγκλημα, τὸ ἀνοσιούργημα εἶχε ἀρχίσει. Κι' ἀλλοίμονο ! Θὰ τελείωνε σὲ λίγες στιγμές, ἂν ἄξαφνα δὲν συνέβαινε κάτι ἀπρόοπτο, ξαφνικό, φοβερό :

Ἀντίκρυ ἀπὸ τὸ ντιβάνι ἐκεῖνο, στὸν πλαγινὸ τοῖχο, ἀνάμεσα σ' ἄλλες, ἦταν κρεμασμένη καὶ μιὰ μεγάλη, χρωματιστὴ φωτογραφία τοῦ Νίκου. Ἡ Δώρα, καθὼς ἦταν πεσμένη, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὸν τοῖχο ἐκεῖνο δὲν τὴν ἔβλεπε. Ὁ Τάκης ὅμως μιὰ στιγμὴ τὴν εἶδε !

Ἄχ, νὰ πάρ' ἡ ὀργή ! Εἶχε ξεχάσει τη φωτογραφία ἐκείνη, ὅπως τὰ εἶχε ξεχάσει καὶ ὅλα. Καὶ καθὼς εἶδε νὰ τὸν ἀντικρύζουν τὰ μάτια τοῦ ἀδελφοῦ του,—ἥμερα μάτια, γλυκά, ἀνύποπτα, γεμάτα ἐμπιστοσύνην — παρέλυσε ὅλος.

Ἀδύνατο πιά ! Ἡ συναίσθηση εἶχε ξυπνήσει. Ἡ ἐπαφὴ τῆς Δώρας τοῦ ἔκανε φρίκη. Τὸ σῶμά της τὸν ἔκαιγε καθὼς τἄγγιζε, σὰ φωτιά. Κι' ἔξαφνα, φέρνοντας τὸ χέρι στὴν καρδιά του :

— Δώρα, ψιθύρισε, κάτι ἔπαθα... Δώρα, δὲν εἶμαι καλά !...

Τρόμαξε κείνη, πετάχτηκε κι' ἅμα τὸν εἶδε ἔτσι χλωμό, ἔτσι κίτρινο, τὸ πίστεψε.

Θέ μου ! καμμιὰ συγκοπή ; Καμμιὰ κεραυνοβόλα γρίππη ;...

— Τάκη !... Τάκη !...

Ἔτρεξε, τοῦ γέμισ' ἕνα ποτῆρι νερὸ καὶ τοῦ τὄφερε :

— Πιές ! ...

Ἀλλὰ ἐκεῖνος, ποὺ εἶχε καθήσει στὸ ντιβάνι, ἅπλωσε τὰ χέρια του, σὰ γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ τὸν πλησιάσῃ.

— Δὲν θέλω τίποτα, τῆς εἶπε. Ξέρω τὶ ἔχω... Αὐτὸ μὲ πιάνει κάπου,— κάπου. Καὶ τὸ γιατρικό του τὄχω ἀπάνω. Πρέπει νὰ πάω νὰ πιῶ... Εἶνε κάτι στάλες...

Ἡ Δώρα ἄρχισε νὰ ὑποπτεύεται κάτι τι.

— Θὰ πᾶς ἀπάνω ; τοῦ εἶπε. Μὰ δὲν ἔχεις τίποτα !... Μιλεῖς, εἶσαι καλά... Πιὲς καὶ λίγο νερό...

Ἔκαμε νὰ τοῦ βάλῃ τὸ ποτῆρι στὸ στόμα. Μὰ τὴν ἔσπρωξε :

— Ὄχι, ὄχι !... Πρέπει νὰ φύγω

Ἡ Δώρα βεβαιώθηκε : Ἦταν παιχνίδι, ἕνα παιχνίδι ἐκδικητικό. Καμώθηκε τὸν ἄρρωστο γιὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ καὶ νὰ φύγῃ. Μὰ δὲν εἶχε τίποτα, αὐτὸ φαινόταν.

Ἔγινε σκυλί.

— Τώρα δὲν σὲ κρατῶ, τοῦ φώναξε· στὸ ξαναλέω ὅμως : ἂν σοῦ κοτᾷ, φύγε !... Φύγε ντέ ! Καὶ θὰ ἰδῇς !

Ἀγκαλιάστηκαν μ' ἀγάπη, μὲ λατρεία.

Καὶ κρατώντας ἀκόμα μὲ τὄνα χέρι τὸ ποτῆρι,μὲ τἄλλο τοὔδειχνε τὴν πόρτα.

Ὁ Τάκης ὅμως σηκώθηκε.

— Θὰ φύγω, εἶπε. Δὲν μπορῶ !

— Καλά ! ἔκαμε ἡ Δώρα.

Κι' ἀφίνοντας τὸ ποτῆρι, σταύρωσε τὰ χέρια καὶ καρφώθηκε ὀρθή, σκοτεινή, αἰνιγματική, στὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ.

Ἦταν φοβερὴ τὴ στιγμὴ ἐκείνη μὲ τὴ σιωπή της καὶ μὲ τὰ γουρλωμένα, τ' ἄγρια μάτια της ποὺ πετοῦσαν σπίθες. Μὰ ὁ Τάκης τὴν ἀψήφησε.

Πῆγε ὡς τὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε καί, δείχνοντας στὸν τοῖχο τὴ φωτογραφία τοῦ Νίκου, βγῆκε χωρὶς νὰ προφέρῃ ἄλλη λέξη.

Ἡ Δώρα ἀπόμεινε στὴν ἴδια θέση ἀκίνητη.

Θἄλεγες πὼς ἀναμετροῦσε ἀκόμα τὸ πάθημά της ἢ πὼς δὲν ἤξερε τὶ ἔπρεπε τώρα νὰ κάμῃ.

Πῶς τὴν κατάφερε, πῶς τὴν περίπλεξε, πῶς τὴν ξεγέλασε. Γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ τὸ παλιόπαιδο, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ πὼς κι' αὐτὸς εἶχε τὴ δύναμη νὰ τὴν ἀφίνῃ τὴν τελευταία στιγμή... Γιατὶ ἡ Δώρα δὲν εἶχε καταλάβει καθόλου τὶ τοῦ εἶχε συμβῇ ἀληθινὰ τοῦ δυστυχισμένου. Εἶχε παρεξηγήσει καὶ τὸ δείξιμο ἐκεῖνο τῆς φωτογραφίας στὸ τέλος. Τὸ πῆρε γιὰ κοροϊδευτικό. Ἐνόμισε πὼς μ' αὐτὸ τῆς ἔλεγε : «Νὰ ὁ ἄντρας σου ! Ἐμένα νὰ μὲ ξεφορτώνεσαι !»

Καὶ τώρα ; τὶ ἔπρεπε νὰ τοῦ κάνῃ, τοῦ παληόπαιδου ; Ποιὰ θἄταν ἡ ἀντεκδίκησίς της ; Ἔτσι θὰ τὸν ἄφινε, νικητή, θριαμβευτή, νὰ τῆς δείχνῃ σιωπηλὰ τὴ φωτογραφία τοῦ ἀντρός της, τὸν ἄντρα της τὸν ἴδιο, καὶ νὰ τῆς θυμίζῃ γιὰ πάντα τὴν πιὸ ταπεινωτική, τὴν πιὸ ἐξευτελιστικὴ γιὰ μιὰ γυναῖκα στιγμή ; Θἄταν ἀνυπόφορο ! Θὰ τὴν ἔφερνε στὴν παραφορά !

Αὐτὰ ἀναμέτρησε, αὐτὰ συλλογίστηκε ἡ Δώρα... Κι' ἄξαφνα, ὅπως ἦταν ἀκόμα ἀνάστατη, ξεχτενισμένη, ξεκουμπωμένη, ἔτρεξε στὸ τραπεζάκι της, ἔψαξε νευρικά, βρῆκε μιὰ κόλλα χαρτί, κάθησε κι' ἔγραψε βιαστικά :

«Νὰ φύγῃς ! Σοῦ δίνω καιρὸ μιὰ ἑβδομάδα. Ἂν ὥς σήμερα ὀκτὼ εἶσαι ἀκόμα στὰς Ἀθήνας, θὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα τοῦ Νίκου. Κι' ἃς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ. Δ.»

Ἔκλεισε αὐτὸ τὸν κεραυνὸ σ' ἕνα φάκελλο, σιάχτηκε λίγο καὶ χτύπησε ἕνα κουδοῦνι.

Ἡ καμαριέρα μπῆκε.

— Νὰ πᾶς ἀπάνω, νὰ δώσῃς αὐτὸ τὸ γράμμα τοῦ κ. Τάκη. Ἂν ἔχῃ βγῇ ἔξω, νὰ μοῦ τὸ φέρῃς πίσω. Γρήγορα !

Σὲ λίγες στιγμές, ἡ καμαριέρα γύρισε.

— Τοῦ τὄδωσες ;

— Στὰ χέρια του κυρία.

— Ἦταν στὴν κάμαρά του ;

— Δὲν ξέρω... Ἅμα τὸν ζήτησα, ἦρθε ὁ ἴδιος στὸ κεφαλόσκαλο·

— Καλά. Βοήθησέ με τώρα νὰ ντυθῶ. Εἶμαι γιὰ ἔξω.

— Ἆ ! καὶ τὰ σχέδια ;

— Δὲν μπορῶ τώρα... Τὸ βράδι.

Θἄσκαζε ἡ Δώρα ἂν δὲν ἔβγαινε, νὰ πάρῃ ἀέρα Τὸ σπίτι δὲν τὴν χωροῦσε. Καὶ μετὰ μισὴ ὥρα, ἔπαιρνε ἄσκοπα τοὺς δρόμους, ὡραία, κομψὴ καὶ λουσάτη ὅπως πάντα, μὰ λίγο χλωμή, ἀγριεμένη καὶ σὰν ἀφηρημένη. Κανένα δὲν ἐγύριζε νὰ κοιτάξῃ ἀπὸ κείνους ποὺ τὴν ἔβλεπαν νὰ περνᾷ μὲ θαυμασμὸ καὶ μὲ πόθο. Ἀπόφευγε νὰ χαιρετᾷ καὶ τοὺς γνωστούς. Κι' ἀφοῦ πλανήθηκε ἔτσι κάμποσο χωρὶς νὰ ξέρῃ ποὺ πάει, γύρισε ἀπότομα καὶ τράβηξε ἴσια γιὰ τὸ πατρικό της. Εἶχε συνέλθει. Ἡ μητέρα της δὲν θὰ καταλάβαινε τὶ νίλα εἶχε πάθει πρὸ ὀλίγου...

***

Τὸ γράμμα ἐκεῖνο ἦταν ὅλως διόλου περιττό : Τὸ πρῶτο ποὺ εἶχε συλλογισθῇ κι' ὁ Τάκης, ἅμα ἀνέβηκε καὶ κλείστηκε στὴν κάμαρά του, ἦταν πὼς ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Δὲν εἶχε ἄλλο ! Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήσῃ μὲ τὸν ἀδελφό του, ὄχι πιὰ στὸ ἴδιο σπίτι, ἢ στὴν ἴδια γειτονιά, ἀλλὰ καὶ στὴν ἴδια πόλη. Ἔπρεπε νὰ φύγῃ μακριά. Ἀλλοιώτικα ἦταν χαμένος.

Ἀγαποῦσε παράφορα τὴ Δώρα. Καὶ καταλάβαινε πὼς ἢ θὰ βασανιζόταν αἰώνια μὲ τὸ πόθον, ἢ ἂν κατάφερνε ποτὲ νἀψηφήσῃ τὰ πάντα καὶ νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ, θὰ γινόταν κάτι περισσότερο ἀπὸ δυστυχισμένος,—θὰ γινόταν ἕνας ἄνθρωπος τραγικός. Θὰ πλήρωνε ἴσως καὶ μὲ τὴ ζωή του τὴν εὐτυχία μιᾶς στιγμῆς.

Γιὰ νὰ γλυτώσῃ,ἔπρεπε νὰ ξεχάσῃ τὴν Δώρα. Καὶ γιὰ νὰ τὴν ξεχάσῃ, ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν Ἀθήνα. Δὲν εἶχε ἄλλο.

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸ συλλογιζόταν. Ἐκείνη ἡ ἴδια τοῦ εἶχε βάλει τὴν ἰδέα, κάποτε ποὺ τοῦ-εἶχε πεῖ : «Θἀλλάξῃς σπίτι, γειτονιά, πόλη...» Καὶ τότε ὁ Τάκης εἶχε θυμηθῇ τὸ Νάσο. Ἦταν στενός του φίλος, δικηγόρος κι' αὐτὸς ποὺ μόλις ἔδωσε τὶς πρακτικὲς του ἐξετάσεις ἔφυγε γιὰ τὴν Αἴγυπτο. «Ἐκεῖ θὰ πάω κι' ἐγώ, εἶχε πεῖ μὲ τὸ νοῦ του, νὰ βρῶ τὸ Νάσο». Ἀπὸ τότε, πολλὲς φορὲς τὸ ξανασυλλογίστηκε. Κι' ἡ Δώρα νὰ μὴν ἦταν στὴν μέση, πάλι θἄθελε νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη του στὴν Αἴγυπτο, νὰ ζητήσῃ ἐκεῖ ἕνα καλύτερο μέλλο, νὰ δημιουργήσῃ μιὰ ζωὴ ἀνώτερη ἴσως ἀπ' αὐτὴν ποὺ θὰ μποροῦσε νἄχῃ στὴν Ἑλλάδα. Τὸ συλλογίσθηκε καὶ τώρα. Κι' τἀποφάσισε. Μὰ ὄχι πιὰ γιὰ τύχη, ὄχι γιὰ μέλλον. Τὸ λιγώτερο ποὺ τὸν ἔνοιαζε ἦταν τώρα αὐτό. Τὸ κύριο, τὸ μόνο, ἦταν νἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴ Δώρα γιὰ νὰ τὴν ξεχάσῃ καὶ νὰ ζήσῃ.

Σὲ μιὰ ἑβδομάδα ; Ναί, σὲ μιὰ ἑβδομάδα ! Μακάρι νὰ μποροῦσε καὶ γρηγορώτερα..

Εὐτυχῶς οἱ προθεσμίες εἶχαν περάσει καὶ σὲ λίγες μέρες πῆρε τὴν ἄδειά του. Εἶχε γράψει καὶ τοῦ Νάσου νὰ τὸν περιμένῃ, εἶχε βγάλει καὶ τὸ διαβατήριόν του, ποὺ τότε ἀκόμα δὲν εἶχε καμμιὰ δυσκολία : Ἔφευγε κανεὶς ὅταν ἤθελε, πήγαινε ὅπου ἤθελε καὶ γύριζε ὅταν ἤθελε... Ἀφοῦ τὰ ἑτοίμασε ὅλα, ὁ Τάκης εἶπε τὴν ἀπόφασίν του στὴν οἰκογένεια :

— Τὸ Σάββατο φεύγω !

— Μὰ ἔτσι ξαφνικά, καϋμένε ; παραξενεύτηκε ὁ Νῖκος.

— Πρέπει νὰ προφτάσω, μὴ χάσω μιὰ θέση ποὺ μοὺ γράφει ὁ Νάσος, στὰ Μικτὰ Δικαστήρια...

Ἦταν ψέμα βέβαια. Μ' ἀφότου εἶχε φύγει ὁ Νάσος, πολλὲς φορὲς εἶχε γίνει λόγος στὸ σπίτι μὲ τὰ Δικαστήρια αὐτὰ τῆς Αἰγύπτου, — ὄνειρο καταφυγῆς πολλῶν νέων δικηγόρων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, — κι, οἱ συγγενεῖς εἶχαν τὴν ἰδέα πὼς κι' ὁ Τάκης θὰ μποροῦσε κάποτε νὰ ἐπιδιώξῃ μιὰ καλὴ θέσιν ἐκεῖ. Ὁ Νάσος τοῦ ἄνοιγε τὸ δρόμο. Ἔτσι κανένας δὲν κατάλαβε τὸ λόγο ἐκείνης τῆς βίας καὶ τὸ ψέμμα ποὺ πλάστηκε γιὰ νὰ τὴ δικαιολογήσῃ. Ἂν ἦταν δυνατὸ νὰ φαντασθοῦν ! Κι' ἄφησαν τὸν Τάκη νὰ φύγῃ κι' ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὅπως τὸν εἶχαν ἀφήσει τότε νὰ φύγῃ κι ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Τὸ Σάββατο λοιπόν ;... Ἔ, ἀφοῦ εἶσ' ἕτοιμος κι' ἀφοῦ εἶνε τόση ἀνάγκη...

Ἡ Δώρα νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια τὄχε κάπως μετανοιώσει. Ὄχι βέβαια πὼς ἀγαποῦσε ἀκόμα κι' ἤθελε κοντά της τὸν Τάκη. Ἀπεναντίας, μετὰ τὴν «προσβολὴ» ποὺ τῆς ἔκαμε, τὸν εἶχε συχαθῇ, τὸν εἶχε μισήσει, δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τὸν βλέπῃ, οὔτε νὰ τὸν θυμᾶται. Ἀλλὰ ὁ μεγάλος θυμὸς τῆς εἶχε περάσει. Κι' εὕρισκε πὼς ἦταν σκληρὴ ἡ τιμωρία ποὺ τοῦ εἶχ' ἐπιβάλει. Ἐπὶ τέλους φοβόταν ἢ τὰ ἐπακόλουθα,χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὴ τὶ μποροῦσε νἆταν. Καὶ τῆς ἐρχόταν νὰ τοῦ πεῖ, νὰ τοῦ ξαναγράψῃ : »Μεῖνε. Δὲν θὰ πῶ τί ποτα τοῦ Νίκου, φτάνει νὰ μὴ σὲ ξαναϊδῶ στὰ-μάτια μου...» Μὰ ὅταν ἄκουσε κι' αὐτὴ γιὰ τὰ Μικτὰ Δικαστήρια, ποὺ τἆχε ξανακούσει, μπορεῖ νὰ μὴν πίστεψε ὅλως διόλου τὸ ψέμμα, συλλογίστηκε ὅμως πὼς, ἂν πήγαινε στὴν Αἴγυπτο ὁ νέος δικηγόρος, μποροῦσε πραγματικῶς ν' ἀποκατασταθῇ καὶ νὰ ζήσῃ καλλίτερα παρ' ἂν ἔμεινε στὴν Ἀθήνα. Δὲν ἐπήγαινε τίποτα, ἂν θἄφευγε κάπως βιαστικά. Ἔτσι βρῆκε πάλι τὴν τιμωρία μικρή.Καὶ δὲν τοῦ εἶπε δὲν τοῦ ξανάγραψε τίποτα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΧΡΟΝΟΛΟΓΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΚΟΥΔΟΥΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ ;

Ἀπ' τὴν ἐποχὴ τῶν Φαραώ. Οἱ Αἰγύπτιοι χρησιμοποιοῦσαν τὰ κουδούνια καὶ τὶς καμπάνες γιὰ ν' ἀναγγέλλουν τὴν ἔναρξη τῶν ἑορτῶν τοῦ Ὀσίριδος.

Κι' οἱ Κινέζοι μεταχειριζόντουσαν τὶς καμπάνες πρὸ 2601 χρόνων π. χ. Ὁ Ἀαρὼν εἶχε κρεμασμένα ἀπ' τὸ ἀρχιερατικό του ἔνδυμα 360 κουδουνάκια, ὅσες μέρες δηλαδὴ ἔχει ὁ χρόνος.

Οἱ καμπάνες πρωτοφάνηκαν στὴ χριστιανικὴ ἐκκλησία τὸν καιρὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.

Κατ' ἀρχὰς οἱ κώδωνες αὐτοὶ τῶν ἐκκλησιῶν ὠνομάζοντο «Νόλας» πέρνοντας τὴν ὀνομασία αὐτὴ ἀπ' τὸν Ἐπίσκοπο Παυλῖνο τοῦ Νόλας, μὰ ὕστερα ἄλλαξαν ὄνομα καὶ ὠνομάσθηκαν «Καμπάνες» ἐπειδὴ κατεσκευάζοντο ἀπὸ χαλκὸ τῆς Καμπανίας.

Γιὰ πρώτη φορὰ ποὺ οἱ πιστοὶ χριστιανοὶ προσεκλήθησαν στὶς ἐκκλησίες ἀπ' τὸν ἦχο τῆς καμπάνας, ἦταν κατὰ τὸ ἔτος 605 μ. χ. στὴ Ρώμη. Στὴν Ἀγγλία κατὰ τὸν 12ον αἰῶνα οἱ καμπάνες κτυποῦσαν κάθε φορὰ ποὺ πέθαινε ἕνας χριστιανός. Οἱ μεγαλύτερες καμπάνες εἶνε τῶν Ρωσσικῶν ἐκκλησιῶν. Ἐπὶ Τουρκοκρατίας οἱ καμπάνες στὴν Ἑλλάδα εἶχαν ἀντικατασταθεῖ μὲ τὰ σήμαντρα. Στὴ Γαλλία κατόπιν ψηφίσματος τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἡ καμπάνες καταργηθήκανε κι' ἔγιναν τηλεβόλα.

⁂

ΠΟΣΟ ΓΡΗΓΟΡΑ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

Ἡ ταχύτης τῆς ἀναγνώσεως, κατὰ τὸν ἀμερικανὸν ἰατροφιλόσοφον Μπρούν, ποικίλλει ἀνάλογα μὲ τὴ γλῶσσα, μὲ τὸ θέμα καὶ μὲ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἔχει τὸ ἀναγινωσκόμενο βιβλίο. Ὁ κύριος Μπροὺν ὑπολογίζει ὅτι τὸ ἀνώτατο ὅριο ταχύτητος στὸ διάβασμα, εἶνε 400 λέξεων, σ' ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας. Τὰ παιδιὰ μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 12 ἐτῶν μποροῦν νὰ διαβάζουν καὶ γρηγορώτερα, γιατὶ ἡ ἀνάγνωσίς των αὐτή, εἶνε ἐπιπόλαιη καὶ γίνεται πάντοτε μὲ παράλειψη λέξεων καὶ μὲ ἀκρωτηριασμὸ διαφόρων φράσεων.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Σ.

Μία μικροσκοπικὴ σιλουέττα τὴν ὁποία διακρίνει ἔμφυτος χάρις. Τὸ πρόσωπό της σὰν φιλντισένιο ἀνεδείχθη ἔτι περισσότερον τώρα ποὺ ἀπεχωρίσθη τῆς χρυσῆς κόμης της καὶ ἔχει κόψῃ τὰ μαλλιά της κατ' ἀριστοτεχνικὸν τρόπον. Πάντοτε συμπαθέστατα ντυμένη, διότι ἡ τουαλέττες της εἶνε ἐκτάκτως σὶκ καὶ πολὺ ἁπλές. Αἱ ἐμφανίσεις σὲ κοσμκὰ κέντρα εἶνε πολὺ σπάνιαι, ἀντιθέτως θεᾶται πολὺ συχνὰ σὲ παραστάσεις ξένων θιάσων καὶ σὲ συναυλίες. Σχετίζεται μὲ ὡρισμένον φιλικὸν κύκλον· ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον ζῇ καὶ συμπεριφέρεται ἔχει ὑποκινήσῃ τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν καὶ θαυμασμόν. Τὸ ὕφος της κάπως ψυχρόν, ὅταν ὅμως μειδιᾷ, μειδιᾷ κατὰ τρόπον πολὺ πικάντικο καὶ αὐτὸ τῆς ἀποδίδει χάριν καὶ συμπαθητικότητα. Ἀνήκει εἰς τὴν ἀνωτέραν ἀθηναϊκὴν τάξιν καὶ εἰς ἀρχοντικὴν οἰκογένειαν, ὅταν δὲ τὴν συνοδεύῃ ὁ νεαρώτατος υἱός της, δίδει ἐντύπωσιν ἀδελφοῦ της.

Ἡ Μονταὶν

⁂

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αἱ παραστάσεις τῆς κ. Σερζὶν ἀπετέλεσαν ἐξαιρετικὸν κοσμικὸν γεγονός, ἡ πλατεῖα καὶ τὰ θεωρεῖα παρουσίαζαν ὡραιότατον θέαμα ὑπὸ ἔποψιν καλαισθήτων τουαλεττῶν, βαρυτίμων μαντώ, καὶ χρυσοποίκιλτων σορτὺ γαρνιρισμένων μὲ γοῦνες.

— Ἀλλὰ ὅπως πάντοτε ὁ συντονισμὸς τῶν ἁρμονικῶν βραδυνῶν τουαλεττῶν διεκόπτετο ἀπὸ κάτι ἄγαρμπα ταγιὲρ καὶ φορέματα σπόρ, καὶ κάτι καπέλλα καστόρινα κλὸς ποὺ ἀπέκρυπταν τέλεια τὴν θέαν τῶν φερουσῶν αὐτά.

— Ἰδιαιτέρως ὡραῖαι ἐμφανίσεις εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις—διότι ὡς ἐπὶ τῷ πλεῖστον τὸ αὐτὸ κοινὸν ἐχειροκρότησε τὴν κ. Σερζὶν—ἦσαν κ. Σ. Βαλαωρίτη τουαλέττα ξανθόχρυσον καὶ σορτὺ μπροσσὲ χρυσῆ, γαρνιρισμένη μὲ γοῦνα στὴν αὐτὴν ἀπόχρωσιν καὶ ἕνα πελώριον χρυσάνθεμον κίτρινο κ. Οἰκονομίδη μαύρη βελούδινη τουαλέττα, μαῦρο βεύλινο τυρμπὰν καὶ ἐσάρπα ἀπὸ ἀληθινὴν γοῦνα ἀρζάν, κ. Μαλαμίδη φόρεμα καὶ καπέλλο σὲ ἀπόχρωσιν κόκκινη—ταγκό, κ. Ἀρβανίτου τουαλέττα ἔξωμον, καὶ καπέλλο βελούδινο σὲ χρῶμα ρὸζ—φούξιας,κ. Καίτη Παγκάλου μαῦρο ντεκολτὲ καὶ βελούδινο μπερὲ εἶδος ἀφρικανικόν, δὶς Σ. Καμπάνη ἰδιότυπον καὶ κομψὸν σύνολον, ἀποτελούμενον ἀπὸ φόρεμα μουσελίνα ἐμπριμέ, μαῦρο μαντώ, καὶ καπέλλο μαῦρο, κ. Δρούλλια φόρεμα μαῦρο γαρνιρισμένο μὲ ρὸζ καὶ χρυσό, ἡ αὐτὴ γαρνιτοῦρα ἐπαναλαμβάνετο καὶ στὸ μαῦρο βελούδινο καπέλλο της,δὶς Φιλικοῦ πράσινη ζωρζὲττ καὶ «σορτὺ» ἀπὸ βελοῦδο σιφφὸν μορντορέ, κ. Στ. Φωτιάδη κομψότατον σύνολον κόκκινο, κ. Κουντουριώτη—τὸ γένος Καλλέργη—καλαίσθητον μαῦρο σύνολον, δὶς Ν. Νικολαΐδη θαυμασία τουαλέττα σιφφὸν ρὸζ φούξιας ἐν συνδυασμῷ βελούδου, καὶ σορτὺ βελούδινη ὁμοιόχρωμη περιτριγυρισμένη μὲ στενὴ μπάντα ἀπὸ γοῦνα μπέζ.

— Προχθὲς ἐγκαινιάσθη καὶ τὸ πρῶτον ντὲ-τασὰν στὸ Ρωσσικὸ ρεστωράν· πολλὰ κομψὰ ζεύγη χορεύουν ἐκεῖ τ' ἀπογεύματα ὑπὸ τοὺς ἤχους ζωηροτάτης ὀρχήστρας καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μάλ-Κίρω. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπικρατεῖ ντύσιμο ἁπλὸ καὶ κομψό. Ἀπογευματινὸν τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην τὸ ρεκὸρ τῆς κομψότητος ἐκ τῶν παρευρεθεισῶν ἀνῆκεν σὲ νεαρὰν κυρίαν ἡ ὁποία μόλις πρὸ ὀλίγου ἐπέστρεψεν ἐκ Παρισίων ὅπου παρέμεινεν ἐπὶ 6 ἔτη φέρουσα χαριτωμένην τουαλέττα ἀπὸ ντὰ—ντὲ—σουὰ σὲ χρῶμα βιολὲ—βυσσινὶ σὲ κοὺπ ἐξαιρετική, καὶ καπέλλο πολὺ εὔμορφο ἀπὸ βελοῦδο καὶ καστόρι στὸν ἴδιο τόνο.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην τὸ πρῶτον τὲ—ντανσὰν ὑπὸ τύπον μαθήματα χοροῦ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ν. Νικολαΐδη. Τὸ κομψότατον ἀπαρτεμὰν μὲ τὸν καλαίσθητον διάκοσμον τῶν αἰθουσῶν, ἀποτελοῦσε ἕνα πλαίσιον μονάδων στὶς κομψὲς κεκλημένες, μεταξὺ τῶν ὁποίων συμπεριλαμβάνοντο καὶ ἡ δὶς Ἔφη Χαρισιάδη, φόρεμα ἀπὸ σιφφὸν μπλὲ ζαφειριοῦ, γιακᾶς κλειστὸς μὲ βιὲζ—ὸρ λαμέ, ζώνη καὶ κουμπιὰ στὸν ἴδιο τόνο, Δὶς Ν. Νικολαΐδη κρὲπ σατὲν μαῦρο, εἶδος μπλούζας — πλαστρὸν ρὸζ κεντημένο ἀρζάν, Δὶς Τσακασιάνου ἐκ Ρουμανίας, κρὲπ—ντὲ—σὶν γκρὶ ἀρζὰν ἐν συνδυασμῷ, κρὲπ σατὲν ὁμοιόχρωμον. Δὶς Ἐμπεδοκλῆ, τουαλέττα μπορντώ. Δὶς Παπαδοπούλου, γκρὶ μπλὲ τζαμπὲρ βελούδινο καὶ φούστα κρὲπ—ντὲ—σὶν γαρνιρισμένη μὲ βελοῦδο. κ. Πετρίδη ἐκτάκτως σὶκ σύνολον πράσινο.

Ἡ κοῦρσες τῆς παρελθούσης Κυριακῆς λίαν πολύκοσμος πολὺς κόσμος καὶ μερικὲς σιλουέττες ποὺ διεκρίνοντο διὰ τὴν χάριν των : Κα Ἀθανασιάδη, φόρεμα καὶ καπέλλο ρουμπὶ βιολὲ εἶδος τζαμπὲρ τζωρζὲ καὶ κασά, μαντὼ κασὰ στὸν ἴδιο τόνο. Κα Κόντογλου ἐκ Κων)πόλεως, θαυμασία τουαλέττα μπὲζ, μαντὼ μπὲζ περιτριγυρισμένον ὅλον μὲ γοῦνα μπὲζ μπουτοννιέρα γαρυφαλλὶ βυσσινὶ τσάντα βυσσινιὰ λουστρίνι.

Ἡ Μονταὶν

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

Τὸ 7ον φύλλον τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» τὸ ὁποῖον ἐκδίδεται μεθαύριον Σάββατον 6 Νοεμβρίου. Ἀφθονία ἐκλεκτῆς ὕλης καὶ θαυμασίων εἰκόνων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐκλεκτῶν περιεχομένων του εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς : Ἡ «ἱστορία τῆς ἠθοποιοῦ Πόλας Νέγκρι», «ἡ Πεταλοῦδα τῆς Τρελλῆς» διήγημα τοῦ Ροσνύ, «Γιὰ μιὰ φωτογραφία» ἀμερικανικὴ ἀκτουαλλιτέ, «Οἱ Κορίστες ποὺ γίνονται πρωταγωνίστριες», Τὰ «Μυστικὰ τοῦ Κινηματογράφου», Ὁ «Χῆρος» διήγημα τοῦ Ἰμάν, ὁ «Πιφετί» παιδικὸ διήγημα, «Πῶς ἄρχισαν τὸ στάδιό τους οἱ μεγάλοι ἠθοποιοί», «Μία φυλὴ ἀγρία ποὺ ἐκλείπει», «Τὸ Τεθωρακισμένο Δολλάριο», «Ἕνας ἄνδρας ποὺ ἔζησε ὡς γυναῖκα», «Ποῖος εἶνε ὁ δολοφόνος;» γερμανικὸ διήγημα, «Οἱ ἄνθρωποι ποὺ προλέγουν τὸ μέλλον», «Τὰ μυστήρια τοῦ πνευματισμοῦ», τὸ «Γουρούνι τοῦ Παπᾶ» γερμανικὸ παραμύθι, ἡ «ἱστορία τῆς Ἐλεονώρας Ντοῦζε», κλπ. κλπ. Κάθε ἀπὸ τ' ἀνωτέρω θέματα εἶνε πλουσιώτατα εἰκονογραφημένο. Ἐκτὸς αὐτῶν δημοσιεύονται πολλὰ μικρὰ διηγήματα, παραμύθια, ἀνέκδοτα, ἀστεῖα, ποιήματα ἑλληνικὰ καὶ ξένα, γελοιογραφίες κλπ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΛΩΝ

ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗ

Ἀπὸ μικρούλης στ' ἄρματα.—Πότε σκότωσε τὸν πρῶτο Τοῦρκο.—Τὰ φλωριὰ τοῦ Ἰσλιὰμ μπέη. — Μονομαχία ἐπικὴ στὸν κάμπο τῆς Τριφύλλης.—Ὁ Κατσαντώνης ἄρρωστος σὲ μιὰ σπηλιά. Τὸ μαρτύριό του στὰ Γιάννενα.—Ὁ φοβερὸς λόγος τοῦ Χασιώτη. — Τὸ χειρόγραφο τῆς Δημοτ. Βιβλιοθήκης Πειραιῶς.—Ὁ θησαυρὸς τοῦ Κατσαντώνη.

Γεννήθηκε στὰ 1770. Ὁ νουνός του, ὁ ξακουσμένος ἁρματωλὸς Δίπλας, τὸν ἐβάφτισε Ἀντώνη, μὰ ἡ δόξα τὸν διαλάλησε Κατσαντώνη. Ἦταν τὸ μεγαλύτερο παιδὶ τοῦ Σαρακατσάνου ἀρχιτσέλιγκα Γιάννη Μακρηγιάννη. Εἶχε τρία ἀδέρφια, ποὺ τὸ μικρότερο λεγόταν Γιώργης, μὰ ἐπειδὴ γεννήθηκε στὰ Χασιά, τὸν ἐλέγανε Χασιώτη. Ὁ Κατσαντώνης ἀπὸ ἐφτὰ χρονῶν ἁρματώθηκε. Ἐννιὰ χρονῶν παιδὶ ἦταν ὅταν σκότωσε τὸν πρῶτο Τοῦρκο, ποὺ ἐπιχείρησε νὰ τοῦ ἁρπάξῃ ἕνα ἀρνί. Δεκατεσσάρων χρονῶν ἐβγῆκε στὸ κλαρὶ κλέφτης ! Ἂν τὸν ἄφινε ἡ μάννα του θἄβγαινε ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ σκότωσε τὸν Τοῦρκο, μὰ ἡ μάννα του τὸν ἀγαποῦσε, καὶ κάθε φορὰ ποὺ τὸ ἀνυπόμονο παιδὶ μιλοῦσε γιὰ κλέφτικα λημέρια ἐκείνη χαϊδεύοντάς τον τοὖλεγε: «—Κάτσε' Ἀντώνη, γιατὶ εἶσαι μικρὸς ἀκόμη... Κάτσε Ἀντώνη». Κι' ἔτσι τοὖμεινε τὸ παρατσοῦκλι Κατσαντώνης.

Στὰ 1792, ὁ Μπουλάμπασης τοῦ Βάλτου, θέλοντας νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Κατσαντώνη, παίρνει τοὺς Ἀρβανιτάδες του καὶ ρίχνεται μέσα στὰ μαντριὰ τοῦ πατέρα του. Ὁ Κατσαντώνης βλέπει νὰ τοῦ σφάζουν τὰ γιδοπρόβατα καὶ ἡ ψυχή του βράζει ἀπὸ θυμό. Βοηθούμενος ἀπὸ τὰ τρία ἀδέρφια του καὶ τοὺς ἄλλους τσοπάνηδες, ἀνοίγει φωτιὰ στὸ Ἀρβανίτικο ἀσκέρι καὶ μὲ τὸ πρῶτο βόλι σκοτώνει τὸν Μπουλούμπαση. Μόλις οἱ Ἀρβανῖτες εἶδαν σκοτωμένο τὸν ἀρχηγό τους, τὸ βάζουν στὰ πόδια, φτάνουνε στὰ Γιάννενα καὶ φέρνουν τὰ κακὰ χαμπάρια στὸν Ἀλῆ πασσᾶ. Σκυλλὶ ἀπὸ τὸ κακό του ὁ Τύραννος. Διατάζει νὰ πιάσουν τοὺς γονεῖς τοῦ Κατσαντώνη καὶ καὶ νὰ τοὺς βασανίσουν. Μέσα στὴ φυλακὴ ἔπειτα ἀπὸ ἀνεκδιήγητα μαρτύρια, ὁ γέρο — Μακρηγιάννης καὶ ἡ γυναῖκά του πέθαναν. Τὤμαθε ὁ Κατσαντώνης καὶ ράγισε ἡ καρδιά του. Πρώτη φορὰ δάκρυσαν τὰ μάτια του κι' ὡρκίστηκε νὰ ἐκδικηθῇ. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ πόλεμος ἦταν ἡ χαρά του. Καμμιὰ φορά, ὅταν περνοῦσαν μέρες χωρὶς μάχη, ὁ Κατσαντώνης καταστενοχωριότανε. Ἔβλεπε στὸν ὕπνο του τοὺς γέρους του, ματωμένους, νὰ τὸν μαλώνουν γιατὶ κάθεται ἄνεργος, καὶ τότε πετιότανε ὀρθός, στὸ σκοτάδι, τουφέκιζε ἢ τραβῶντας τὸ γιαταγάνι του ὡρμοῦσε νὰ κόψῃ ἀόρατους ἐχθρούς. Οἱ σύντροφοί του μὲ κόπο κατώρθωναν νὰ τὸν συγκρατήσουν... Τρία χρόνια πέρασαν ἔνδοξα καὶ τουρκοφόνα ποὺ ὁ Κατσαντώνης ἦταν πρωτοπαλλήκαρο τοῦ νουνοῦ του Δίπλα. Μιὰ μέρα τὸ σῶμα τοῦ Δίπλα συναπαντήθηκε στὴν Τριφίλλα τῆς Εὐρυτανίας μὲ τὸν ντερβέναγα Ἰσλιὰμ μπέη, ποὺ εἶχε μαζί του ὡς 500 Ἀρβανῖτες. Στὴ στιγμὴ ἄρχισε ἡ μάχη. Ὁ Κατσαντώνης τραβάει τὸ σπαθί του καὶ χύνεται στοὺς ἐχθρούς. Βροχὴ ἡ σφαῖρες ἐπάνω του, μὰ καμμιὰ δὲν τὸν πέτυχε. Τρομάζουν οἱ Ἀρβανῖτες ποὺ βλέπουν τὸν ξακουσμένο κλέφτη νἄρχεται σὰ σίφωνας κατὰ πάνου τους καὶ τοῦ δίνουν στὴ φευγάλα. Δέκα ποὺ πρόφτασε τοὺς ἐλιάνισε. Ὁ Ἰσλιὰμ μπέης καβαλλίκεψε τ' ἄλογο, τὸ χτυπάει στὰ τέσσερα... Ἀπὸ κοντὰ ὁ Κατσαντώνης... Ὁ Ἰσλιὰμ μπέης, βλέποντας ὅτι τὸν ἐζύγωνε ὁ Κατσαντώνης, πέταξε μιὰ ἀνοιχτὴ σακκούλα γεμάτη φλωριά. Τὰ χρήματα χυθήκανε κατὰ γῆς, μὰ ὁ Κατσαντώνης περιφρονώντας τὸ χρυσάφι, ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ. Ὁ Ἰσλιὰμ μπέης πέταξε κάτου τ' ἀσημένια πιστόλια του, στὰ τελευταῖα καὶ τὸ τουφέκι του, ἐλπίζοντας ἔτσι νὰ σωθῇ. Μὰ ὁ Κατσαντώνης τρέχει πίσω του καὶ δὲν κοιτάζει τίποτε ἄλλο. Τέλος τὸν ἔφτασε, τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ ρούχου του, τὸν ἔρριξε χάμου.

—Ἀμάν, ὠρὲ Κατσαντώνη ! φώναξε ὁ περίτρομος Τουρκαλβανός. Χάρισέ μου τὴ ζωὴ καὶ ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις !...

Οἱ κλέφτες βλέπανε τὰ γενόμενα καὶ τρέχανε ἀπὸ κοντά, μαζὶ μὲ τὸν καπετάνιο τους τὸ Δίπλα... Ὁ Κατσαντώνης τράβηξε τὸ γιαταγάνι του νὰ τὸν κόψῃ, μὰ κρατήθηκε. Ὁ Ἰσλιὰμ μπέης ἦτανε κίτρινος κ' ἔτρεμε ἀπὸ τὸ φόβο του. Συλλογίστηκε λίγο, κι' ὕστερα ἔβγαλε τὰ πιστόλια του ἀπὸ τὸ σελάχι του καὶ λέει στὸν Ἰσλιὰμ μπέη :

— Διάλεξε ὅποιο θέλεις ἀπὸ τὰ δυό. Δὲ θέλω νὰ σὲ σκοτώσω ἔτσι, ξαρμάτωτο. Μονάχα, ὁ ἀφέντης σου ὁ Ἀλῆ πασσᾶς σκοτώνει ξαρμάτωτους τοὺς ἀνθρώπους !

Ὁ Ἰσλιὰμ μπέης θέλοντας καὶ μή, ἐπῆρε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ πιστόλια· ὁ Κατσαντώνης τραβήχτηκε κάμποσα βήματα πίσω καὶ φώναξε :

— Τράβα, ὀρὲ παλιότουρκε καὶ σ' ἔφαγα !...

Στὴ στιγμὴ καὶ τὰ δυὸ πιστόλια βρόντησαν, κι' ὁ Ἰσλιὰμ μπέης ἔπεσε κατὰ γῆς σκοτωμένος... Σὲ λίγο ἔφτασε στὸν τόπο τῆς φονικῆς μονομαχίας κι' ὁ Δίπλας μὲ τ' ἄλλα παλληκάρια, ἀφοῦ μάζεψαν στὸ δρόμο τὰ φλωριὰ καὶ τ' ἅρματα τοῦ Ἰσλιὰμ μπέη. Σκάψανε λάκκο καὶ θάψανε τὸ σκοτωμένο Τοῦρκο ἀρχηγό. Τότε ὁ Δίπλας μάζωξε γύρω του τὰ παλληκάρια, ἔχοντας κάτι σπουδαῖο νὰ τοὺς πῇ.

— Παιδιά μου καὶ σύντροφοί μου ! τοὺς εἶπε. Ἀπὸ τώρα κ' ἐμπρὸς δὲν εἶμαι ἄξιος γιὰ καπετάνιος σας ! Καπετάνιος ἄξιος γιὰ ὅλους μας εἶνε ὁ Κατσαντώνης !

Τὰ παλληκάρια πέταξαν ἀπὸ τὴ χαρά τους, μὰ ὁ Κατσαντώνης ἐναντιώθηκε. Δὲν τὸ παραδέχτηκε. Ἐπέμενε ὁ Δίπλας, μὰ ἐπέμενε κι' ὁ Κατσαντώνης, ὡς ποὺ στὸ τέλος ὁ Κατσαντώνης, μὴ θέλοντας νὰ πάρῃ τὴν ἀρχηγία τοῦ Καπετάνιου του, ἔσκυψε, τοῦ φίλησε τὸ χέρι, τοῦ πῆρε τὴν εὐχὴ καὶ μαζὶ μὲ τ' ἀδέλφια του χωρίστηκε ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Δίπλα... Δὲν πέρασαν οὔτε δυὸ μῆνες κι' ὁ Κατσαντώνης ἀκούστηκε στ' Ἄγραφα μὲ ὀγδόντα παλληκάρια νὰ τρομάζῃ τὴν Τουρκιὰ ἀπὸ τὴ Θεσσαλία ὡς τὸ Ζητοῦνι...

***

Χρόνια ὁλόκληρα πολεμοῦσε ὁ Κατσαντώνης τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Γένους καὶ τῆς θρησκείας. Κατὰ τὰ 1806 ἡ Ρωσσικὴ Κυβέρνησις ἐπροσκάλεσε στὴ Λευκάδα τοὺς διασημοτέρους ἁρματωλοὺς ἀπὸ τὴ Στερεά, τὴν Ἤπειρο καὶ τὴ Θεσσαλία. Τότε ὅλοι, ὅσοι μαζεύτηκαν ἐκεῖ ἀνεκήρυξαν μ' ἕνα στόμα ἀρχηγὸ ὅλων τῶν Ἁρματωλῶν καὶ Κλεφτῶν τὸν Κατσαντώνη. Κι' ὡρκίστηκαν νὰ πιάσουν ζωντανὸ τὸν Τύραννο τῆς Ἠπείρου καὶ νὰ καταλύσουν τὸ ἄνομο Κράτος του. Ἀπὸ τὴ Λευκάδα ὁ Κατσαντώνης πέρασε στὸ Βάλτο κι' ἀπὸ κεῖ στὸ Καρπενῆσι. Στὸ δρόμο κατὰ τ' Ἀραποκέφαλα, κάθησε νὰ μεσημεριάσῃ στὴ ρίζα ἑνὸς πεύκου, ἐνῷ τὰ παλληκάρια του φύλαγαν γύρω σκοποί. Σὲ λίγη ὥρα, περνάει ἀπὸ κεῖ ἕνας Σαρακατσιάνος κι' ἅμα εἶδε τὸν Κατσαντώνη φώναξε : «Καπετάνιε μου, φύγε μακρυὰ ἀπὸ κεῖνο τὸ δέντρο καὶ χάθηκες !... Δὲν εἶνε πολλὲς μέρες ποὺ πέθανε στὴ ρίζα του ἕνας βλογιασμένος !» Ὁ Κατσαντώνης ἄκουσε τὴ συμβουλὴ τοῦ τσοπάνη, μὰ ἦταν ἀργὰ πειά. Ὕστερα ἀπὸ πέντε μέρες τὸ καύχημα τῆς Κλεφτουριᾶς, ὁ Κατσαντώνης ἦταν βλογιασμένος. Ὁ σωματάρχης τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ, ὁ περίφημος Ἄγος Μουχαρτάρης δὲν ἄργησε νὰ μάθῃ πὼς ὁ Κατσαντώνης βρίσκεται ἀνήμπορος, σὲ μιὰ σπηλιὰ κοντὰ στὸ Μοναστηράκι τῆς Εὐρυτανίας, καὶ ἔτρεξε ἀμέσως μὲ τοὺς Ἀρβανιτάδες του. Μέσα στὴ σπηλιά, ἐπάνω σὲ κάτι ἄχυρα, ἦταν πεσμένος ὁ Κατσαντώνης κι' ὁ πυρετὸς τὸν ἔψηνε. Πλάγι του παράστεκε ὁ ἀδελφός του Γιώργης ὁ Χασιώτης. Γύρω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ φύλαγαν καραοῦλι τὰ παλληκάρια Οἱ Ἀρβανῖτες τοὺς περικυκλώσανε. Μὲ τὶς πρῶτες ντουφεκιὲς πετάχτηκε ἔξω ὁ Χασιώτης κι' ἀμέσως πίσω του ὁ Κατσαντώνης. Ἡ μάχη στάθηκε φονική, μὰ τὰ δυὸ ἀδέλφια λαβώθηκαν, πέσανε κάτω κι' ἔτσι μπόρεσαν καὶ τοὺς ἔπιασαν.

Ἅμα ὁ Ἀλῆ Πασσᾶς ἔμαθε πὼς τοῦ φέρνουν ζωντανὸ τὸν Κατσαντώνη ἀλάλαξε ἀπὸ χαρὰ καὶ διέταξε τὸ δήμιό του Σεκὴμ Τσάμη καὶ τοὺς βοηθούς του νὰ ἑτοιμάσουν τὰ σύνεργα τοῦ βασανιστηρίου.

«Αἱ θανατικαὶ ποιναὶ — γράφει ὁ ἱστοριογράφος Ἀραβαντινὸς — ἐξετελοῦντο εἰς τὴν πλάτανον τὴν παρὰ τὴν συνοικίαν τοῦ Σεραγιοῦ. Ἐν τῷ αἱμοφύρτῳ τόπῳ, ὑπὸ τὸν πέλεκυν καὶ τὴν σφύραν τῶν ἀπαισίων γύφτων, κατασυνετρίβησαν τὰ ὀστᾶ τῶν προμάχων τῆς ἐλευθερίας ἀδελφῶν Κατσαντώνη καὶ Χασιώτου καὶ τῶν τεσσάρων συντρόφων των».

Στὴ Δημοτικὴ Βιβλιοθήκη Πειραιῶς σώζεται ἕνα πολύτιμο χειρόγραφο τῆς Ἀληπασσαδικῆς ἐποχῆς, γραμμένο ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Γεωργίου Οἰκονόμου, ἀνδρὸς λογίου διατελέσαντος γραμματέως τοῦ Ἰσμαὴλ Πασσόμπεη. Ὁ Οἰκονόμου εἶδε μὲ τὰ μάτια του τὸ μαρτύριο τῶν παλληκαριῶν ἐκείνων καὶ τ' ἀφηγεῖται ὡς ἀκολούθως : «Ἀφοῦ διὰ τῆς συνήθους αὐτοῦ πονηρίας καὶ τῆς προσποιημένης γλυκύτητος καὶ τῶν ὑποσχέσεων ὁ Ἀλῆς δὲν κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὸν Κατσαντώνην νὰ ὑποδείξῃ αὐτῷ τὸν κεκρυμμένον θησαυρόν του, διέταξε ν' ἀπαχθῇ ἐκεῖθεν. Ἔφεραν τότε αὐτόν, τὸν ἀδελφόν του καὶ τοὺς λοιποὺς εἰς τὸν πλάτανον, καὶ ἐξαπλώσαντες κατὰ πρῶτον οἱ δήμιοι τὸν Κατσαντώνην, ἤρξαντο νὰ συντρίβουν αὐτοῦ μὲ χονδρὸν πέλεκυν μέρος τῶν δακτύλων καὶ κατόπιν τὰ κόκκαλα τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν. Ὁ δυστυχὴς ὡς ἐκ τῆς πολυκαιρικῆς ἀσθενείας βασανισμένος καὶ ἀδύνατος, ᾐσθάνθη τὸν πόνο δριμύτατον. Ὡς ἐκ τούτου δὲν ἠδηνήθη, εἰμὴ νὰ ἐκβάλῃ οἰμωγήν τινα εἰς τὴν συντριβὴν τῶν ποδῶν. Ὁ δὲ αὐτάδελφός του Χασιώτης, ἀκούσας τὴν οἰμωγὴν τὸν ἐκατηγόρησεν ὡς ἄνανδρον λέγων : «Σιώπα, ὅτι ἐντρόπιασες τὴν γενναιότητα τῆς παλληκαριᾶς σου !» Μετὰ τοῦτο οἱ δήμιοι ἔπραξαν τὸ ἴδιον καὶ εἰς τέσσερας συστρατιώτας.

Τελευταῖον συνέλαβον καὶ τὸν Χασιώτην· οὗτος ὅμως εἶπεν αὐτοῖς. «Ἂν εἶσθε παλληκάρια, μὴ μὲ δένετε, ἰδοὺ κάθομαι μόνος». Καὶ καθήσας ἐξάπλωσε τοὺς πόδας. «Κόψετε, εἶπε, καὶ συντρίψετε τὰ κόκκαλα τοῦ σώματός μου μὲ ὁποιονδήποτε τρόπον σᾶς φανῇ ἀρεστός, διὰ νὰ μοῦ προξενήσετε περισσότερα βάσανα.» Καὶ οὕτως οἱ μὲν δήμιοι ἤρξαντο ἐκ τῶν ποδῶν νὰ συντρίβωσι τὰ μέλη του ἀπὸ ἁρμὸν εἰς ἁρμόν, ὁ δὲ ἥρως Χασιώτης, ὡς νὰ ἦτο εἰς συμπόσιον, εἰς ὅλο τὸ διάστημα τῆς συντριβῆς καὶ τυραννίας δὲν ἔπραττεν ἕτερόν τι εἰμή, ὡς ἦν ἐξαπλωμένος, ἀσάλευτος ἐτραγῴδει διάφορα τῆς παλληκαριᾶς ἡρωϊκὰ τραγούδια, ἕως ὅτου παρέδωκε τὸ πνεῦμα.» Μετὰ τὴν σύντριψιν τῶν μελῶν του, ὁ Κατσαντώνης μετεφέρθη πάλι στὸ μπουντροῦμι τῆς φυλακῆς. Ἐκεῖ, μὲ τὴν ἄδεια τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ ἐπῆγε καὶ τὸν εἶδε ὁ ἐκ Πελοποννήσου ἔμπορος Παπαηλιόπουλος. Ὁ δυστυχισμένος ἁρματωλὸς βρισκότανε πειὰ στὴν ἀγωνία τοῦ θανάτου καὶ παραμιλοῦσε. Ὁ ἐπισκέπτης τὸν ἄκουσε νὰ λέῃ : «Ἔρμα γρόσια !... Ἔρμα γρόσια !...» Ἐννοοῦσε βέβαια τὸν κρυμμένο θησαυρό του, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου ὑπέστη τὰ τρομερὰ ἐκεῖνα βάσανα. Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Κατσαντώνης ξεψύχησε. Ὁ φιλοχρήματος Ἀλῆς ἔψαξε σὲ ὅλη τὴν Ἤπειρο, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ τὸ θησαυρὸ τοῦ Κατσαντώνη.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ„

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

– Καὶ γιατὶ νὰ τρέμω ; ἀπήντησεν ὁ Ἱσπανὸς μ' ἕναν εἰρωνικὸ τόνο.

– Πρόσεξε, δὸν Διάζ ! ἀπάντησε ὁ κόμης ἀπειλητικά. Ἐσὺ ἔδωσες στὸ Ἀνώτατο Δικαστήριο τὰ ὀνόματα τῶν τριακοσίων ὑπόπτων. Ἐσὺ εἶσαι ποὺ καθημερινῶς ὑποδεικνύεις καὶ νέα θύματα σ' αὐτό. Ἐσὺ εἶσαι ἐκεῖνος, ποὺ μόλις φτάσει ἐδῶ ὁ δοὺξ τοῦ Ἄλβα θὰ καταγγείλῃς σ' αὐτὸν ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως καὶ θὰ τοὺς παραδώσεις στὰ βασανιστήρια... Μὰ φτάνει ὡς ἐδῶ, δὸν Διάζ... Εἶνε ἡ σειρά μου τώρα νὰ σταματήσω τὰ ἐγκλήματά σου !... Σὲ κρατῶ στὰ χέρια μου καί, μὰ τὸ θεό, θὰ κλείσω σήμερα τὸν κατάλογο τῶν θυμάτων σου !..

Ὁ δὸν Διάζ, χωρὶς νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴ θέση του, ἀπάντησε μὲ ψυχρότητα.

– Δοκιμᾶστε !

Καὶ βλέποντας ὅτι ὁ κόμης τῆς Θούνης, ἔκπληκτος ἀπὸ τὴν θρασύτητά του τὸν ἐκοιτοῦσε περιφρονητικά, ἐξακολούθησε μὲ τόνο προκλητικό :

– Ἐμπρός ! Δοκιμᾶστε σᾶς εἶπα !.. Γιατὶ διστάζετε ; Μήπως ντρέπεστε νὰ χτυπήσετε ἕναν ἄνθρωπο ἀνυπεράσπιστο ;... Μὰ ἐδῶ δὲ χρειάζονται λεπτότητες !... Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὴ συνείδησή σας βαραίνουν ἁμαρτήματα πολὺ βαρύτερα... Ἐσεῖς εἶστε ὁ συνένοχος ὅλων τῶν ἐγκλημάτων...

– Ἐγώ ! ἀπάντησε ὁ κόμης ὑψώνοντας τοὺς ὤμους του...

– Σεῖς, ναί !... Τὶ ἤμουν ἐγὼ πρὶν σᾶς βρῶ στὸ δρόμο μου ; Ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους εὐπατρίδας τῆς Ἱσπανίας καὶ εἶχα πλάσει ἕνα ὄνειρο γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ τὴν ἐλάτρευα...

– Μὰ ἡ γυναῖκα αὐτὴ σὲ συχαινόταν ! ἀπάντησε ὁ κόμης. Τῆς προκαλοῦσες τὴ φρίκη.

– Θὰ τὴν ἔκανα νὰ μ' ἀγαπήσει. Γιὰ κείνην θὰ γινόμουν τίμιος καὶ καλός... ναί, μὴ χαμογελᾶτε, τίμιος καὶ καλός... Μὰ ἤρθατε σεῖς καὶ μοῦ τὴν ἁρπάξατε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου, κ' ἐκάνατε νὰ ξεχυθῇ ἀπὸ τὴν καρδιά μου ἕνα ὁλόκληρο ποτάμι μίσους !... Ἐσεῖς εἴσαστε ἡ αἰτία νὰ κάνω τὰ χειρότερα ἐγκλήματα... Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψη σας τοῦτο, κόμη τῆς Θούνης ! Ἂν ὑπάρχει Θεός, ὅλο τὸ αἷμα ποὺ ἔχυσα στὸ κεφάλι σας θὰ πέσῃ.

– Μείνατε ἥσυχος ! ἀπάντησε ὁ κόμης· δὲ θὰ χύσετε πιὰ ἄλλο αἷμα.

Καὶ ἔρριξε ἕνα βλέμμα πρὸς τὰ γυαλωτὰ τῆς ἐκκλησίας. Εἶχε ξημερώσει πιὰ ἔξω.

Ὁ δὸν Διὰζ ἄρχισε νὰ γελᾷ σατανικὰ λέγοντας :

– Ἀνόητε, δυστυχισμένε ἀνόητε, ποὺ νομίζετε ὅτι μ' ἔχετε τώρα ὑπὸ τὴν ἐξουσία σας, ἐνῷ ἐγὼ σᾶς ἔχω στὴ δική μου. Δὲν καταλαβαίνετε, ὅτι ἐὰν ζῆτε ἀκόμα, εἶνε γιατὶ ἐγὼ φείστηκα τὴ ζωή σας... Ἑκατό, χίλιες φορὲς θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς μαχαιρώσω καὶ σᾶς καὶ ἐκείνη. Ἀλλὰ ἕνας τέτοιος θάνατος θὰ ἦταν πολὺ γλυκὸς καὶ δὲ θὰ χόρταινα ἔτσι τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεώς μου... Ἔννοια σας ὅμως, σᾶς ἑτοιμάζω κάτι καλλίτερο.

Ὁ κόμης ἄκουγε ἀπαθής.

– Δὸν Διάζ ! διέταξε μὲ μιὰ φωνὴ ἔντονη, πρέπει νὰ μ' ἀκολουθήσεις !

– Ἔχομε καὶ φοβέρες, ἀπάντησε ὁ ἱσπανὸς περιφρονητικά, φοβέρες ἐκ μέρους σας ἐναντίον μου ;... Θέλετε, μὲ κάνετε νὰ σᾶς λυποῦμαι ! Γυρῖστε στὸ μέγαρό σας, ἀκριβέ μου κόμη ! Πηγαῖντε νὰ περάσετε μερικὲς εὐτυχισμένες ἡμέρες ἀκόμη τὶς ὁποῖες σᾶς παραχωρεῖ ἡ γενναιότης μου ! Ἂν κἄποιος, ἀπὸ τοὺς δυό μας κινδυνεύει σ' αὐτὸ τὸ μέρος, αὐτὸς εἶσθε σεῖς ! Τὸ ἔδαφος εἶνε κούφιο κάτω ἀπὸ τὰ πόδια σας καὶ ἀόρατες παγῖδες σᾶς περιστοιχίζουν. Πρὶν περάσουν εἴκοσι μέρες θὰ ἔχετε ἐξευτελιστεῖ τόσο, ὥστε κι' ὁ τελευταῖος πολίτης τῆς Τουρραίνης δὲ θἄθελε νἀνταλλάξει τὴν τύχη του μὲ τὴ δική σας !

Ὁ κόμης, χωρὶς ν' ἀπαντήσει τράβηξε τὸ σπαθί του.

– Ἐμπρὸς λοιπόν ! φώναξε περιπαιχτικὰ ὁ δὸν Διάζ. Βλέπω ὅτι ἀργεῖτε πολὺ νὰ πάρετε τὶς ἀποφάσεις σας.

Καὶ ἀνοίγοντας τὸ στῆθός του, ἐπρόσθεσε :

– Ἄς δοῦμε τώρα, ἄν θὰ τολμήσετε νὰ χτυπήσετε, κόμη τῆς Θούνης ! Μὴ φοβᾶστε, εἶμαι ἄοπλος !

Ὁ κόμης Γοδεφρῖδος εἶχε χλωμιάσει ἀπὸ τὴν ἀηδία του.

– Μὲ περνᾶς λοιπὸν γιὰ κανέναν σὰν κ' ἐσένα, ἄνανδρε δολοφόνε ! τοῦ εἶπε.

Καὶ βάζοντας τὸ χέρι του ἀπάνω στὸν ὦμο τοῦ ἱσπανοῦ, ἐπρόσθεσε :

– Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ εἶσθε αἰχμάλωτός μου, δόν.

– Μὰ τὸ θεό, ἀπάντησε ὁ δὸν Διάζ, εἶστε πολὺ διασκεδαστικός.. Θὰ εἴταν ἄραγε ἀδιακρισία ἄν σᾶς ρωτοῦσα ποὺ σκοπεύετε νὰ μὲ ὁδηγήσητε ;

– Ποῦ ; ξανάπε ὁ ἄρχων τῆς Θούνης. Στὸ φρούριό μου τοῦ Φρεονοῦ, στὸ ὁποῖο εἶμαι ὁ μόνος κύριος μετὰ τὸ θεό, στὸ ὁποῖο εἶμαι δικαστὴς τῆς Ἄνω καὶ Κάτω Βουλῆς... Ἐκεῖ, δὸν Διάζ, τοῦ κάκου ἡ ἁγιωτάτη Ἱερὰ ἐξέτασις θὰ θελήσῃ νὰ χρησιμοποιήσει τὰ νύχια της κατὰ τῶν τειχῶν μου. Ἐκεῖ κάτω καμμιὰ ἀνθρωπίνη δύναμις δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς γλυτώσει...

— Διάβολε ! ἀπάντησε ὁ δὸν Διάζ, καὶ ἀφοῦ μὲ ὁδηγήσητε ἐκεῖ πέρα, πῶ θὰ μὲ μεταχειρισθῆτε ;

— Μόλις φθάσουμε ἐκεῖ, εἶπε ὁ κόμης, θὰ καλέσω τὸν ἀρχιδικαστὴ τῆς Ἐκὺτ καὶ ὅλους τοὺς προύχοντας τῆς ἐπαρχίας μου γιὰ νὰ σὲ δικάσουν γιὰ τὰ κακουργήματα τὰ ὁποῖα καὶ σὺ ὁμολόγησες πρὸ ὀλίγου. Ἴσως μεταχειριστοῦμε καὶ βασανιστήρια γιὰ νὰ μᾶς πεῖς τί ἀπέγεινε ἡ Μαγδαληνή, ἐπειδὴ ἰσχυρίζεσαι πὼς τὸ ξέρεις.

— Ὡραῖο σχέδιο ! ἀποκρίθηκε ὁ δὸν Διὰζ χαμογελῶντας, ἀλλὰ κρῖμα ποὺ δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ ποτέ . . .

— Ἔτσι λοιπὸν δὲν πιστεύεις ὅτι εἶσαι αἰχμάλωτός μου, δὸν Διέγγε ;

— Ὄχι ! . . .

— Ἄκουσε λοιπὸν τότε ! . . εἶπε περήφανα ὁ κόμης δείχνοντας μὲ τὸ χέρι του πρὸς τὸ μέρος τῆς μεγάλης πύλης τῆς ἐκκλησίας.

Ἀκούστηκε τότε ἀπ' ἔξω μπερδεμένος θόρυβος, φωνὲς καὶ κλαγγὲς ὅπλων.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ δὸν Διὰζ φάνηκε σὰ νὰ ταράζεται.

— Τί εἶνε αὐτὸς ὁ θόρυβος ; ρώτησε,

— Εἶνε οἱ ὁπλῖτες μου οἱ ὁποῖοι ἀνυπομονοῦν νὰ σὲ παραδώσω σ' αὐτούς. Ἐπειδὴ ὅμως ἤσουν κάποτε εὐπατρίδης δέχομαι νὰ σ' ἀπαλλάξω ἀπὸ τοὺς ἐξευτελισμοὺς μιᾶς συλλήψεως. Δέχεσαι νὰ μὲ ἀκολουθήσεις ἢ μήπως προτιμᾶς νὰ σ' ἁρπάξουν οἱ στρατιῶτες, νὰ σὲ ρίξουν καταγῆς, νὰ σὲ δέσουν καὶ νὰ σὲ σύρουν στοὺς δρόμους ; Διάλεξε.

Τὰ πελιδνὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δὸν Διὰζ συμμαζεύτηκαν. Ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ νόμισε πὼς ὁ Γοδεφρῖδος εἴταν μόνος του καὶ ξέροντας τὸν ἱπποτικὸ χαρακτῆρα τοῦ κόμητος φανταζόταν ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ξεφύγει εὔκολα. Γι' αὐτὸ μάλιστα εἴταν αὐθάδης καὶ προπετής.

Μὰ τώρα ἔβλεπεὅτι τὰ πράγματἄ ἔπερναν ἄλλην ὄψη. Κινδύνευε πιὰ ἡ ζωή του, ἡ ἐλευθερία του.

Μ' ἕνα γρήγορο βλέμμα ἐξέτασε τὰ σκοτεινὰ βάθη τῆς Ἐκκλησίας.

— Ὦ εἶπε ὁ κόμης γελῶντας, τὸ ξέρω πὼς κ' ἐδῶ ὑπάρχουν κρυψῶνες καὶ μυστικὲς ἔξοδοι, ὅπως καὶ σὲ κάθε μέρος ὅπου κρύβεσαι ἐσύ ! Ὡστόσο μὴ γελιέσαι ! Δὲ θὰ μοῦ ξεφύγῃς.

Καὶ μὲ τὸ χέρι του ἔπιασε τὸν δὸν Διὰζ ἀπὸ τὸν ὦμο. Ὁ Ἱσπανὸς ἀνατρίχιασε ἀπὸ τὴ φρίκη του.

Καθὼς ἀκουμποῦσε ἐπάνω στὸ βωμό, ἔχοντας καρφωμένο τὸ βλέμμα του μέσα στὰ μάτια τοῦ κόμητας Γοδεφρίδου, ἔψαχνε σπασμωδικὰ πίσω του μὲ τὸ χέρι γιὰ νὰ βρῇ κανένα ἀντικείμενο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ μποροῦσε νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι τοῦ ἐχθροῦ του. Μὰ τοῦ κάκου ! Ὅλα τὰ ἀντικείμενα τῆς ἁγίας Τραπέζης, δίσκοι, ποτήρια, κηροπήγια εἶχαν γίνει ἀνάρπαστα κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς λεηλασίας τῶν ἐκκλησιῶν. Ἡ ἁγία Τράπεζα εἴταν ἀδειανή.

—Λοιπόν, ξανάπε ὁ κόμης τῆς Θούνης, δέχεσαι νὰ μ' ἀκολουθήσῃς ἢ νὰ φωνάξω ;

Ὁ δὸν Διάζ, καταφοβισμένος, ἐσώπαινε. Κρύος ἱδρὼς ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

Ἔξαφνα μιὰ λάμψη φώτισε τὰ μάτια του καὶ τὰ χαρακτηριστικά του ξαναπῆραν τὴν πρωτινή τους προκλητικὴ ἔκφραση.

— Ἔστω, ἀπάντησε. Φωνάξτε !

Ἡ ἔξαφνη αὐτὴ ἀλλαγὴ τῆς φυσιογνωμίας του μεγάλωσε τὴν δυσπιστία τοῦ Γοδεφρίδου, ὁ ὁποῖος πλησίασε ἀκόμη περισσότερο τὸν Ἱσπανὸ καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἀφήσῃ ἀπὸ τὰ μάτια του ἔφερε τὴ σφυρίχτρα του στὸ στόμα.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε ἀρχίσει καλὰ νὰ σφυρίζει καὶ τὸ σφύριγμα ἔσβυσε μέσα σὲ μιὰ κραυγὴ πόνου.

Γρήγορος σὰν ἀστραπὴ ὁ δὸν Διὰζ πέταξε στὰ μάτια τοῦ κόμητος μιὰ χοῦφτα ἀπὸ λεπτὴ μαρμαρόσκονη ἡ ὁποία βρισκόταν ἀπάνω στὴν Ἁγία Τράπεζα.

Ὅσο δυνατὸς κι' ἂν εἴταν ὁ πόνος του, ὁ κόμης δὲν ἔβγαλε τὸ χέρι του ἀπὸ τὸν ὦμο τοῦ κατασκόπου.

— Ἐδῶ... ἐδῶ... ἐφώναξε ἀκούγοντας τὸ θόρυβο τῶν στρατιωτῶν ἀπ' ἔξω.

Ὁ δὸν Διὰζ τότε ἔκανε μιὰ τελευταία προσπάθεια καὶ κάνοντας πίσω μ' ὅλη του τὴ δύναμη κατόρθωσε ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κόμητος, ἀφήνοντας σ' αὐτὰ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ροῦχο του.

Μανιώδης ὁ κόμης τῆς Θούνης, μὲ τὰ μάτια κλειστά, ὥρμησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς γιὰ νὰ ξαναπιάσῃ τὸν Ἱσπανό, μὰ τὰ χέρια του δὲν ἀγκάλιασαν παρὰ τὸν ἀέρα.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἡ πύλη τῆς ἐκκλησίας ἄνοιξε καὶ εἴκοσι ὁπλῖται τοῦ κόμητος ἐμπῆκαν μὲ βοή.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ ΗΘΟΠΟΙΟΙ

Ἡ λαοφιλὴς ἠθοποιὸς τῆς Νέας Ὑόρκης Μίτσι ὅπως ἐμφανίζεται στὸ ἔργον «Ἡ κακὴ Ρικέτ», τὸ ὁποῖον παίζεται μὲ μεγάλη ἐπιτυχία εἰς τὸ μεγάλο θέατρο τῆς Νέας Ὑόρκης «Κοσμοπολιτικόν».

Η ΠΟΛΥΜΕΛΕΣΤΕΡΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἡ φωτογραφία μας παριστάνει ἕνα εὐτυχισμένο ἀνδρόγυνο Γερμανῶν μὲ τὰ δεκαέξη παιδιά των κατὰ τὴν ἡμέραν ποὺ ἑώρτασαν τοὺς ἀργυρούς των γάμους. Πόσα παιδιὰ θὰ ἔχουν τάχα, ὅταν θὰ ἑορτάσουν καὶ τοὺς χρυσοῦς των γάμους;

ΜΕΓΑΛΕΣ ΡΙΕΣ

Ἡ διάσημος Ρωσσὶς χορεύτρ ἡ ὁποία περιέρχεται θριαμβευτικῶς τὰς ουσας.

ΟΙ ΝΕΚΡΟ ΑΣ

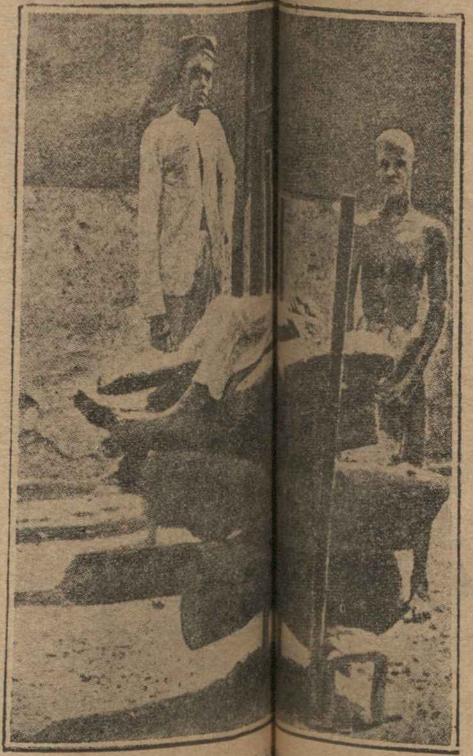

Στὰς Ἰνδίας, σύμφωνα μὲ τὰ ὡρισμένων αἱρέσεων, οἱ νεκροὶ καίγοντ αριστᾶ τὰς διατυπώσεις αἱ ὁποῖαι προηγοῦντ Ὁ νεκρός, ὅπως βλέπετε, ἔχει τοποθ ξύλα.

ΟΙ «ΜΠΟΕΜ» ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Τὸ ρωμαντικὸ ἀριστούργημα τοῦ Μυρζέ, τὸ ὁποῖον ἐμελοποίησε ἐπίσης ἀριστουργηματικὰ ὁ Πουτσίνι, ἔγινε ἐφέτος καὶ κινηματογραφικὸν ἔργον. Ἡ εἰκών μας παριστᾶ μιὰ παθητικὴ σκηνὴ τοῦ ἔργου, ὅπου παρουσιάζονται ἡ Λίλιαν Γκὺς στὸ ρόλο τῆς Μιμῆς καὶ ὁ Τζὼν Τζιλμπὲρ στὸ ρόλο τοῦ Ροδόλφου.

ΗΓΕΜΟΝΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

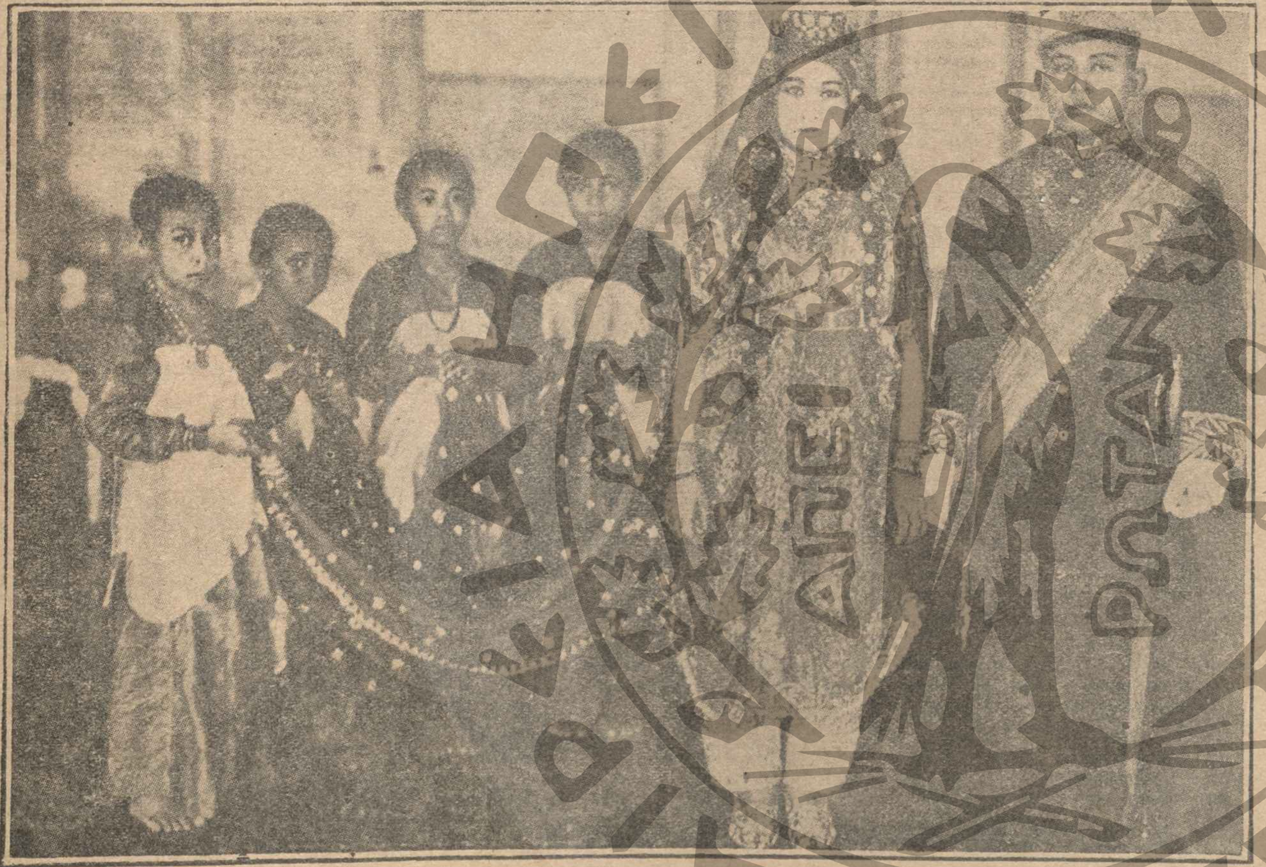

Ἡ εἰκών μας παριστᾶ δυὸ νεαροὺς ἡγεμονίσκους μιᾶς ἀπομακρυσμένης νήσου τοῦ Εἰρηνικοῦ κατὰ τὴν ὥραν τῶν γάμων των.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΣ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ

(ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΣΧΑΤΩΣ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑΝ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΝ ΤΗΣ ΤΡΑΓΙΚΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΣ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΚΡΙΤΙΚΟΥ ΒΙΤΤΕΛ)

Πῶς προμάντευσε τὸν τραγικὸ θάνατό της. Ποιοὺς συγγραφεῖς προτιμοῦσε. Μερικὲς ἀπὸ τὶς σκέψεις της γιὰ τὴ ζωή. Ἡ ὡραιοπάθεια καὶ ἡ γενναιοδωρία της. Πῶς περνοῦσε τὴν ἡμέρα της. Ἡ ὑγιεινή της. Ἄγνωστα ἀνέκδοτα τῆς ζωῆς της.

Ἡ ὡραία, ἡ ποιητική, ἡ τραγικὴ Αὐτοκράτειρα Ἐλισσάβετ, τὴν ὁποίαν ὕμνησεν ὁ Κ. Χρηστομάνος στὸ γνωστὸ βιβλίο του, γεννήθηκε στὴ Γερμανία τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1837. Σὲ ἡλικίαν δέκα ἑπτὰ μόλις ἐτῶν παντρεύτηκε τὸν Φραγκῖσκο Ἰωσὴφ, καὶ ἔγινε ἔτσι ἀπὸ τότε αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας καὶ βασίλισσα τῆς Οὐγγαρίας.

Λίγα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ τραγικὸ τέλος της, ἡ αὐτοκράτειρα εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεται πολὺ μελαγχολική. Δὲν τῆς ἄρεσε πιὰ καθόλου νὰ φορῇ ἀνοιχτὰ φορέματα καὶ νὰ συχνάζῃ στοὺς ἐπισήμους χοροὺς τῆς Αὐλῆς. Ἀρεσκόταν νὰ πηγαίνῃ μόνη σὲ μακρινοὺς περιπάτους καὶ νὰ μὴ συναναστρέφεται παρὰ μόνο μὲ τὴν Βαρώνην Ἔμδιν τὴν ὁποίαν εἶχε προσλάβει στὴν ὑπηρεσίαν τῶν Ἀνακτόρων, ὡς κυρίαν τῆς τιμῆς.

Τὸ πρωῒ τῆς ἡμέρας ποὺ ἔγινε ἡ δολοφονία της στὴν Γενεύη ἀπὸ τὸν Ἰταλὸ ἀναρχικό, ἡ αὐτοκράτειρα εἶχε ξυπνήσει ἐξαιρετικὰ δύσθυμη. Ἐζήτησε νὰ τῆς σερβίρουν τὸ πρωϊνό της πρόγευμα στὸ κρεββάτι της καὶ ἀφοῦ ἔφαγε παρήγγειλε νὰ μὴν τὴν ἀνησυχήσουν γιατὶ ἤθελε νὰ κοιμηθῇ λίγο ἀκόμα. Πραγματικῶς ἡ αὐτοκράτειρα δὲν ἄργησε νὰ παραδοθῇ καὶ πάλι στὸν ὕπνο. Μὰ ἕνα πολὺ τρομαχτικὸ ὄνειρο τὴν ἔκανε νὰ πεταχτῇ ταραγμένη ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της, γιὰ νὰ δῇ ἂν ἦτο κλειστή. Ἡ ταραχή της δὲν ἔπαψε, καίτοι ἐβεβαιώθηκε πῶς κανένας δὲν ἦταν δυνατὸ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ κοιτῶνός της, καὶ παρήγγειλε ἀμέσως νὰ καλέσουν κοντά της, τὴν μόνη ἀγαπημένη της σύντροφο καὶ κυρίαν τῆς τιμῆς τὴν Βαρώνην Ἔμδιν.

Μόλις ἡ αὐτοκράτειρα ἀντίκρυσε τὴν κυρίαν Ἔμδιν ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά της καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια της διηγήθηκε τὸ τρομαχτικὸ αὐτὸ ὄνειρο :

—Φοβερό, φοβερό, ἀγαπητή μου, τῆς εἶπε, μὲ τρέμουσα φωνή. Φαντάσου πῶς εἶδα μιὰ γυναῖκα ὑψηλή, ντυμένη μὲ βαρειὰ κρέπια ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, νὰ μπαίνῃ ἔξαφνα στὸ δωμάτιό μου. Τὴν εἶδα ὁλοζώντανη νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὸ κρεββάτι μου καὶ νὰ μὲ κυττάζῃ κατάματα μὲ ἀγριεμένα βλέμματα. Εἶχα ἀρχίσει νὰ παγώνω ἀπ' τὸ φόβο μου, ὅταν τὴν βλέπω νὰ βγάζῃ μέσ' ἀπ' τὰ κρέπινα ρούχά της ἕνα μικρὸ ὄργανο σουβλερό,ποὔμοιαζε σὰν ἕνα περίεργο μαχαιράκι καὶ νὰ μ' ἀγγίζει μ' αὐτὸ στὸ στῆθος... Ὦ ! δὲν φαντάζεσαι τὶ πόνο αἰσθάνθηκα, ἀγαπητή μου, μὲ τὸ ἄγγειγμα αὐτό... Πετάχτηκα σὰν τρελλὴ ἀπ' τὸ κρεββάτι κι' ἔτρεξα πρὸς τὴν πόρτα... Ἐνόμιζα πῶς θὰ εὕρισκα ζωντανὴ μέσα στὴν κάμαρή μου αὐτὴν τὴν ἄγνωστη μὲ τὰ μαῦρα. Εὐτυχῶς εἶχα ξυπνήσει, καὶ κατάλαβα πῶς δὲν ἦταν παρὰ ἕνα ἀλλόκοτο ὄνειρο...

Ἡ Βαρώνη Ἔμδιν προσπάθησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ, μὰ ἡ Αὐτοκράτειρα εἶχε γονατίσει καὶ ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, κυττάζοντας πρὸς τὸν οὐρανό...

— Μὰ δὲν εἶνε τίποτα, Μεγαλειοτάτη, ἡσυχᾶστε. Ἕνα ὄνειρο ἀπὸ τὰ τόσα ποὺ βλέπει κανεὶς κάθε ἡμέρα στὸν ὕπνο του...

— Ὄχι... ὄχι ! ἀγαπητή μου... Δὲν ἦταν ἕνα ἁπλὸ ὄνειρο τὸ σημερινό... ὄχι !... Τὸ προαισθάνομαι...Τὸ βλέπω... Κάποιο μεγάλο δυστύχημα ἀκόμη ἀπειλεῖ τὴν ἄτυχη οἰκογένεια τοῦ οἴκου τῶν Ἀψβούργων.

Ἡ Αὐτοκράτειρα Ἐλισσάβετ

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Τὸ προαίσθημά της ἔμελλε νὰ γίνῃ πραγματικότης. Λίγες ὧρες κατόπιν, τὸ ἀπόγεμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, ἡ Αὐτοκράτειρα ἔπεφτε νεκρὴ ἀπὸ τὸ στυλέτο τοῦ Ἰταλοῦ ἀναρχικοῦ.

***

Ὅλα τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς της τὰ περνοῦσε μελετῶντας τοὺς πιὸ ἀξιολόγους ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς τῆς Εὐρώπης. Ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τῶν ἀναγνωσμάτων της, γιὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1893, μαθαίνουμε τοὺς πιὸ ἀγαπημένους της συγγραφεῖς : Οἱ Γκογκούρ, ὁ Δωδέ, ὁ Μπωντελαίρ, ὁ Λεκὸν Ντελίλ, ὁ Σαίκσπηρ, ὁ Τολστόη, ὁ Τουργκένιεφ,ὁ Χάουπτμαν,ὁ Ἴψεν καὶ ἡ Ζύλ. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο εἶχε ἀρχίσει νὰ μεταφράζῃ καὶ τὸν «Ὀθέλλο» τοῦ Σαίκσπηρ.

Ἀπὸ ὅλους ὅμως τοὺς συγγραφεῖς τρεῖς ἦταν τοὺς ὁποίους ἐθαύμαζε περισσότερον : Τὸν Σαίκσπηρ, τὸν Χάϊνε καὶ τὸν Ὅμηρον. Τοῦ πρώτου τὸ μνημεῖον εἶχε ἀνεγείρει στὸ «Ἀχίλλειον» τοῦ δευτέρου στὸ ἀνάκτορό της στὴν Πέστη καὶ τοῦ τρίτου στὴν ἔπαυλή της στὴν Βιέννη.

***

Ἀγαποῦσε μ' ἐνθουσιασμὸ κάθε ἔκφραση τοῦ ὡραίου. Κάποτε ἕνας γέρος στὴ Μαδέρα τῆς εἶχε προσφέρει μιὰ ἀνθοδέσμη ἀπὸ καμέλιες καὶ ἡ αὐτοκράτειρα τοῦ ἔδωσε γιὰ ἀμοιβὴ μερικὰ ἀργυρᾶ νομίσματα. Τὴν ἄλλη ἡμέρα, συνήντησε στὸ δρόμο ἕνα ὡραιότατο κοριτσάκι ποὺ πουλοῦσε κόκκινες καμέλιες· χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, πλησιάζει τὴν ὡραία ἀνθοπώλιδα καὶ τῆς δίδει μιὰ λίρα. Τὸ κοριτσάκι τὰ ἔχασε καὶ προσέφερε στὴν Αὐτοκράτειρα ὁλόκληρο τὸ πανεράκι της μὲ τὶς καμέλιες. Ἡ Αὐτοκράτειρα ὅμως δὲν τὸ ἐδέχθη, ἀλλὰ τῆς εἶπε γελαστά :

— Ὄχι, μικροῦλα μου. Τὴ λίρα δὲν στὴν ἔδωσα γιὰ νὰ μοῦ δώσῃς τὰ λουλούδια σου. Στὴν ἔδωσα γιατὶ εἶσαι πολὺ ὡραία, πιὸ ὡραία ἀπ' τὰ λουλούδια σου.

***

Ζοῦσε πάντοτε μέσα σ' ἕνα φανταστικὸ κόσμο, σ' ἕνα κόσμο ἐντελῶς δικό της, μέσα στὸν κόσμο τῆς ποιητικῆς ψυχῆς της. Ὅλες ἡ σκέψεις ποὺ ἔγραφε στὸ μικρὸ καρνέ της, εἶνε σκέψεις μιᾶς γυναίκας μὲ καλλιτεχνικὴ ἰδιοφυΐα :

«Ὅταν λείψῃ ὁ πόθος ἀπ' τὴ ζωή, ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ ζήσῃ. Εἶνε ἔξω ἀπ' τὴ ζωή.»

«Ποῦ καὶ πῶς θὰ πεθάνω, γιὰ μένα εἶνε ζήτημα δευτερεῦον.Τὸν θάνατο τὸν περιμένω κάθε στιγμή,τὸν περιμένω ἀτάραχη καὶ ψυχρή.»

Πολὺ συχνὰ συνείθιζε νὰ λέγῃ στὶς διάφορες συναναστροφές της:

«Οἱ βασιλεῖς εἶνε δυστυχεῖς ὅσο καὶ οἱ πιὸ κακοὶ θνητοί»

Τὸν τελευταῖο μῆνα τῆς ζωῆς της ἐπανελάμβανε πολὺ συχνὰ στὴν Βαρώνη Ἔμδιν :

«Θέλω νὰ πεθάνω ξαφνικά, μὰ ὄχι ὅμως στὸ κρεββάτι μου.Θέλω νὰ πεθάνω στὸ ὕπαιθρον, στὸν καθαρὸν ἀέρα, μέσα στὴ φύση.»

Ὁ πόθος της αὐτὸς ἔμελλε νὰ πραγματοποιηθῇ.

***

Τὸ πρόγραμμα τῆς ὑγιεινῆς τὸ ὁποῖον ἀκολουθοῦσε ἡ αὐτοκράτειρα ἦταν ἀπὸ τὰ λιτότερα, ὅσον ἀφορᾶ τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς. Ὅταν ἦτο ἀκόμη νέα, γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀνθηρότητα τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου της καὶ τὴν λυγηρότητα τοῦ σώματός της, ἡ Αὐτοκράτειρα Ἐλισσάβετ τηροῦσε ἀπαρεγκλίτως τὸ ἑξῆς πρόγραμμα, κατὰ σύστασιν τοῦ περιφήμου ἰατροῦ τῶν Ἀνακτόρων καὶ Κόμητος φὸν Σοῦβερτ :

Χειμῶνα καλοκαῖρι ἔπρεπε νὰ ξυπνήσῃ τὸ πρωῒ στὰς πέντε καὶ νὰ πάρῃ ἀμέσως ἕνα χλιαρὸ μπάνιο ἀπὸ διϋλισμένο νερό. Ὕστερα ντυνότανε πρόχειρα καὶ ἔκανε ἕνα πρωϊνὸ περίπατο μιᾶς ὥρας στὸν κῆπο της, ὅταν δὲ ὁ καιρὸς δὲν τὸ ἐπέτρεπε, ὁ περίπατός της ἐγίνετο κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη στοὰ τὴν ὁποία εἶχε κτίσει ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ στὰ διάφορα παλάτια της.

Στὰς ἑπτὰ ἀκριβῶς ἔπαιρνε ἕνα φλυτζάνι τσάϊ μ' ἕνα μικρὸ παξιμαδάκι καὶ κατόπιν ἄρχιζε νὰ ἐπιδίδεται ἐπὶ μιὰ ὥρα στὸν καλλωπισμὸ τοῦ προσώπου της καὶ ἰδίως τῶν μαλλιῶν της τὰ ὁποῖα περιποιεῖτο καὶ πρόσεχε πολύ.

Εἰς τὰς δέκα προγευμάτιζε, ἀφοῦ πρῶτα παρακαλοῦσε μιὰν ἀπὸ τὰς κυρίας τῆς ἀκολουθίας της νὰ τῆς παίξῃ στὸ πιάνο ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγαπημένα της κομμάτια τοῦ Σοπὲν ἢ τοῦ Μπετόβεν. Τὸ πρόγευμά της ἀπετελεῖτο ἀπὸ ὀλίγο ζουμί, ἕνα αὐγὸ καὶ μερικὰ φροῦτα. Μετὰ τὸ πρόγευμα ἀκολουθοῦσαν διάφορες ἐπισκέψεις ἢ ἄλλες ἀνακτορικὲς ἀσχολίες. Εἰς τὰς δύο τὸ μεσημέρι παρετίθετο καὶ πάλι ἕνα ἐλαφρότατο πρόγευμα. Μόνο τὸ βράδυ δειπνοῦσε κάπως βαρύτερα, ἀλλὰ καὶ πάλιν ποτέ της δὲν ἀγαποῦσε τὴν ὑπερτροφία καὶ τὴν ποικιλία τῆς μαγειρικῆς. Ἀκόμα καὶ στὶς ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις τῶν μεγάλων ἀνακτορικῶν γευμάτων ἡ αὐτοκράτειρα ἦταν φαινόμενο ὀλιγαρκείας καὶ ἐγκρατείας στὸ φαγητό της.

Τὰ βράδυα της τὰ περνοῦσε συχνότατα στὸ γραφεῖό της κοντὰ στὰ ἀγαπημένα της βιβλία. Στὸ διάστημα τῆς μελέτης της ἔπινε ὀλίγο γάλα παγωμένο στὸ ὁποῖο ἔσταζε μερικὲς σταγόνες ἀπὸ κρασὶ Πόρτο.

Στὸ κρεββάτι της ἔπεφτε ἀργά, πάντοτε μετὰ τὰ μεσάνυχτα, καὶ εἶχε τὴ συνήθεια νὰ κοιμᾶται χωρὶς νὰ φορῇ κανένα ροῦχο, οὔτε καὶ αὐτὰ ἀκόμα τὰ ἀραχνοΰφαντα νυχτικά. Ἡ ἴδια γι' αὐτὸ συνείθιζε νὰ λέγῃ :

«Μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ ὑποφέρω στὸν ὕπνο μου καὶ τὸ παραμικρότερο βάρος ἐνδύματος. Μοῦ φαίνεται πῶς κάτι πιέζει τὴν ψυχή μου καὶ μοῦ σταματάει τὴν διάθεση τοῦ ὕπνου. Μόλις πέσω καὶ σκεπασθῶ θέλω νὰ αἰσθάνωμαι τὸ σῶμά μου γυμνὸ καὶ ἐλεύθερο καὶ μόνο ἔτσι κατορθώνω νὰ δώσω τὸν ἑαυτό μου στὴν ἄφθαστη αὐτὴ ἡδονὴ τοῦ ὕπνου».

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΕΚΕΔΕΣ ΤΗΣ ΚΟΚΚΙΝΗΣ ΜΕΛΑΝΗΣ

Μόνο ἂν τρίψετε δυνατὰ μὲ ἰσχυρὸ οἰνόπνευμα καὶ μ' ἕνα χοντρὸ μάλλινο πανί, μπορεῖτε νὰ βγάλετε τὸν λεκὲ τῆς κόκκινης μελάνης, εἴτε ἀπὸ τὸ πάτωμα, εἴτε ἀπὸ τὰ ρουχά σας.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ ΧΑΝRΟ

ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ...

Ἡ ὥρα τοῦ γεύματος, μεταξὺ δώδεκα καὶ μιᾶς. Μιὰ νέα κυρία μπαίνει σ' ἕνα ζυθεστιατόριο μόνη. Εἶνε ὡραία, λεπτή, ντυμένη σεμνὰ καὶ μὲ κομψότητα. Ἡ αἴθουσα ἀστράφτει ἀπ' τὴν καθαριότητα. Εἰκόνες στοὺς τοίχους παριστάνουν διάφορα φαγώσιμα, πουλιά, ψάρια, θαλασσινά, κυνήγια, κρέατα καὶ φροῦτα ποὺ ἀνοίγουν ὅλα τὴν ὄρεξι. Τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη, τὰ τραπεζομάντηλα, οἱ πετσέτες, λαμποκοποῦν.Στὴν θαλπερὴ ἀτμόσφαιρα τῆς αἰθούσης μυρίζεται κανεὶς φαγητὰ ὀρεκτικὰ ποὺ γαργαλίζουν τὴν ὄσφρησι. Ἡ κυρία διαλέγει ἕνα μικρὸ παράμερο τραπέζι μὲ μιὰ θέσι στὴν γωνιὰ τῆς αἰθούσης. Σὲ μικρὴ ἀπ' τὸ τραπέζι της ἀπόσταση κάθονται δύο σοβαροὶ καὶ ἡλικιωμένοι κύριοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν γυρίσει καθὼς φαίνεται ἀπὸ κάποιαν ἐπιστημονικὴ τελετή, γιατὶ φοροῦν ἐπίσημο ἔνδυμα. Εἶνε γιατροὶ καὶ γευματίζουν κουβεντιάζοντας.Τὸ γκαρσόνι χαιρετᾶ εὐγενικὰ τὴν κυρία καὶ περιμένει νὰ τοῦ παραγγείλῃ φαγητά. Ἐκείνη, ἡ ὁποία ἀγαπᾶ τὴν καλοφαγία, καταρτίζει μὲ προσοχὴ τὸ μενοῦ τοῦ γεύματός της. Σὲ λίγο τὸ γκαρσόνι τῆς φέρνει μιὰ ντουζίνα φρεσκώτατα καὶ ὀρεκτικώτατα στρείδια. Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο γιατρούς, ὁ ὁποῖος ρίχνει ἀφηρημένος μιὰ ματιὰ στὰ στρείδια, συνεχίζοντας μὲ τὸ συνάδελφό του ἐπιστημονικὴ συνομιλία περὶ τροφίμων, λέει :

— Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ στρείδια, φίλτατε συνάδελφε. Πρὸ ἑνὸς μόλις μηνὸς δηλητηριάστηκε καὶ πέθανε μιὰ ὁλόκληρη οἰκογένεια πελατῶν μου ἀπὸ ἕξη ἄτομα, γιατὶ ἔφαγε στρείδια χαλασμένα.

Ἡ κυρία ἡ ὁποία ἦταν ἕτοιμη νὰ φάῃ τὸ πρῶτο ὀρεκτικώτατο καὶ ἀρωματικώτατο στρεῖδι, στὸ ἄκουσμα αὐτῶν τῶν λόγων τοῦ γιατροῦ, σκιρτᾶ καὶ τὸ κυττάζει μὲ δισταγμὸ καὶ ἀνησυχία.

Ὁ δεύτερος γιατρὸς.— Θὰ ἔπαθαν ἀπὸ τύφο, φαίνεται, αἴ ;...

Ὁ πρῶτος γιατρὸς, *(ἀφηρημένος πάντοτε καὶ κυττάζοντας τὰ στρείδια τῆς κυρίας μὲ βλέμμα γεμᾶτο ἀηδία).*— Βέβαια! Αὐτὰ τὰ θαλάσσια,βλέπετε, μαζεύουν μέσα τους ὅ,τι βρῶμα ὑπάρχει μέσα στὴ θάλασσα... Κ' ἐμεῖς, οἱ ἠλίθιοι, τὰ καταπίνουμε χωρὶς νὰ τὰ ξεπλένουμε καὶ νὰ τὰ ἐξετάζουμε μὲ προσοχή.

(Ἡ κυρία ἡ ὁποία κρατοῦσε μὲ δισταγμὸ τὸ στρεῖδι τὸ ξαναβάζει γλήγορα στὴν πιατέλλα. Ὕστερα φωνάζει τὸ γκαρσόνι).

Ἡ κυρία.—Πάρ' τα ἀπὸ δῶ τὰ στρείδια, καὶ παράγγειλέ μου ἕνα μπιφτέκι.

Τὸ γκαρσόνι *(ἔκπληκτο).*—Πῶς κυρία ! Δὲν ἐγγίξατε καθόλου τὰ στρείδια ; Σᾶς βεβαιῶ πῶς εἶνε τῆς ὥρας.

Ἡ κυρία.—Μοῦ κόπηκε ἡ διάθεσις. Τὸ μπιφτέκι γλήγορα, σὲ παρακαλῶ !

('Εν τῷ μεταξὺ οἱ δύο γιατροὶ συνομιλοῦν γιὰ ἄλλα ζητήματα. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴ ποὺ τὸ γκαρσόνι φέρνει τὸ μπιφτέκι στὴν κυρία καὶ αὐτὴ ἑτοιμάζεται νὰ τὸ φάῃ, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ γιατροὺς κυττάζοντας λοξὰ τὸ μπιφτέκι, λέγει :)

Ἡ κυρία ἔντρομη παρακολουθοῦσε τὴν συζήτησι μὴ τολμῶντας νὰ φάῃ.

Πρῶτος γιατρός. — Ἀλήθεια ! διαβάσατε τὶς δηλητηριάσεις ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τὰ ψητὰ κρέατα καὶ τὰ μπιφτέκια τῶν ἑστιατορίων ;

Ὁ δεύτερος γιατρός.— Ἄ, βέβαια ! Λέτε γιὰ τὰ σάπια κρέατα ποὺ ἡ ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία τὰ καταβρέχει μὲ πετρέλαιο γιὰ νὰ τὰ καταστήσῃ ἄχρηστα, μὰ ποὺ οἱ μάγειροι καὶ οἱ ξενοδόχοι τὰ ξεπλένουν καὶ τὰ σερβίρουν ἔπειτα στοὺς πελάτας των ; Τὶ κωμωδία!

(Ἡ κυρία, ποὺ δὲν βρίσκει διόλου κωμικὸ τὸ πρᾶγμα μυρίζει μὲ πολλὴν ἀνησυχία τὸ κομματάκι ἀπ' τὸ μπιφτέκι τὸ ὁποῖον κρατεῖ καρφωμένο στὴν ἄκρη τοῦ πηρουνιοῦ της, διστάζοντας νὰ τὸ βάλῃ στὸ στόμα της).

Ὁ πρῶτος γιατρός.— Δηλαδή, γιὰ νὰ μιλήσουμε ἐπιστημονικώτερα, ἂν ἡ ἀποσύνθεσις βρίσκεται ἀκόμη στὸ πρῶτο στάδιο, τὸ κρέας δὲν εἶνε καὶ τόσο ἐπικίνδυνο.

Ὁ δεύτερος γιατρός.— Συμφωνῶ, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅτι ἡ ἀποσύνθεσις ἔγινε στὸ ὕπαιθρο· γιατὶ ὅταν γίνεται μέσα σὲ δοχεῖο, παράγονται δηλητηριώδεις τοξῖναι ποὺ ἔχουν κεραυνοβόλα ἀποτελέσματα...

Ὁ πρῶτος γιατρός.— Βέβαια, ἀλλὰ στὴν παροῦσα περίπτωση μοῦ φαίνεται ὀρθὴ ἡ ἐξήγησις ὅτι ἡ δηλητηρίασις προέρχεται ἀπὸ τὸ ἀκαθάριστο πετρέλαιο...

(Ἡ κυρία ξαναβάζει ὁριστικὰ τὸ κομματάκι τοῦ κρέατος στὸ πιάτο της καὶ χτυπᾶ προσκαλῶντας τὸ γκαρσόνι μὲ ὕφος ἀηδίας. Τὸ γκαρσόνι τρέχει ἔκπληκτό, ἡ δὲ κυρία διατάσσει ὀλίγο τυρί. Ὥς ποὺ νὰ τῆς τὸ φέρῃ, ἡ ἀτυχὴς κυρία, ἡ ὁποία πεινᾶ ὑπερβολικά, κόβει μιὰ φέτα ψωμὶ καὶ τὸ ἀλείφει μὲ βούτυρο ἀπὸ τὸ πιάτο μὲ τὰ ὀρεκτικά. Ἡ πρᾶξις της ὅμως αὐτὴ δὲν διαφεύγει τὴν προσοχὴ τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ γιατρούς).

Ὁ δεύτερος γιατρός.— Ἀλήθεια, δοκίμασα χθὲς ἕνα θαυμάσιο βούτυρο, ποὺ τὸ κατασκευάζει κάποιος φίλος μου καὶ πρόκειται νὰ τὸ εἰσαγάγῃ τώρα στὴν ἀγορὰ πρὸς κοινὴ χρῆσι. Μὰ δὲν ξέρετε τὶ νόστιμο ποὺ εἶνε !..

Ὁ πρῶτος γιατρός, *(μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον).*— Καὶ μὲ τὶ τὸ κατασκευάζει ;

Ὁ δεύτερος γιατρός, *(μὲ περηφάνεια γιὰ τὴν ἐφεύρεση τοῦ φίλου του).*—Μὲ ξύγκι βωδινό !..

(Ἡ κυρία ἡ ὁποία εἶχε δαγκώσει κιόλα τὴν φέτα μὲ τὸ βούτυρο, θὰ βρῆκε βέβαια σ' αὐτὴ κάποια παράξενη γεύση, γιατὶ τὴν ξαναβάζει ἀμέσως στὸ πιάτο της).

Ὁ δεύτερος γιατρός, *(ὁ ὁποῖος εἶχε ξεχάσει μιὰ λεπτομέρεια).*— Ἀ, ναί ! Προσθέτει μάλιστα καὶ λίγο ἀνθρακικὸν ὀξὺ καὶ λίγον ὀξικὸν μόλυβδον... Μὰ δὲν ξέρετε τὶ νόστιμο ποὺ εἶνε !

(Ἡ κυρία ρίχνει κρυφὰ κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι τὴν βουτυρωμένη φέτα καὶ ἑτοιμάζεται νὰ ρουφήξῃ τὸ ποτῆρι ποὺ εἶνε γεμάτο μὲ ξανθὴ καὶ ἀφρώδη μπύρα).

Ὁ πρῶτος γιατρός, *(Παρακολουθῶν ἀφηρημένος τὴν ὕψωσι τοῦ ποτηρίου τῆς μπύρας πρὸς τὰ χείλη τῆς κυρίας).*— Τρομερὸ πρᾶγμα τέλος πάντων πῶς κατασκευάζεται σήμερα ἡ μπύρα ! Οὔτε ἕνα ζυθοπωλεῖο δὲν τὴν φτιάνει μὲ ἁγνὰ ὑλικά. Εἶδα ἐγὼ μὲ τὰ μάτια μου ν μεταχειρίζωνται λειχῆνες καὶ παπαροῦνες, φλοῦδες ξύλου καὶ εὐθαλίαν, καὶ ἄτραν καὶ καυσίαν καὶ στριμώνιον. Ὡς καὶ θεϊκὸ χαλκὸ βάζουν ! . . καὶ ἐμετικὸν κάρυον ἀκόμη οἱ ἀθεόφοβοι !...

(Ἡ κυρία ἔντρομη ἀκουμπάει γεμᾶτο τὸ ποτῆρι τῆς μπύρας στὸ τραπέζι της, ἀφοῦ περιέχει τόσα δηλητήρια, προτιμῶντας νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴ δίψα παρὰ νὰ πιῇ ἔστω καὶ μιὰ στάλα ἀπ' αὐτό. Τὸ γκαρσόνι ἐν τῷ μεταξὺ φέρνει μέσα σὲ δίσκο διάφορα τυριά).

Τὸ γκαρσόνι, *(πρὸς τὴν κυρία)*— Ἀγαπᾶτε ὀλίγο Πὸν Λεβαίτι ;

Ὁ πρῶτος γιατρός.— Ἄ ἀλήθεια ! . . . Ξέρετε πῶς προφυλάγουν αὐτὸ τὸ τυρὶ τοῦ Πὸν-Λεβαίτι γιὰ νὰ μὴ σκουληκιάζῃ; τὸ ξεπλένουν ἁπλούστατα μὲ ποντικοφάρμακο ! . . .

Ἡ Κυρία, *(Κατατρομαγμένη).*— Ὄχι, ὄχι ! . . . Δὲν θέλω Πὸν-Λεβαίτι ! . . .

Τὸ γκαρσόνι.— Τότε σᾶς συνιστῶ τὸ Μπρί, κυρία. Εἶνε φρεσκότατο, κυττάξτε.

Ἡ Κυρία, *(Γεμάτη ὄρεξι).*— Ναί, πραγματικῶς φαίνεται σὰν κρέμα. *(Κόβει ἕνα μεγάλο κομμάτι καὶ ἀρχίζει νὰ τρώγῃ μὲ πολλὴν εὐχαρίστησι.*

Ὁ δεύτερος γιατρός, *(Κρυφὰ στὸν συνάδελφό του, ἀλλ' ἀρκετὰ δυνατὰ ὥστε ν' ἀκούγεται).*— Ξέρετε πῶς κατορθώνουν οἱ πονηροὶ χωριάτες μας νὰ δίδουν σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ τυριοῦ, τόσο εὐχάριστη ὄψη ;

Ὁ πρῶτος γιατρός.—Ὄχι! πῶς;

Ὁ δεύτερος γιατρός.— Ἔχουν κάτι μεθόδους οἱ μασκαράδες ! Λοιπὸν κάθουνται ἀπ' ἐπάνω καὶ τὸ . . . *(ψιθυρίζει μιὰ λέξη).*

(Ἡ κυρία ποὺ ἀκούει τὴ λέξη βγάνει μιὰ φωνὴ καὶ λιποθυμεῖ. Θόρυβος καὶ ἀναστάτωσις στὸ ἑστιατόριο).

Το γκαρσόνι, *(ἔντρομο).*— Τί ἔπαθε !... τί συμβαίνει ;

Ὁ πρῶτος γιατρός, *(τρέχοντας πρὸς τὴν λιποθυμισμένη).*— Καμμιὰ δυσπεψία χωρὶς ἄλλο !

Ὁ δεύτερος γιατρός, *(μὲ ὕφος ἀποφθεγματικό).*— Νὰ τί παθαίνει κανεὶς ὅταν δὲν προσέχει τὶ τρώγει !

Xanrof

ΠΩΣ ΝΑ ΞΕΒΟΥΛΩΝΕΤΕ ΤΙΣ ΜΠΟΥΚΑΛΕΣ ΣΑΣ

Ὅταν πολλὲς φορὲς σᾶς συμβῇ νὰ μὴ μπορεῖτε ν' ἀνοίξετε μιὰ μπουκάλα, τὸ μόνο μέσο νὰ μὴ καταλήξετε στὸ νὰ ρίξετε τὸ φελλὸ μέσα της —ὅπως συχνὰ συμβαίνει γιὰ εὐκολία— εἶνε νὰ βρέξετε μὲ βραστὸ νερὸ ἕνα πανὶ καὶ νὰ περιτυλίξετε ἀμέσως ὁλόκληρο τὸ λαιμὸ τῆς μπουκάλας σας. Μέσα σὲ 2-3 λεπτὰ θὰ ἐπέλθῃ διαστολὴ τοῦ γυαλιοῦ καὶ ὁ φελλὸς θὰ βγῇ ἄκοπα, χωρὶς καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀντίσταση.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ HENRI DE RÉGNIER

— Εἶμαι βέβαιος, Μάρκελλε, ὅτι δὲν ἀγαγνωρίζεις τὴν χαριτωμένη αὐτὴ γυναῖκα ἡ ὁποία ὡς τόσο δὲν σοῦ εἶνε ἄγνωστη, μοῦ εἶπε μὲ τὴν κἄπως συρτή του φωνὴ ὁ κ. ντὲ Τερνάν, ὁ περίφημος «λέων» τῶν σαλονιῶν, ὁ ὁποῖος παρὰ τὰ ἑξῆντα του χρόνια βρισκόταν ἀκόμη ἀρκετὰ καλά.

Καθόμαστε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ «Καφὲ Ἀνγκλαὶν» καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ κρυστάλλινα παράθυρα ἐβλέπαμε τὸν κόσμο ποὺ περνοῦσε ἔξω.

— Ὁμολογῶ πὼς δὲν τὴν θυμοῦμαι, ἀπάντησα.

Ὁ κ. ντὲ Τερνὰν ἄρχισε νὰ γελᾷ.

— Ὥστε δὲν τὴν ἀναγνωρίζεις ; Ἔ ! λοιπόν, ἄκου γιὰ νὰ θυμηθῇς. Εἶνε ἡ ὄμορφη ἐκείνη γυναῖκα, ἡ ὁποία ξετρέλλανε ἕνα σωρὸ ἄντρες πρὸ δέκα ἐτῶν, καὶ ἡ ὁποία ὀνομαζόταν τότε κυρία ντὲ Ζανβρί. Τώρα εἶνε ἡ βαρώνη Κουρμόν, γιατὶ ἔγινε γυναῖκα τοῦ χοντροῦ τοῦ Κουρμόν· θυμήθηκες τώρα ;

Τὴν θυμήθηκα. Συναντοῦσα κάποτε στὶς κοσμικὲς συναθροίσεις τὴν βαρώνη Κουρμόν. Ἦταν μιὰ ὄμορφη, ψηλὴ καὶ καλοντυμένη γυναῖκα σαράντα χρόνων. Εἶχε ἀλλάξει βέβαια, στὸ πρόσωπό της ὅμως ξανάβρισκε κανεὶς πάντοτε τὴν ἔκφραση ἐκείνη ἡ ὁποία πρὸ δέκα χρόνων εἶχε χαλάσει τὸν κόσμο στὰ σαλόνια τοῦ Παρισιοῦ καὶ τῆς Ρώμης.

— Θυμοῦμαι, εἶπε ὁ κ. ντὲ Τερνάν, τὴν κυρία ντὲ Ζανβρὶ στὴ Ρώμη. Τί μακρινὲς ἀναμνήσεις ! Καὶ τί χαριτωμένη ποὺ ἦταν ὅταν ὁ χοντρο-Κουρμὸν τὴν κυνηγοῦσε ἐπίμονα, μὲ μιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ στὸ χέρι ! Ἤθελε διαρκῶς νὰ παίρνῃ φωτογραφίες της, καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν εἰκόνα ἔφτασε νὰ κάνῃ δική του καὶ τὴν ἴδια!

—Τὴν ἐγνωρίσατε καλά, κύριε ντὲ Τερνάν, τὴν βαρώνη Κουρμόν ;

Ὁ κ. ντὲ Τερνὰν εἰς ἀπάντησιν μοῦ διηγήθηκε τὴν ἑξῆς ἱστορία.

***

— Ὑπάρχει, ἀγαπητό μου παιδί, μιὰ στιγμὴ δύσκολη στὴ ζωὴ κάθε ἀνδρὸς ποὺ ἔζησε καὶ ποὺ ἀγαπᾷ νὰ ζῇ. Νὰ ζῇ, ὅταν λέγω, καταλαβαίνεις τί ἐννοῶ : τὴν ζωὴ τὴν γεμάτη, τὴν δοσμένη στὸν ἔρωτα, ἐκείνων ποὺ ὁ ἔρωτας θερμαίνει καὶ τρέφει. Ἔρχεται λοιπὸν μιὰ στιγμὴ ποὺ πρέπει νὰ ξέρῃ κανεὶς τί εἶνε καὶ ποὺ βρίσκεται. Ἡ στιγμὴ αὐτὴ εἶνε τὰ καταραμένα τὰ πενῆντα. Στὴν ἡλικία αὐτή, τοῦ κάκου προσπαθεῖ κανεὶς νὰ ξεγελάσῃ τὸν ἑαυτό του. Ἀρχίζει πιὰ νὰ περνᾷ ὁ καιρὸς τοῦ ἔρωτος. Ὅσο καλὸς παίκτης κι' ἂν εἶσαι στὸ παιχνίδι τῆς ἀγάπης, πρέπει νὰ παρατήσῃς τὸ παιχνίδι αὐτό. Εἶνε σκληρὸ βέβαια ἀλλὰ ἀναγκαῖο.

Ὅταν σήμανε καὶ γιὰ μένα ἡ ὥρα αὐτὴ ἀπεφάσισα νὰ ἐγκαταλείψω τὸν ρόλο τοῦ κατακτητοῦ καὶ ν' ἀρκεσθῶ στὶς ὡραῖες μου ἀναμνήσεις καὶ στὶς διασκεδάσεις ποὺ ἡ περιουσία μου μοῦ ἐπέτρεπε ἀκόμη ν' ἀπολαμβάνω. Καὶ γιὰ νὰ ἐγκαινιάσω τὴν νέα μου αὐτὴ ζωὴ ἐπῆγα στὴ Ρώμη. Μόλις ἔφθασα ἐκεῖ νοίκιασα ἕνα μικρὸ σπιτάκι στὴν «Ἀγορὰ τοῦ Τραϊανοῦ» καὶ ἄρχισα νὰ ζῶ τὴ ζωὴ ἑνὸς μονήρους ξένου. Ἔκαμνα διαφόρους περιπάτους, ἐπισκεπτόμουν τὰ θαυμάσια μνημεῖα τῆς Ρώμης, καὶ ὅταν καμμιὰ φορὰ μὲ πολιορκοῦσαν ἡ ἐρωτικές μου ἀναμνήσεις, τὶς ἀπελάμβανα σὰν κἄτι μακρυνὸ καὶ ἀκίνδυνο, ποὺ δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ μοῦ ταράξῃ τὴ ζωή. Συνήθως ἔπειτα ἀπὸ τοὺς περιπάτους μου αὐτούς, ἐπήγαινα καὶ ἔπαιρνα τὸ τσάϊ μου σ' ἕνα μικρὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Κόρσο. Δὲν συναντοῦσα ἐκεῖ κανένα γνώριμό μου οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ συναντήσω, γιατὶ τὸ κέντρον αὐτὸ δὲν ἦταν πιὰ τότε τῆς μόδας. Μιὰ μέρα ὡστόσο εἶδα νὰ μπαίνῃ στὸ ἄσυλό μου μιὰ παρέα νέων, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁποίους μὲ ἐχαιρέτισε. Τὸν ἀνεγνώρισα ἀμέσως. Ἦταν ὁ γιὸς τοῦ βαρώνου Κουρμόν, ἕνα χοντρὸ παλληκάρι μὲ φρέσκο πρόσωπο καὶ μάγουλα φουσκωμένα. Στὴν παρέα του στὴν ὁποίαν βρισκόταν καὶ ὁ ἐξάδελφός του Μαρισί, ὑπῆρχαν δυὸ μόνον γυναῖκες, μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, πολὺ καθὼς πρέπει, καὶ μιὰ χαριτωμένη νεαρὴ γυναῖκα. Τὴν νέα αὐτὴ γυναῖκα τὴν ἐγνώρισα ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες. Εἶχε ζητήσει ἡ ἴδια νὰ μὲ γνωρίσῃ. Ὀνομαζόταν κυρία ντὲ Ζανβρὶ καὶ ἦταν στὶς παραμονὲς τοῦ διαζυγίου της.

Ὁ κ. ντὲ Τερνὰν ἐβυθίστηκε γιὰ λίγα λεπτὰ σὲ μιὰν ἀναπόληση, καὶ ὕστερα ἐξηκολούθησε :

— Εἶδες τί χαριτωμένη γυναῖκα ποὺ εἶνε ; Ἔ ! λοιπὸν ἡ σημερινή της χάρι δὲν εἶνε τίποτε ἀπέναντι ἐκείνης ποὺ εἶχε πρὸ δέκα χρόνων.

Μιὰ μέρα καθόμαστε μόνοι σ' ἕναν πάγκο...

Τότε βρισκόταν σ' ὅλη τὴν ἀκμὴ τῆς ὀμορφιᾶς της καὶ ἔπρεπε νὰ εἶνε κανεὶς ἀναίσθητος γιὰ νὰ μὴν τὴν ἐρωτευθῇ. Ἡ τσαχπινιά, ἡ εὐθυμία, ἡ ἐξυπνάδα της, ἐγοήτευαν ἀμέσως. Ἦταν σὰν ξόβεργες ὅπου πήγαιναν καὶ πιανόντουσαν οἱ φτωχὲς ἀνδρικὲς καρδιές μας. Ὁ νεαρὸς Κουρμὸν δὲν εὐχαριστήθηκε πολὺ ἀπ' τὴν εἰσαγωγή μου στὴν παρέα τους, γιατί, κατάλαβα, ἦταν γερὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν ντὲ Ζανβρί, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὁ ἐξάδελφός του Μαρισί, καὶ μὲ θεωροῦσε ἀντεραστὴ ἐπικίνδυνο. Ὡς τόσο ἐδέησε νὰ ὑποχωρήσῃ, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν κυρία ντὲ Ζανβρί. «Ἐγώ, τὸν παρεκάλεσα νὰ σᾶς πάρῃ στὴν παρέα μας, μοῦ εἶπε ἐκείνη μιὰ μέρα μιλῶντας. Εἴσαστε τόσο μελαγχολικός, καθισμένος μόνος ἐκεῖ στὴν μικρούλα γωνιά σας ποῦ σᾶς λυπήθηκα ! Δὲν φαντάζεστε πόσο κακό μοῦ κάνει ἡ μελαγχολία. Θέλω, ὅλοι ὅσοι εἶνε γύρω μου νὰ εἶνε εὔθυμοι».

Ὅλ' αὐτὰ μοῦ τἄπε μὲ μιὰ τόσο τρυφερὴ χάρη, μὲ μιὰ τόσο γλυκειὰ καλωσύνη, ὥστε δὲν μπόρεσα νὰ μὴ χαμογελάσω ἀπὸ εὐχαρίστηση. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη γινήκαμε ἀχώριστοι. Ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαινε ἡ παρέα τῆς κυρίας ντὲ Ζανβρί, πήγαινα καὶ γὼ μαζί. Εἶχα γίνει ἀπαραίτητος. Ἡ κυρία ντὲ Ζανβρὶ μοῦ ἔδειχνε φανερὴ προτίμηση.

Ἡ παρουσία μου τῆς ἔδινε κέφι, τὴν κέντριζε, τῆς ἄναβε τὴν εὐθυμία. Γιατὶ νὰ μὴν ἐπωφελούμην τῆς ἀκτῖνος αὐτῆς τοῦ ἡλίου ποὺ εἶχε λάμψει τόσο ἀνέλπιστα στὸν σκοτεινό μου οὐρανό ; Μόλις ὕστερ' ἀπὸ δεκαπέντε μέρες ἄρχισα νὰ καταλαβαίνω, ὅτι εἶχα ἐρωτευθῇ τὴν κυρία Ζανβρί. Ναί, ἀγαποῦσα τὴν κυρία ντὲ Ζανβρί, τὴν ἀγαποῦσα τρελλά. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ αἰσθανόταν γιὰ μένα κἄτι παραπάνω ἀπὸ συμπάθεια, παρὰ τὰ πενῆντα μου χρόνια καὶ τὰ γκρίζα μου μαλλιά. Ὡς ποῦ ὅμως ἔφθανε τὸ αἴσθημά της ; Ἡ κυρία ντὲ Ζανβρὶ δὲν ἦταν οὔτε κοκέττα οὔτε προκλητικὴ μαζί μου, καὶ ὅτι αἰσθανόταν γιὰ μένα δὲν ἦταν σίγουρα ἁπλῆ φιλία.

Ἦταν κἄτι πιὸ λεπτό, πιὸ ζωηρό, πιὸ μυστικὸ καὶ μυστηριῶδες. Νὰ ἦταν ἄραγε ἔρως ; Δὲν ἄργησα νὰ τὸ ἐξακριβώσω.

Μιὰ μέρα καθόμαστε μόνοι ἐπάνω σὲ ἕναν μικρὸ πάγκο τῆς «Βίλλας τοῦ Ἀδριανοῦ». Εἴχαμε καταλήξει ἐκεῖ ὕστερα ἀπὸ ἕναν περίπατο, καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τοῦ ὁποίου ἡ κυρία ντὲ Ζανβρὶ φαινόταν ἐξαιρετικὰ νευρική. Μόλις ἐφτάσαμε στὴν Βίλλα, ἔστειλε τὸν Κουρμὸν νὰ τῆς φέρῃ τὸ τσαντάκι της ποὺ τὸ εἶχε λησμονήσει στὸ ἁμάξι, ὅπου εἶχαν μείνει ἡ μητέρα της μὲ τὸν Μαρισί. Ἦταν φανερὸ ὅτι τὸν εἶχε στείλει ἐπίτηδες γιὰ νὰ μείνωμε μόνοι. Βρικόσμαστε ὁ ἕνας πολὺ κοντὰ στὸν ἄλλο κ' οἱ καρδιές μας κτυποῦσαν. Ὁ καιρὸς ἦταν γλυκός. Μιὰ χλιαράδα ἀνοιξιάτικη ἦταν χυμένη στὴν ἀτμόσφαιρα. Βαθειὰ σιγὴ μᾶς περιστοίχιζε τὴν ὁποίαν διέκοπτε μόνον ὁ μικρὸς ξηρὸς κρότος τοῦ τακουνιοῦ τῆς κυρίας ντὲ Ζανβρὶ μὲ τὸ ὁποῖον χτυποῦσε νευρικὰ τὸ χῶμα. Ἔξαφνα ὁ κρότος ἔπαυσε καὶ ἔστρεψε τὸ πρόσωπό της πρὸς ἐμένα. Ἕνα παράξενο χαμόγελο ἐφώτιζε τὰ μάτια της, τὰ ὁποῖα ἐκάρφωσε στὰ δικά μου. Ἡ καρδιά μου ἐχτύπησε δυνατά, μιὰ ἀνατριχίλα διέτρεξε τὸ σῶμά μου. Εἶχα ἀναγνωρίσει στὸ βλέμμα της τὴν μυστηριώδη λάμψη τοῦ ἔρωτος.

Τὴν ἄλλη μέρα προφασίσθηκα ὅτι ἤμουν ἀδιάθετος καὶ πῆγα σ' ἕνα ἀπόκεντρο πάρκο. Εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ περισυλλογὴ καὶ μόνωσι. Ἤξερα ὅτι ἡ κυρία ντὲ Ζανβρὶ μὲ ἀγαποῦσε. Ἄλλοι θὰ ἐχαιρόντουσαν στὴ θέση μου· ἐγὼ κατελήφθην ἀπὸ τρόμο. Πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου μοῦ φάνηκε ὁ ἔρως τραγικὸς καὶ τρομερός. Θὰ παραδιδόμουν λοιπὸν σ' αὐτὸ τὸ πάθος, τὸ ὁποῖον ἐπίστευα ὅτι ἦταν ἀμοιβαῖο ; Ἀμοιβαῖο ; Τί τρέλλα. Ἡ κυρία ντὲ Ζανβρὶ εἶχε πρὸς στιγμὴν ἴσως ξεχάσει τὴν ἡλικία μου, ἀλλὰ σήμερα, αὔριο, ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, θ' ἀντελαμβάνετο τὴν φοβερὴ ἀλήθεια, θὰ ἔβλεπε ὅτι εἶχε ἀγαπήσει ἕναν γέρο, καὶ τότε τί θὰ ἐγινόμουν ; Πρὸς ποῖες καταστροφές, πρὸς ποῖες πίκρες, πρὸς ποιοὺς ἐξευτελισμούς, θὰ μὲ παρέσυρε τὸ αἴσθημά μου, τὸ ὁποῖον ἐν τῷ μεταξὺ θὰ εἶχε μεγαλώσει καὶ θὰ εἶχε ἴσως γίνει ἀκατανίκητο ;

Ὄχι, ὄχι μιὰ λύσις μόνον ὑπῆρχε : νὰ φύγω !

Τὴν νύχτα ἐκείνη δὲν κοιμήθηκα καθόλου. Ὅταν ξημέρωσε εἶχα πάρει πιὰ ὁριστικὰ τὴν ἀπόφασή μου. Χωρὶς ν' ἀργοπορήσω εἰδοποίησα τὴν νοικοκυρά μου, ἑτοίμασα τὶς βαλίτζες μου καὶ ὕστερα πῆρα καὶ ἄνοιξα τὸ δρομολόγιο τῶν τραίνων. Θὰ ἔπαιρνα τὴν ταχεῖα τῶν 5 καὶ 40'. Ἔπειτα ἔγραψα μιὰ σύντομη ἐπιστολὴ στὴν κυρία ντὲ Ζανβρί, στὴν ὁποίαν τῆς ζητοῦσα συγγνώμην ποὺ ἔφευγα

χωρὶς νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω.

Κατὰ τὰς δύο τὸ ἀπόγευμα ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι. Ἕνας ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου ὅπου ἔμενε ἡ κυρία ντὲ Ζανβρὶ μοῦ ἔφερε ἕνα γράμμα. Ἡ καρδιά μου πῆγε νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Τὸ ἄνοιξα. Δὲν περιεῖχε παρὰ τὶς ὀλίγες αὐτὲς λέξεις : «Φίλε μου, στὰς τέσσερες νὰ εἶστε στὴ Βίλλα τῶν Ἱπποτῶν τῆς Μάλτας. Εἶνε ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ σᾶς μιλήσω. Δική σας **Ἰουλιέττα**»

«Δική σας !» τὰ δυὸ αὐτὰ λόγια μὲ τὴν σκόπιμή τους ἴσως συντομία, μὲ κάναν ἄνω κάτω. Μὲ ἀγαποῦσε λοιπόν ; δὲν εἶχα γελαστεῖ. Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔπρεπε νὰ φύγω, νὰ φύγω ! Τὰ χέρια μου ἔτρεμαν. Ναί, σὲ τρεῖς ὧρες τὸ τραῖνο θὰ μὲ ἀπεμάκρυνε ὁλοταχῶς ἀπ' τὴν Ἰουλιέττα, καὶ ὅλ' αὐτὰ θ' ἀνῆκαν στὸ παρελθόν. Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκα νὰ μὴν πάω στὸ ραντεβοῦ. Ἀλλ' ὅταν ἐπλησίασε ἡ ὥρα ἐστάθη ἀδύνατον ν' ἀντισταθῶ στὸν πειρασμό. Θὰ πήγαινα καὶ θὰ τῆς φανέρωνα ὅλες μου τὶς σκέψεις, ὅλη τὴ φρικτὴ τραγωδία ποὺ παιζόταν στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου. Θὰ μὲ καταλάβαινε καὶ θὰ μὲ συγχωροῦσε. Στὶς τέσσερες ἀκριβῶς βρισκόμουν στὸν τόπο τοῦ ραντεβοῦ. Σὲ λίγο ἡ Ἰουλιέττα θὰ ἐρχόταν. Δὲν μποροῦσα οὔτε νὰ σκεφθῶ τίποτε οὔτε νὰ κυττάξω. Ὡς τόσο ἡ ὥρα περνοῦσε. Περίμενα μιὰ ὁλόκληρη ὥρα. Ἡ Ἰουλιέττα δὲν ἦρθε. Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ βρισκόμουν στὸ σπίτι μου καὶ ἀπὸ κεῖ τὸ ἁμάξι μὲ πῆγε στὸ σταθμό.

– Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ ἔρωτός σας ; ρώτησα τὸν κ. ντὲ Τερνάν.

– Ὄχι. Σὲ λίγες μέρες πῆρα ἕνα γράμμα τῆς Ἰουλιέττας στὸ Παρίσι, στὸ ὁποῖο μοῦ ἔγραφε περίπου τὰ ἑξῆς :

«*Φίλε μου θὰ μὲ συγχωρήσετε ; Ἤμουν εἰλικρινὴς ὅταν σᾶς ἔστειλα τὸ μικρὸ ἐκεῖνο μπιλετάκι, ἀλλὰ θὰ μὲ καταλάβετε τάχα ; Θὰ καταλάβετε ὅτι, ἂν ἤμουν σίγουρη γιὰ τὸ δικό μου αἴσθημα, δὲν εἴμουν σίγουρη γιὰ τὸ δικό σας ; Θὰ καταλάβετε ὅτι τὴ στιγμὴ ποὺ ἤμουν ἕτοιμη νὰ ἔλθω νὰ σᾶς βρῶ, αἰσθάνθηκα πόσο πικρὸ θὰ ἦταν γιὰ μένα, νὰ σᾶς κάνω μιὰ ἐξομολόγηση στὴν ὁποίαν δὲν θ' ἀνταποκρινόσαστε ἴσως; Δὲν εἶχα βέβαια καμμίαν ἀπόδειξη ὅτι δὲν μ' ἀγαπούσατε, ἀλλὰ ἡ ἰδέα ὅτι πολὺ πιθανὸν νὰ ἐδοκίμαζα μιὰ ἀπογοήτευση, μ' ἔκανε νὰ δειλιάσω τὴν τελευταία στιγμή... Αἰσθάνθηκα τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῆς ντροπῆς ποὺ μᾶς καταλαμβάνει ὅταν πρόκειται νὰ δείξωμε τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μας σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ εἴμαστε ἀδιάφοροι ἴσως... Ἡ ντροπὴ αὐτὴ καὶ ὄχι ἡ ὑπερηφάνεια μ' ἐμπόδισε νὰ πάω στὸν τόπο ὅπου σᾶς εἶχα καλέσει μὲ ὅλη τὴν εἰλικρίνεια καὶ ὅλην τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς μου...*»

Ἔτσι τελείωσε ὁ ἔρως μας, ἐπρόσθεσε ὁ κ. ντὲ Τερνάν, ρίχνοντας μιὰ ἀφηρημένη ματιὰ στὸ δρόμο. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐκράτησα κάκια τῆς κυρίας ντὲ Ζανμπρί. Γιατὶ θὰ τῆς κρατοῦσα; Τὴν ὥρα ἐκείνη ποὺ τὴν περίμενα στὸ παληὸ ρωμαϊκὸ πάρκο, μ' ἔκανε νὰ ξαναζήσω, γιὰ τελευταία φορὰ τὴν νεότητά μου, τὴν νεότητά μου μὲ τὶς ὁρμές της, τὶς ἐλπίδες της, τὶς τρέλλες της, τοὺς θυμούς καὶ τὶς ἀγωνίες της, καὶ δὲν θὰ ξεχάσω, ὅτι εἶδα ἐκεῖ νὰ μοῦ χαμογελᾷ γιὰ τελευταία φορὰ τὸ γλυκὸ πρόσωπο τοῦ ἔρωτος.

Henri de Regnier

*

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅπως ὁ Θεός. Δὲν ἐμφανίζεται ἀπ' εὐθείας. Πρέπει κανεὶς νὰ τὴν μαντέψει ἀπὸ τὰ ἐξωτερικά της γνωρίσματα.

Γκαῖτε

Ἡ ζωὴ εἶνε θησαυρὸς κρυμμένος μέσα σ' ἕνα πήλινο ἀγγεῖο.

Μιραμπῶ

Ἀπ' ὅλους τοὺς ὀχληροὺς λιγώτερο ὀχληροὶ εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ σιωποῦν...

Τολστόη

Πόσο γρήγορα θὰ χανόντουσαν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ γῆ ἂν ἔπαυαν ν' ἀλληλοβοηθοῦνται !

Βάλτερ Σκὼτ

Μέσα στοὺς ψεῦτες πρέπει νὰ συμπεριλαμβάνεται κι' ἐκεῖνος ποὺ λέγει ἀλήθειες χωρὶς νὰ τὶς πιστεύῃ...

Ἀλφόνσος Κὰρ

Κάθε στιγμὴ ποὺ διατίθεται καλά, εἶνε ἕνα σεβαστὸ κεφάλαιο τὸ ὁποῖον διαθέτουμε σὲ μιὰ τράπεζα μὲ μεγάλο τόκο...

Λούθηρος

Μόνο ὅσοι ἔχουν πολλὰ ἐλαττώματα μποροῦν νὰ παρατηρήσουν πρῶτοι τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων.

Βάκων

Τὸ μέλλον ἑνὸς παιδιοῦ βρίσκεται πάντοτε στὰ χέρια τῆς μητέρας του.

Ρενὰν

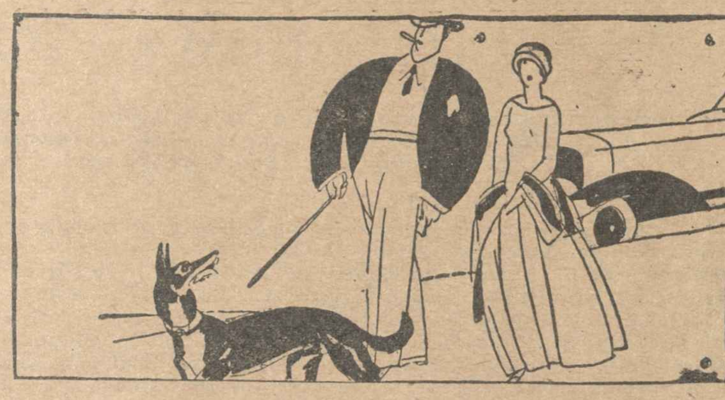

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ

Ποιὸς εἶνε ὁ ἱδρυτὴς τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ;

Ὁ Ἐρρῖκος Ντουνάν. Ὁ μεγάλος αὐτὸς Ἑλβετὸς φιλάνθρωπος σκέφθηκε πρῶτος τὴν ἵδρυση τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Κι' αὐτὴ ἡ εὐγενὴς σκέψις τοῦ ἦρθε στὸ μυαλὸ ὅταν ἔτυχε νὰ παρευρεθῇ στὴ μάχη τοῦ Σολφερῖνο τὸ 1859, ὅπου οἱ τραυματίες μὲ τοὺς πόνους τῶν τραυμάτων τους καὶ τὴν ἀγωνία ποὺ δοκίμαζαν, τοῦ προξένησαν ἄπειρον οἶκτο. Ὅλες αὐτὲς τὶς θλιβερὲς ἐντυπώσεις του τὶς δημοσίευσε σ' ἕνα τεῦχος, τὸ ὁποῖο ὠνόμασε, ἡ «Ἀναμνήσεις τοῦ Σολφερῖνο», ὑπεδείκνυε δὲ τὴν ἵδρυση ἑνὸς διεθνοῦς συλλόγου, ποὺ θὰ τὸν ἀποτελοῦσαν ἐθελοντὲς νοσοκόμοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἦταν πάντα πρόθυμοι ν' ἀκολουθοῦν τοὺς διαφόρους στρατοὺς στοὺς πολέμους. Θὰ ἔσπευδαν δὲ εἰς βοήθειαν κάθε ἔθνους καὶ θὰ προστατευόντουσαν ἀπ' ὅλα τὰ κράτη, ἀφοῦ δὲν θὰ ἀνεμιγνύοντο στὰς ἐπιχειρήσεις.

Ἡ μόνη τους ἀποστολὴ θὰ ἦταν πῶς νὰ ἀνακουφίζουν τοὺς τραυματίας. Μετὰ τὴν ἔκδοσι αὐτοῦ τοῦ τεύχους ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς κατ' οὐσίαν εἶχε ἱδρυθῇ, ἀφοῦ μάλιστα ἐνεκρίθη καὶ τὸ σχέδιο τοῦ Ἐρρίκου Ντουνὰν ἀπ' τὴν Ἑλβετικὴ κυβέρνησι. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν, ὅτι, σ' ἕνα διεθνὲς συνέδριο, τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1853, συνῆλθαν 14 ἔθνη μεταξὺ τῶν ὁποίων, ἡ Ἀγγλία, Αὐστρία, Γαλλία, Πρωσσία, Ἰταλία καὶ Ρωσία, καὶ ἀπεδέχθησαν τοὺς ὅρους τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Στὴ νέα σύσκεψη ποὺ συνῆλθε κατόπιν στὴ Γενεύη, ὑπεγράφη ἡ σύμβασις αὐτὴ ἀπὸ 12 ἀντιπροσώπους, κι' ἔγεινε δεκτὴ ἀπ' ὅλα τὰ πολιτισμένα κράτη, πλὴν τῆς Ἀμερικῆς.

Γιὰ νὰ λάβῃ κανεὶς ἀκριβῆ ἰδέα τῶν μεγάλων ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ἀρκεῖ νὰ μάθῃ ὅτι κατὰ τὸν Γαλλοπρωσσικὸν πόλεμον, τὴν ἐποχὴ δηλαδὴ τῆς ἱδρύσεώς του, διέθεσε καὶ στὰς δύο ἐμπολέμους γιὰ τὴν περίθαλψη τῶν τραυματιῶν τους, 2.600.000 λίρες. Τὸ μόνον Εὐρωπαϊκὸν κράτος ποὺ δὲν εἰσῆλθε στὴν ὀργάνωσι τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, εἶνε ἡ Τουρκία, τὴν ὁποίαν κάθε σταυρός, ἀκόμη καὶ ἐρυθρὸς θίγει... θρησκευτικῶς.

***

Σὲ ποιὸ μέρος πουλᾶνε στέμματα γιὰ βασιλεῖς ;

Στὴ πόλι Μπίρμινγκαν τῆς Ἀγγλίας. Σ' αὐτὴ τὴν πόλι ἡ βιομηχανία τῶν στεμμάτων εἶνε ἡ πειὸ ἐπικερδὴς βιομηχανία. Τὸ ἐμπόριον αὐτὸ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διενεργεῖται μὲ τὴν Ἀφρικὴ καὶ Ἰνδίας, ἀπ' ὅπου καταφθάνουν οἱ πολυάριθμοι βασιλεῖς τῶν ἰθαγενῶν καὶ οἱ μαχαραγιάδες ἔρχονται γιὰ νὰ διαλέξουν τὸ στέμμα τῆς ἀρεσκείας τους, καὶ νἀντικαταστήσουν μ' αὐτὸ τὸ βασιλικό τους καπέλλο ποὺ φοροῦν.

***

Ποιὰ πόλις ἔχει τὸν στενώτερο δρόμο τοῦ κόσμου ;

Ὁ δρόμος Γκρὲτ Γιαρμούθ, στὴ πόλη Νορφὸλκ εἶνε ὁ στενώτερος ὅλων. Ἡ εἴσοδός του ἀπ' τὸ ἕνα μέρος ἔχει πλάτος 29 ἰντσῶν καὶ ἀπ' τὸ ἄλλο 56 ἰντσῶν ! Γιὰ νὰ πάρετε μιὰ ἀκριβῆ ἰδέα τῆς στενότητος αὐτοῦ τοῦ δρόμου ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς μιᾶς πλευρᾶς του χαιρετοῦν διὰ χειραψίας τοὺς γείτονάς των ποὺ κατοικοῦν ἀπ' τὴν ἀπέναντι πλευράν...ἀπὸ τὰ παράθυρα τους, καὶ ζητᾶνε φωτιὰ γιὰ τὸ τσιγάρο τους ! Τὸ Νορφὸλκ μπορεῖ μάλιστα νὰ ὀνομασθῇ ἡ «Πόλις τῶν Στενῶν Δρόμων» Ἔχει ἐν ὅλῳ 145 στενοὺς δρόμους. Μεταξὺ τῶν πιὸ στενῶν δρόμων τοῦ κόσμου εἶνε καὶ ἡ «Βία Σόλυ», στὴν Ἀβάνα ἡ ὁποία ἔχει 3 1)2 ποδῶν πλάτος. Οἱ περισσότεροι δρόμοι στὴ Κίνα, δὲν ὑπερβαίνουν σὲ πλάτος τοὺς 3 καὶ 4 πόδες.

***

Ποιὸς εἶνε ὁ ταχύτερος συνθέτης ;

Ὁ Σὲρ Ἀρθοῦρος Σουλλιβὰν εἶνε ὁ ταχύτερος μουσικὸς συνθέτης. Τὴν πρώτη του ὄπερα «Κοντραμπατίστας» τὴ σύνθεσε σὲ 16 ἡμέρες. Τὴ σύνθεση τῆς οὐβερτούρας τῆς «Ἰολάνδης» τὴν ἄρχισε στὴς 9 π. μ. καὶ τὴν τελείωσε στὴς 7 τὸ πρωΐ τὴν ἄλλη μέρα. Τὴν «Ἐλεγεία τοῦ Χρυσοῦ» τὴν συνέθεσε σὲ 24 ὧρες. Ὁ Ροσσίνι μ' ὅλον ποὺ ἦταν ἐξαιρετικὰ τεμπέλης ὅταν ἀποφάσιζε νὰ δουλέψῃ γινόταν πολὺ ταχύς. Τὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης» τὸν συνέθεσε σὲ 13 μέρες.

Ὁ Ντονιζέττι, ὁ ὁποῖος συνέθετε μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία, τελείωσε τὴν τελευταία πράξη τῆς «Φαβορίτας» ἕνα βράδυ μετὰ τὸ δεῖπνο του.

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΤΟΥ ΒΡΑΓΑΝΔΙΝΟΥ

Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι καμμιὰ δόξα δὲν μένει στὸν κόσμο τοῦτο ἀκλόνητη.— Τὰ ὡραῖα κρασιὰ τῆς Κύπρου καὶ Σελὴμ ὁ μέθυσος.— Αἷμα καὶ δάκρυα.— Ἡ γενναία παρθένος Μαρία ἡ Συγκλητική.— Τὸ κεφάλι τοῦ στρατηγοῦ Δανδόλου.— Ἡ τραγωδία τῆς Ἀμμοχώστου.— Τὸ ἀπίστευτο μαρτύριο τοῦ Βραγανδίνου.

Ὑπῆρξε ἐποχὴ ποὺ ἡ Ἐνετικὴ Δημοκρατία ἦταν κοσμοκράτειρα. Τὸ μαρμαρένιο λιοντάρι τοῦ Ἁγίου Μάρκου — σύμβολο τῆς δυνάμεώς της — ἐφιγουράριζε σὲ ὅλα τὰ κάστρα ποὺ οἱ Ἐνετοὶ εἶχαν χτίσει στὴν Ἑλλάδα καὶ στὰ νησιά της. Στὶς θάλασσες ἀρμένιζαν οἱ δυνατοὶ στόλοι τους καὶ ἡ δόξα τῆς Βενετίας εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο... Ἔξαφνα, ἄλλη φυλή, δυνατὴ καὶ βάρβαρη, ἡ Ὀθωμανική, φανερώθηκε ἐπάνω στὴ σκηνὴ τοῦ κόσμου. Οἱ Τοῦρκοι ἀφοῦ ἔγειναν κύριοι ὅλης τῆς Ἀνατολῆς, περικυκλώσανε καὶ τὴ γειτονική τους Κύπρο.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐσουλτάνευε ὁ Σελήμ, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ, μετὰ διαφόρους πολέμους ἀποκατέστησε τὴν εἰρήνη στὴ Δύση καὶ στὴν Ἀνατολή, ἄρχισε νὰ σκέπτεται καὶ γιὰ τὴν κατάληψι τῆς Κύπρου, τῆς ὁποίας τοῦ ἄρεσαν τὰ ὡραῖα κρασιά. Γιατὶ ναὶ μὲν τὸ Κοράνι ἀπαγορεύει τὸ κρασί, ἀλλ' ὁ Σελήμ, ὁ Μέθυσος λεγόμενος, δὲν τὸ ἐχαμπάριζε καθόλου καὶ γινότανε καθημερινῶς στουπί, μὲ τὰ δυνατὰ καὶ μοχοβολισμένα Κυπριώτικα κρασιὰ ποὺ τοῦ ἐπρομήθευε ἕνας παμπόνηρος ἑβραῖος ἔμπορος, ὁ Ἰωσὴφ Νασσύ, ὁ μυστικοσύμβουλός του. Μιὰ μέρα λοιπὸν ποὺ ὁ Σελὴμ ἦτανε στὸ κέφι, λέει στὸν Ἰωσήφ : «—Μὰ τὴν πίστι μου, ἂν ἀπολαύσω ὅ,τι θέλω θὰ γείνῃς βασιλιᾶς τῆς Κύπρου !». Ὁ Ἑβραῖος πῆρε τὸ λόγο στὰ σοβαρὰ καὶ ἐπῆγε ἀμέσως καὶ ἔγραψε ἐπάνω στὰ διάφορα πράγματά του : «Ἰωσὴφ Βασιλεὺς τῆς Κύπρου».

Ὁ Σουλτάνος λοιπὸν διέταξε μεγάλες ναυτικὲς καὶ στρατιωτικὲς ἑτοιμασίες γιὰ τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Κύπρου. Ἦταν Ὀκτώβριος τοῦ 1569 καὶ διάφορα κακὰ σημεῖα ἐπροφήτευαν στοὺς δυστυχισμένους Κυπρίους φοβερὸν τέλος. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγωνιστὰς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ Ἄγγελος Γόττος διηγεῖται στ' ἀπομνημονεύματά του, ὅτι ἕνας μεγάλος κομήτης φάνηκε ἐπὶ 22 νύχτες στὸν ὁρίζοντα καὶ τρεῖς τρομαχτικοὶ σεισμοὶ ἐτάραξαν τὰ ἔγκατα τῆς νήσου.

Φόβος καὶ τρόμος κατέλαβε τὴν Ἑνετίαν. Ὁ Πάπας Πῖος ὁ Ε'. καλεῖ τὴν Εὐρώπην στὰ ὅπλα. Ἑκατὸ γαλέρες μὲ 2.000 στρατιῶτες ὑπὸ τὸν κόμητα Ρόκαν καὶ τὸν Ἱερώνυμον Μαρτινέγκον, διαφόρους ἄλλους στρατηγοὺς καὶ εὐγενεῖς, στέλνονται στὴν Κύπρο. Τὰ τείχη τῆς Λευκωσίας καὶ τῆς Ἀμμοχώστου διορθώνονται βιαστικὰ καὶ ἀπὸ παντοῦ φέρνουν πολεμοφόδια καὶ τροφές, ἰδίως στὴν Ἀμμόχωστο, ὅπου θὰ ἐκρίνετο ἡ τύχη τοῦ πολέμου. Τὴν 4ην Μαΐου 1570 κηρύχθη ἐπισήμως ὁ πόλεμος μεταξὺ Τουρκίας καὶ Ἑνετίας. Ὁ Τοῦρκος στρατηγός Μουσταφᾶς μὲ 80 χιλ. στρατὸ ἀποβιβάζεται στὸ νησί, κυριεύει τὴ Λεμησσό, τὴ Λάρνακα καὶ περισφίγγει τὰ τείχη τῆς Λευκωσίας. Ἕλληνες καὶ Ἑνετοὶ μάχονται γενναίως, ἀλλὰ ἡ μπόμπες τοῦ ἐχθροῦ ἀνοίγουν τρομερὰ ρήγματα στὰ τείχη. Στὶς 9 Σεπτεμβρίου 1570 οἱ Τοῦρκοι μπαίνουν στὴν πόλι. Καὶ ἡ σφαγὴ ἀρχίζει, ἐνῷ ἡ ἡμισέληνος κυματίζει στὰ φρούρια καὶ τὶς ντάπιες τῆς Λευκωσίας καὶ ἡ σημαία τῆς Ἑνετίας ποδοπατεῖται καὶ ὑβρίζεται. Τότε συνέβη καὶ τὸ «ἐπεισόδιον τῆς Μαρίας». Ἡ ὡραιότερες παρθένες καὶ τὰ ὀμορφώτερα παιδιὰ εἶχαν φορτωθεῖ μὲ τ' ἄλλα λάφυρα στὰ καράβια γιὰ νὰ σταλοῦν ὡς δῶρα στὴ Σταμπούλ. Ἀλλὰ μιὰ ἀπὸ τὶς παρθένες αὐτές, ἡ ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τῶν Συγκλητικῶν Ἑλληνὶς Μαρία ἡ Συγκλητική, ἔβαλε φωτιὰ στὴν πυριτιδαποθήκη τῆς φρεγάδας τοῦ Μεχμὲτ Πασᾶ· ἡ φωτιὰ μεταδόθηκε καὶ σὲ δυὸ ἄλλα καράβια, κι' ἔτσι Τοῦρκοι καὶ αἰχμάλωτοι ἐτιναχτήκανε στὸν ἀέρα...

Ἀλλὰ τὰ στρατεύματα τοῦ Μουσταφᾶ προχωροῦν τώρα καὶ πολιορκοῦν τὸ τελευταῖο προπύργιο, τὴν Ἀμμόχωστο. Ὁ Μουσταφᾶς στέλνει στὸ διοικητὴ τῆς πόλεως, γενναῖο στρατηγὸ Βραγανδῖνο, το κεφάλι τοῦ στρατηγοῦ Δανδόλου, (ποὺ τὸν εἶχε καρατομήσει μετὰ τὴν ἅλωσι τῆς Λευκωσίας) μὲ τὴν προσταγὴ νὰ παραδώσουν τὴν πόλι φιλικῶς γιὰ νὰ μὴ πάθουν τὰ ἴδια. Ἀντὶ ἀπαντήσεως, οἱ πολιορκούμενοι κατακλύζουν μὲ μπόμπες τὸ τουρκικὸ στρατόπεδο. Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀρχίζουν σκληρότατοι ἀγῶνες, λυσσώδεις ἐπιθέσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ στρατηγὸς Βραγανδῖνος, πάντα μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι δείχνεται ἥρως μυθικός... Ἀλλ' ἡ ὥρα τοῦ πεπρωμένου εἶχε φθάσει.

Ἡ 31 Ἰουλίου 1571 ἦταν ἡμέρα κρίσιμος καὶ ἀποφασιστική. Οἱ Τοῦρκοι ἔκαναν τὴν ἑβδόμη καὶ τελευταία ἔφοδο γενναίως ἀποκρουσθέντες. Ἀλλὰ σ' ὅλη τὴν πόλι δὲν εἶχαν μείνει πειά, παρὰ 7 βαρέλια μπαροῦτι καὶ τίποτε φαγώσιμο. Οἱ Τοῦρκοι ὕψωσαν σημαίαν ζητοῦντες παράδοσιν. Καὶ ὁ στρατηγὸς Βραγανδῖνος, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ τὴ λύπη ἀπεφάσισε νὰ συνθηκολογήσῃ ὑπὸ ἐντίμους ὅρους, καὶ ἐσήκωσε ἐπίσης σημαία παραδόσεως. Οἱ ἀπεσταλμένοι καὶ τῶν δύο μερῶν, συναντήθηκαν σὲ γκρεμισμένους καὶ αἱματοβαμμένους τοίχους καὶ ἐσυμφώνησαν τὴν ἀνταλλαγὴ ὁμήρων. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Βραγανδῖνος ἔστειλε ὡς ὁμήρους τὸν κόμητα Ἡρακλῆ Μαρτινέγκον καὶ τὸν δοῦκα Ματθαῖον ντὲ Κόλτην, τοὺς ὁποίους ὁ Μουσταφᾶς ὑποδέχθηκε στὴ σκηνή του μὲ μεγάλες τιμές, ὡς ἐπίσης οἱ Ἑνετοὶ τοὺς δύο Τούρκους ἀπεσταλμένους. Ὑπεγράφη ἀμέσως ἡ συνθήκη τῆς παραδόσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπετρέπετο στὴ φρουρὰ νὰ βγῇ ἔξω μὲ τὰ ὅπλα της, τὶς ἀποσκευές της, τρία κανόνια καὶ τρία ἄλογα τῶν πρώτων στρατηγῶν καὶ νὰ μεταφερθῇ μὲ ὀθωμανικὰ πλοῖα στὴν Κρήτη, ποὺ ἦταν ἀκόμη στὴν ἐξουσία τῆς Ἑνετίας. Οἱ λοιποὶ κάτοικοι ἔμεναν ἐλεύθεροι ἂν ἤθελαν, νὰ φύγουν ἢ ὄχι. Καὶ ἂν μὲν ἔφευγαν μποροῦσαν νὰ πάρουν ὅλα τους τὰ πράγματα, ἂν ὅμως ἔμεναν, ἡ ζωὴ καὶ ἡ περιουσία τους ἦταν ἀσφαλισμένες.

***

Τέτοια ἔντιμη καὶ ἀξιοπρεπῆ συνθήκη ἔκανε ὁ Βραγανδῖνος, ἀφοῦ ἀγωνίστηκε παλληκαρίσια μὲ λίγους ἄντρες ἐναντίον χιλιάδων πολλῶν. Ἀλλ' ὁ Μουσταφᾶς πνέοντας ἐκδίκησι γιὰ τὴν ἀντίστασι καὶ τὸ φόνο χιλιάδων σταρατιωτῶν του καὶ συγχρόνως θέλοντας νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς ὀρέξεις τοῦ ὀθωμανικοῦ ὄχλου, ἐλογάριαζε νὰ μὴν τηρήσῃ κανένα ἀπὸ τοὺς ὅρους τῆς συνθήκης. Καὶ μπαρκαρίστηκε μὲν ἡ φεύγουσα φρουρὰ στὰ καράβια, παίρνοντας διαβατήρια νὰ μὴν πειραχθῇ στὸ δρόμο της ἀπὸ τὸν Τουρκικὸ στόλο, ὁ δὲ Μουσταφᾶς δειχνότανε σὲ ὅλους περιποιητικώτατος, ἀλλ' ὅλα αὐτὰ ἦταν ψευτιὲς καὶ ὑποκρισίες. Τὴν ἡμέρα ποὺ ἦταν νὰ ἀποπλεύσῃ, ὁ Βραγανδῖνος ἔστειλε στὸ Μουσταφᾶ γράμμα καὶ τοῦ ἔλεγε ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ τοῦ παραδώσῃ τὰ κλειδιὰ τῆς πόλεως καὶ νὰ τοῦ παρουσιάσῃ τοὺς ἀναχωροῦντας ἀξιωματικούς. Ἡ αἴτησις ἔγεινε μὲ προθυμία δεκτή. Τὸ δειλινὸ ὁ Βραγανδῖνος ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς του καὶ 40 στρατιῶτας ντυμένους ὅλους ὡς Ἑνετοὺς ἄρχοντας μὲ κόκκινους μανδύες καὶ κόκκινα φτεροφόρα πιλήκια, ἐπῆγε στὸν Πασᾶ ὁ ὁποῖος τὸν ὑποδέχτηκε στὴν ἀρχὴ μὲ μεγάλες τιμὲς γιὰ ν' ἀλλάξῃ ἀμέσως τόνο. Τρομερώτερη παρασπονδία δὲν ἀναφέρεται στὴν ἱστορία. Ὁ Μουσταφᾶς, μετὰ τὶς φιλοφρονήσεις καὶ ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι ἦταν πιὰ ἐντελῶς κύριος τῆς καταστάσεως καὶ καμμιὰ ἀντίστασις δὲν ἦταν δυνατή, ρωτάει ἀποτόμως τὸν Βραγανδῖνο :

— Τὶ τοὺς ἔκανες τοὺς αἰχμαλώτους Τούρκους ποὺ εἶχες κλεισμένους στὸ Κάστρο ;

Ὁ στρατηγὸς ἔκπληκτος ἀπαντᾷ ὅτι ἄλλους εἶχε στείλει στὴ Βενετία καὶ ἄλλοι ἦταν στὸ Κάστρο.

— Ψέμματα λές ! φωνάξει ὁ Μουσταφᾶς. Τοὺς ἐσκότωσες !

Καὶ τραβῶντας τὸ χανζάρι κόβει τὸ ἕνα αὐτὶ τοῦ Βραγανδίνου ! Διατάζει ἕναν ἀξιωματικό του νὰ τοῦ κόψῃ τὸ ἄλλο. Καὶ μπροστὰ στὸν ἀκρωτηριασμένο ἀρχηγό, οἱ δήμιοι τοῦ ἀχρείου Πασᾶ σφάζουν ὅλους τοὺς εὐγενεῖς Ἑνετούς, τοὺς ἐπισημοτέρους ἄντρες τῆς Δημοκρατίας. Τὰ κεφάλια τους περιφέρονται θριαμβευτικὰ στὸ στρατόπεδο. Ὁ Ἕλλην στρατηγὸς Μανώλης Σπηλιώτης καὶ ὁ Τιεπόλης ἐσυρθήκανε μαστιγωμένοι στοὺς δρόμους, ἔπειτα τοὺς ἔκαναν κομμάτια καὶ τὰ ρίξανε στοὺς σκύλους.

Στὴν πλατεία οἱ Τοῦρκοι στήσανε πυραμίδα ἀπὸ Ἑνετικὰ καὶ Ἑλληνικὰ κεφάλια.

Ἀλλὰ γιὰ τὸ δυστυχισμένο Βραγανδῖνο τὰ βάσανα δὲν εἶχαν τελειώσει. Ἀφοῦ τοῦ κόψανε τ' αὐτιὰ καὶ τὴ μύτη, τὸν ἐκρέμασαν ἀπὸ τὴ μέση γιὰ ἐπίδειξι στὸ κατάρτι τῆς φρεγάδας τοῦ Βέη τῆς Ρόδου καὶ ἀπὸ κεῖ τὸν ἄφησαν νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα. Καὶ ἐνῶ οἱ Ὀθωμανοὶ ἐγιουχάϊζαν, ὁ ἄτυχος στρατηγὸς διεμαρτύρετο μὲ ἀδύνατη φωνὴ ἐναντίον τῆς ἀπιστίας αὐτῆς καὶ τῆς σκληρότητος. Ἔπειτα, οἱ Τοῦρκοι τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴ θάλασσα, τοῦ κρέμασαν ἀπὸ τὸ λαιμὸ δυὸ κοφίνια γεμᾶτα χῶμα, γιὰ νὰ τὰ μεταφέρῃ πρὸς διόρθωσι δῆθεν τοῦ καταστραφέντος τείχους καὶ τὸν ἀνάγκαζαν ὅσες φορὲς περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὸ Μουσταφᾶ νὰ κάνῃ —μὲ ὅλο ἐκεῖνο τὸ βάρος— ἕνα βαθὺ τεμενά. Ὁ Μουσταφᾶς, καθισμένος σ' ἕνα Περσικὸ τάπητα, ἐκάπνιζε τὸ ναργιλέ του καὶ τὸν ρωτοῦσε :

— Ποῦ εἶνε τώρα ὁ Χριστός σου νὰ σὲ σώσῃ ;

Ἔπειτα, ἀφοῦ τὸν ἐγδύσανε, τὸν ἐδέσανε σ' ἕνα παλοῦκι κι' ἄρχισαν νὰ τὸν γδέρνουν ζωντανό. Καὶ ὁ δυστυχισμένος μάρτυρας παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν λυτρώσῃ μὲ ταχύτερο θάνατο, ἀπὸ τὰ χέρια τῶν δημίων του. Σὲ λίγη ὥρα ὁ Βραγανδῖνος, παρέδωκε τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ τὰ βάσανα τοῦ ταλαιπώρου κορμιοῦ του δὲν ἐτελείωσαν. Οἱ Τοῦρκοι ἔκαναν τὸ πτῶμά του τέσσερα κομμάτια, καὶ τὸ μὲν κεφάλι καρφώσανε στὴν ἀγχόνη τῆς πλατείας, τὰ δὲ λοιπὰ μέλη του ἐκρέμασαν σὲ διάφορα σημεῖα τῶν τειχῶν ἐκείνων τῆς Ἀμμοχώστου, τὰ ὁποῖα μὲ τόση παλληκαριὰ ὑπερασπίστηκε ὁ Βραγανδῖνος. Ἔπειτα, ἐγέμισαν τὸ δέρμα του μὲ ἄχυρα καὶ μπαμπάκι καὶ ἀφοῦ τὸ ντύσανε μὲ τὴ στολή του, τὸ βάλανε ἐπάνω σ' ἕνα βόδι γιὰ νὰ τὸ γυρίσουν σ' ὅλη τὴν πόλι. Γύρω πηγαίνανε στρατιῶτες τοῦρκοι γιὰ ἐμπαιγμό. Δύο τοῦρκοι ἔκαναν τάχα τὸν ὑπασπιστὴ τοῦ ἀχυρένιου ἐκείνου ὁμοιώματος καὶ ἄλλος τοῦ κρατοῦσε ἀνοιχτὴ ὀμπρέλλα γιὰ χλευασμό ! Κατόπιν, μὲ τὰ κεφάλια τῶν στρατηγῶν, τὸ ἐγύρισαν στὰ παράλια τῆς Συρίας καὶ τῆς Καραμανίας γιὰ ἐπίδειξι, καὶ ἔπειτα τὸ στείλανε ὡραῖο δῶρο στὸ Σουλτάνο στὴν Κωνσταντινούπολι. Ὁ Σελὴμ τὸ ἔστησε μπροστὰ στὸ Σεράγι του, ὅπου πήγαινε ὁ ὄχλος καὶ ἀλάλαζε ἀπὸ χαρά !

Ὕστερ' ἀπὸ καιρὸ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βραγανδίνου καὶ τὰ παιδιά του ἀγοράσανε ἀπὸ τὸ Σουλτάνο τὸ δέρμα τοῦ μάρτυρος στρατηγοῦ καὶ τὸ θάψανε στὴ Βενετία. Πρὸς τιμή του ἡ Ἑνετικὴ Δημοκρατία ἔστησε μνημεῖο μεγαλοπρεπέστατο στὴν Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Παύλου.

ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΚΑ ΤΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΩΦΕΛΕΙ Ἢ ΒΛΑΠΤΕΙ ;

Τὸ βιβλίο καὶ ἡ ἐπίδρασίς του. Ἡ γνώμη τοῦ Ἀνατὸλ Φράνς. Μερικὰ ρεκὸρ διαβάσματος. Ἡ ὑπεροχὴ τῶν γυναικῶν. Μία καλόγρηα ποὺ διάβασε 9.000 τόμους βιβλίων. Καὶ μία ἄλλη ποὺ διάβαζε . . . 500 σελίδες στὴ καθησιά της ! Τίτλοι βιβλίων ποὺ γίνονται . . . μυθιστόρημα !

Ἡ μελέτη ὠφελεῖ τὸν ἄνθρωπο ἢ τὸν βλάπτει ;

Στὴν ἐρώτηση αὐτή, ἡ ἀπάντηση δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε μία, διότι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπάρχουν δύο περιπτώσεις. Ἡ τῆς ἐπιβλαβοῦς καὶ τῆς ὠφελίμου μελέτης. Ἐπίσης πολὺ ἔχει νὰ κάμῃ κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ διαβάζει ἕνα βιβλίο , ἡ διανοητική του δηλαδὴ κατάστασις. Ἄλλοι ροφοῦν ἀπὸ ἕνα βιβλίο τὸ μέλι τῆς σοφίας του καὶ ἄλλοι ἐπηρεάζονται ἀπὸ αὐτό, τὸ παρεξηγοῦν, καὶ παρασύρονται σὲ διάφορες ἀνοησίες. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ἡ μελέτη πρέπει νὰ γίνεται μὲ μέτρο, μὲ σύστημα.

Ὁ παγκοσμίου φήμης συγγραφεὺς Ἀνατὸλ Φράνς, πούτανε ὁ μεγαλύτερος, ὁ πιὸ μανιώδης βιβλιοφάγος τῆς Γαλλίας, ἔλεγε ὅτι τὸ βιβλίο γιὰ τὸν ἄνθρωπο τῆς Δύσεως εἶνε ὅ,τι εἶνε τὸ χασὶς γιὰ τὸν ἄνθρωπο τῆς Ἀνατολῆς. Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι ζοῦν μεσ' στὶς ἴδιες ἀναθυμιάσεις. Ἀκόμη κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπηρεάστηκε πολὺ ἀπ' τὸ διάβασμα στὸ ὁποῖον εἶχε ἀφοσιωθῇ σ' ὅλη του τὴ ζωή. Γι' αὐτὸ καὶ πολλοὶ ἄγγλοι συγγραφεῖς τὸν κατηγοροῦν ὡς διάσημο λογοκλόπο. Μερικοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ Ἀνατὸλ Φρὰνς ἔχει πάρει ὁλόκληρες φράσεις ἀπὸ διάφορα βιβλία ἄγγλων συγγραφέων καὶ τὶς ἔχει βάλει «ἀτόφιες» σὲ δικά του ἔργα. Αὐτὸ ἐννοεῖται τὄκανε ἀσυνειδήτως. Πάντως ὅμως ἡ κατηγορία αὐτὴ δὲν παύει νὰ τὸν βαρύνῃ.

Ἐκεῖνοι ποὺ παθαίνουν διανοητικὴ πανωλεθρία ἀπὸ τὸ διάβασμα εἶνε ἡ γυναῖκες. Εἶνε ἀληθινὸ δηλαδὴ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἐκεῖνο ποὺ λέγεται γι' αὐτές, ὅτι πῆρε τὸ μυαλὸ τους ἀέρα !

Γιὰ τὶς γυναῖκες τὰ βιβλία εἶνε παγίδες, στὶς ὁποῖες πέφτουν μέσα γιὰ νὰ μὴ βγοῦνε ποτὲ ἐκτὸς ὡρισμένων ἐξαιρέσεων. Κατὰ μίαν πρόχειρην στατιστικὴν ἡ γυναῖκες διαβάζουν περισσότερο ἀπ' τοὺς ἄντρες. Τὰ ρεκὸρ ποὺ ἔχουν σημειώσει σχετικῶς ἡ γυναῖκες εἶνε πολλά. Μία καλόγρηα, οἰκότροφος σὲ μιὰ ἀρχιεπισκοπή, στὴ Σκωτία διάβαζε ἔξη ἕως ἑπτὰ μυθιστορήματα τὴν ἑβδομάδα. Δηλαδὴ ἐδιάβαζε ἕνα βιβλίο τὴν ἡμέρα, ἤτοι 365 βιβλία τὸ χρόνο. Μερικὰ μάλιστα ἀπ' αὐτὰ ποὺ τῆς προκαλοῦσαν περισσότερον τὸ ἐνδιαφέρον τὰ διάβαζε... ἀπνευστί, ὅπως ἕνας διψασμένος πίνει ἕνα ποτῆρι νερό ! Τὸ ρεκὸρ ὅμως αὐτὸ τοῦ διαβάσματος τὸ κατέρριψε μιὰ Παρισινὴ κυρία, ἡ ὁποία κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἑβδομῆντα ἐτῶν ποὺ ἔζησε διάβασε 19.000 μυθιστορήματα !... Τὸ βιβλίον μάλιστα τοῦ ἄγγλου συγγραφέως Καρόλου Ρῆντ «Πολὺ ἀργά», τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ 500 σελίδες, τὸ διάβασε σὲ μιὰ... καθησιά της ! !

Κι' οἱ ἄνδρες ὅμως δὲν πᾶνε πολὺ πίσω. Ἕνας Καναδὸς πρὸ τριῶν ἐτῶν διάβασε μέσα σὲ ἔξη μῆνες 325 μυθιστορήματα, 35 ταξειδιωτικὰ βιβλία καὶ 2.500 περιοδικά. Τὸ περίεργο δὲ εἶνε ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τόσο πολὺ εἶχε συνηθίσει στὸ διάβασμα ὥστε κάθε βιβλίο ποὺ διάβαζε καταλάβαινε τὸ περιεχόμενό του χωρὶς νὰ βλέπῃ ὅλες τὶς λέξεις. λ. χ. βλέποντας τὶς δύο πρῶτες λέξεις, μιᾶς φράσεως ἢ τὴν πρώτη καὶ τὴν τελευταία, καταλάβαινε τὴν ἔννοια ὅλης τῆς φράσεως.

Ἕνας ἰθαγενὴς τοῦ Καρλιὸλ σὲ δέκα πέντε ἔτη διάβασε 2.500 μυθιστορήματα, 256 βιογραφίες, 39 θρησκευτικὰ βιβλία, καὶ ἕνα σωρὸ εὔθυμες ἱστορίες, ἀνέκδοτα καὶ ποιήματα. Καθενὸς δὲ βιβλίου ποὺ διάβαζε, ἔγραφε τὸν τίτλο σ' ἕνα ἡμερολόγιο ποὺ κρατοῦσε. Ὅλοι οἱ τίτλοι τῶν βιβλίων ποὺ εἶχε διαβάσει εἶχαν πιάσει περίπου 500 σελίδες τοῦ ἡμερολογίου του ! Ἐσκάρωσε δὲ στὸ τέλος μὲ τοὺς τίτλους αὐτοὺς ποιήματα καὶ διηγήματα, χωρὶς νὰ χρησιμοποιήσῃ ἄλλες λέξεις πλὴν ἐκείνων ποὺ ἀποτελοῦσαν τοὺς τίτλους.

Ἕνας ἄγγλος, βιβλιόφιλος εἶχε μαζέψει ὅλους τοὺς τίτλους τῶν βιβλίων ποὺ ἔχουν ἐκδοθῆ, σ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ μ' αὐτοὺς μόνον ἔγραψε ἕνα μυθιστόρημα ἰδικῆς του ὑποθέσεως !...

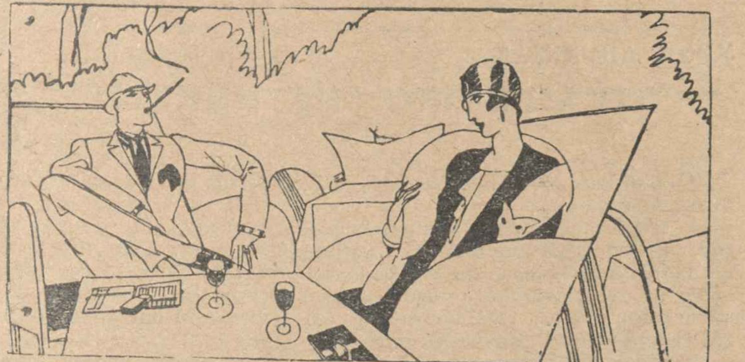

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τοῦ Ch. Lafont

Τρεῖς ἀδερφοὶ ξεκίνησαν τὴν τύχη νὰ ζητήσουν
δίχως νὰ ξέρουν ποῦ θὰ πᾶν καὶ ποῦ θὰ σταματήσουν.
Ὅποιος γεννήθηκε φτωχὸς καὶ τὸν μεθάει ἡ ἐλπίδα
κι' ἡ νειότη τοῦ χαμογελᾶ χωρὶς καμμιὰ φροντίδα,
ἕνα δισάκκι ἀνάλαφρον ἁρπάζοντας στὸν ὦμο
κάποιαν αὐγὴ φωτόλουστη παίρνει τυφλὰ τὸ δρόμο.
Καθὼς ἐπερπατούσανε μὲ γέλια καὶ τραγούδια
κι' ἔκοβαν μοσκομύριστα στὸ δρόμο τους λουλούδια,
κοντὰ στὸ βράδι βρήκανε μακρυὰ σὲ τόπο ξένο
ἕνα καλύβι ἐρημικὸ καὶ μισογκρεμισμένο·
στ' ἀπάτητο κατῶφλι του εἶχαν φυτρώσει ἀγκάθια
καὶ τὸ φεγγάρι γλίστρησε στὰ σκοτεινά του βάθια.
— Ἐδῶ, εἶπε ὁ μεγαλύτερος, ἀπόψε θὰ σταθοῦμε,
φωτιὰ θ' ἀνάψουμε κι' ἐκεῖ κοντὰ θὰ κοιμηθοῦμε.
Ἡ πόρτα κλείνει τὸ κακὸ κι' οἱ κλέφτες ἂν ἐρθοῦνε·
τὴ νύχτα τίποτα ἀπὸ μᾶς νὰ πάρουν δὲ θὰ βροῦνε.
Ἔτσι εἶπε κι' ἔκανε· στὴ στιὰ φωτιὰ φεγγοβολάει
καὶ σὲ λιγάκι τὴ χαρὰ στοὺς ἀδερφοὺς σκορπάει
ὡσότου ὁ ὕπνος στὴ γλυκειὰν ἀγκάλη του τοὺς πάρει.
Ξάφνου ἀπ' τὸν τοῖχο τὸν παληὸ κυλάει ἕνα λιθάρι
— ποιὸς ξέρει τάχα τοῦ φτωχοῦ ἡ μοῖρα τὶ τοῦ γράφει ;—
καὶ μπρὸς τους πέφτει ἕνα πουγγὶ γιομᾶτο μὲ χρυσάφι.
Εἶπαν οἱ δυὸ στὸν πειὸ μικρὸν, ὅταν ἐφάνη ἡ μέρα.
— Οἱ τρεῖς μας θὰ μοιράσουμε τὸ θησαυρὸ ἐδῶ πέρα
καὶ μέσα ἐδῶ θὰ κάνουμε τὸ πρῶτο μας τὸ γλέντι
καλύτερα ἀπ' τοῦ τόπου μας τὸν πλούσιο τὸν ἀφέντη.
Σύρε γοργὰ καὶ φέρε μας νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε
καὶ τὴ ζωὴ τὴν ποθητὴ κι' ἐμεῖς νὰ τὴ χαροῦμε.
Φεύγει ὁ μικρὸς καὶ φοβερὸ βλέμμα ἄλλαξαν οἱ δυὸ ἄλλοι,
μόνοι ὅταν μεῖναν.—Ἀδερφέ, ὁ ἕνας εἶπε ἀγάλι,
σὲ τρία θὲ νὰ μοιράσουμε τὸ βιός ;—Σὲ δυὸ μονάχα.
— Κι' αὐτός ; — Τὸ βλέπω, ἐπάγωσες· γιατὶ φοβᾶσαι τάχα ;
— Μὰ πές, τὶ θὰ φυλάξουμε γιὰ ἐκεῖνον ;—Τὸ...μαχαῖρι !...
Σὲ λίγο γύρισε ὁ μικρὸς μὲ φορτωμένο χέρι
ἀποσταμένος ἔχοντας χλωμὸ τὸ πρόσωπό του
κι' ἀπ' τὸν ἱδρῶτα ὁλόλουστο τὸ κρύο τὸ μέτωπό του.
Τὸν πιάνουν, τὸν ἀγγίζουνε, σφιχτὰ τὸν ἀγκαλιάζουν
καὶ γλήγορα τὰ ψώνια του ἀπὸ τὰ χέρια ἁρπάζουν.
ποῦ πῆγε ὡς τώρα τάχατες, πόσο ἔχει περπατήσει ;
Πέφτει στὸ χῶμα...δὲ μπορεῖ στοὺς ἄλλους νὰ μιλήσῃ...
Ἕνα μαχαῖρι ἀστραφτερὸ ξάφνου λαμποκοπάει
καὶ σὰν ἀλάφι μ' αἵματα ὀρθὸς ὁ νειὸς πηδάει.
— Βοήθεια...μὲ σκοτώσανε...πάει ἡ ζωή μου...πάει...
— Τὴν προσευχή σου ἑτοίμασε, ἦρθε ἡ στερνή σου ἡ ὥρα.
— Θέ μου, κι' οἱ τρεῖς μας φταίξαμε...τὰ τέκνα σου συχώρα...
— Δικός μας εἶν' ὁ θησαυρός, ἐφώναξαν οἱ δυὸ ἄλλοι.
— Μέσ' στὸ κρασὶ ποὺ ἤπιατε...φαρμάκι...ἐγὼ εἶχα βάλει...

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

(Τοῦ ΡΟΝΣΑΡ)

Στὴν ὤμορφη τὴ νειότη τους ἀπ' ὅλα ξεχωρίζουν
τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα στὸ ὁλάνθιστο κλωνάρι
ποὺ καμαρώνουν κάνοντας τὸν οὐρανὸ ζηλιάρη,
ὅταν τὰ δάκρυα τῆς γλυκειᾶς αὐγούλας τὰ ποτίζουν.

Ἡ χάρη μὲ τὸν ἔρωτα στὰ φύλλα τους φωλιάζει
γιομίζοντας μ' ἀρώματα τὸν κῆπο ὁλόγυρά τους
μὰ ξαφνικὰ μαραίνονται καὶ χάνουν τὴ δροσιά τους,
τὴν παίρνει ὁ ἀγέρας, ἡ βροχὴ κι' ἡ ζέστη ἢ τὸ χαλάζι,

Ἔτσι κ' ἐσὺ στὴ νειότη σου, στὰ κάλλη τὰ λαμπρά σου,
ὅταν ἐλάτρευε ὁ οὐρανὸς κι' ἡ γῆ τὴν ὠμορφιά σου,
ἡ Μοῖρα, ὠϊμέ, σὲ σκότωσε καὶ στάχτη πειὰ κοιμᾶσαι.

Πάρε μαζὶ μὲ τὰ πικρὰ τὰ δάκρυά μου μαζί σου
καὶ τὸ καλάθι αὐτὸ μ' ἀνθοὺς γιομάτο στὴ θανή σου,
ρόδο, ὤ Μαρία, ἀμάραντο στὸ μνῆμα πάντα νἆσαι.

Μετάφρ. **Γ. Κοτζιούλα**

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ

Τοῦ Michel Corday

Ὁ βαρῶνος Ρουτὲν μπῆκε στὴ κάμαρα τῆς μάντισσας καὶ κάθησε μπροστά της.

— Κυρία, τῆς εἶπε. Εἶνε ὀχτὼ μέρες ποὺ εἶχα τὴν ἀτυχία νὰ χάσω τὴν γυναῖκα μου ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ ἀρρώστεια. Στὸ τέλος της ἡ μακαρίτισσα ζήτησε ἀπὸ τὴν ὑπηρέτριά της νὰ τῆς πάῃ κάποιο πολύτιμο ἀντικείμενο ποὺ τὤχε κρυμμένο σὲ μέρος ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ πάρῃ ἡ ἴδια. Μὰ προτοῦ πῇ τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν αὐτὸ καὶ τὶ πρᾶμα ἦταν, ἄρχισε νὰ ἀγωνιᾷ...

Ὕστερα ἀπ' τὸ θάνατο τῆς κυρᾶς της ἡ ὑπηρέτρια νόμισε χρέος της νὰ μοῦ φανερώσῃ αὐτὸ τὸ παράξενο γεγονός, τὸ ὁποῖο μ' ἔχει ἀναστατώσει. Γιατὶ νὰ προτιμήσῃ ἡ γυναῖκα μου μιὰ ὑπηρέτρια γιὰ νὰ τῆς ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικό της ; Μήπως ἦταν ἰδιοτροπία τῆς ἀρρώστειας της, μήπως παραληροῦσε ; Πάντως θὰ βρίσκεται στὸ σπίτι μου, σὲ κάποιο μέρος, ἕνα κόσμημα, ἕνα κειμήλιο τῆς μακαρίτισσας καὶ ἔχω χρέος ἀπὸ λατρεία τῆς μνήμης της νὰ μὴ τ' ἀφίσω νὰ χαθῇ.

Προτοῦ ν' ἀρχίσω νὰ ψάχνω σκέφθηκα νὰ σᾶς συμβουλευθῶ. Ἂν πραγματικῶς προβλέπετε τὸ μέλλον, μπορεῖτε νὰ μοῦ φανῆτε χρήσιμη. Κατοικῶ σ' ἕνα μεγάλο σπίτι ποὖναι δύσκολο ν' ἀνακαλύψῃ κανεὶς τέτοια μικρὰ πράγματα, καὶ μόνο ἀπ' τὰ φῶτα σας ἐλπίζω βοήθειαν.

Ὁ βαρῶνος δὲν ἔλεγε ὅλην τὴν ἀλήθεια. Ἡ γυναῖκα του πέθανε ἀπὸ λύπη γιατὶ ἦτανε ζηλιάρης, σκληρός, τσιγκούνης, σωστὸς τύραννος. Ἡ ζωή της ἦτανε ἕνα ἀτέλειωτο βάσανο. Κι' ἂν ζητοῦσε τώρα ὁ βαρῶνος αὐτὸ τὸ κρυμμένο κειμήλιο τὤκανε ἀπὸ πλεονεξία μᾶλλον...

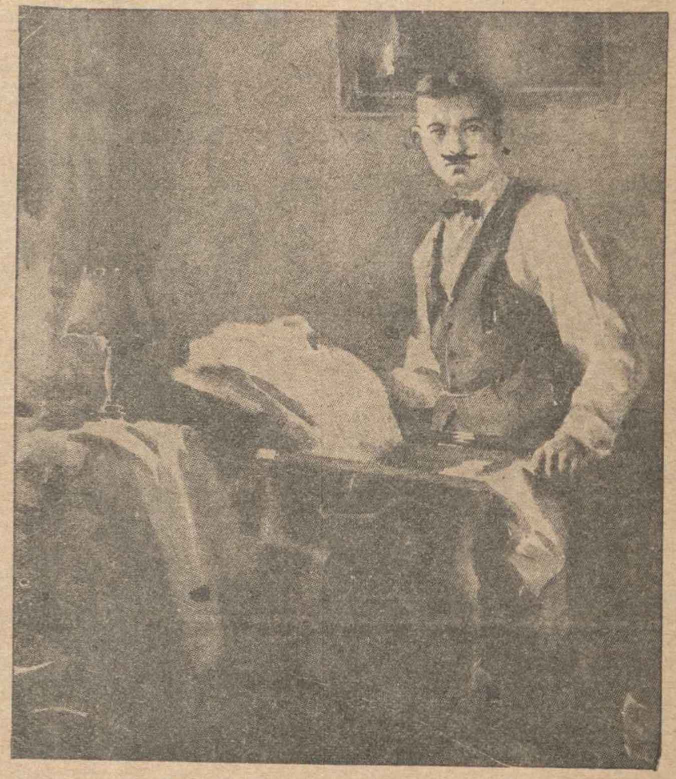

Ἄνοιξε ὅλες τὶς βαλίτσες...

Ὁ βαρῶνος σκεπτότανε πῶς στὶς ἀπουσίες του ἡ γυναῖκα του θἄκανε οἰκονομίες. Ἴσως νὰ πούλησε καὶ μερικὰ δῶρα της, κι' ἔτσι κατώρθωσε ν' ἀγοράσῃ κανένα πολύτιμο ἀντικείμενο.

Ὁ βαρῶνος λυσσοῦσε ἀπ' τὸ θυμό του σὰν συλλογιζότανε πῶς κάποιο πολύτιμο ἀντικείμενο βρισκόταν κρυμμένο γιὰ πάντα, σὲ καμμιὰ παράμερη κώχη τοῦ σπιτιοῦ καὶ πῶς μποροῦσε νὰ χαθῇ... Μποροῦσε νὰ πουλήσῃ τίποτα ἔπιπλα καὶ νὰ βρίσκεται κι' αὐτὸ κρυμμένο μέσα σὲ κανένα ἀπ' αὐτά !.. Ἔτσι ἀποφάσισε στὸ τέλος νὰ καταφύγῃ στὴ μάντισσα.

Ἡ μάντισσα στὴν ὁποία πῆγε, δὲν ἔρριχνε χαρτιά, οὔτε κύτταζε τὰ κατακάθια τοῦ καφφέ. Μάντευε τὸν πελάτη ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό του. Ἐμάντεψε συνεπῶς πολὺ καλὰ τὴν τσιγκουνιὰ τοῦ βαρώνου καὶ τοῦ μίλησε ἀνάλογα :

— Βλέπω, εἶπε σοβαρά, ἕνα ἔπιπλο.. σ' ἕνα σκοτεινὸ μέρος... σὲ μιὰ κρύπτη ἕνα κουτί, ἢ ἕνα μικρὸ πακέτο...

Ὁ βαρῶνος μουρμούρισε :

— Τὶ εἶδος ἔπιπλο εἶναι ;. Σὲ ποιὸ μέρος βρίσκεται ;

— Ἕνα παλαιὸ ἔπιπλο... σὲ μιὰ μεγάλη κάμαρα ποὺ δὲν συχνάζεται, ἀπήντησεν ἡ μάντισσα...

— Καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ ἔχει ἀξία ;

— Ναί... ἀνεκτίμητη ἀξία !

Ὁ βαρῶνος ποὺ ἀνυπομονοῦσε νὰ τὸ ἀποκτήσῃ, γύρισε ἀμέσως στὸ σπίτι του κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ.

Ποιὰ ὅμως ἦταν ἡ κάμαρη ποὺ δὲν πολυσυχναζότανε ; Τὸ σαλόνι ἴσως, ποὺ κατὰ τὶς ἐπαρχιακὲς συνήθειες δὲν μπαίνουν παρὰ στὶς μέρες μιᾶς μεγάλης ὑποδοχῆς. Τὸ γραφεῖον του ; Σ' αὐτὸ ὅμως ἡ γυναῖκα του δὲν πατοῦσε ποτέ. Τέλος ἦταν ἀκόμη ἡ σοφίτα καὶ ἡ κάμαρα ποὺ βάζανε μέσα τὰ παληὰ ἔπιπλα.

Πρῶτα ἔψαξε στὸ σαλόνι κι' ἔπειτα στὸ γραφεῖο του, μὰ δὲν βρῆκε τίποτε. Ἡ λύσσα του ἦταν ἀπερίγραπτη. Ὁ λαιμός του ἔκαιγε ἀπ' τὴ σκόνη, τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια του μαυρίσανε, ἦταν ἔξω φρενῶν. Ποῦ μποροῦσε λοιπὸν νἄχε κρύψει τὸ θησαυρό της ἡ μακαρίτισσα ;

Στὴν σοφίτα καὶ τὴν ἀποθήκη ἄνοιξε ὅλες τὶς βαλίτσες, ἔσπασε ὅλα τὰ ἔπιπλα μὲ τὸ σφυρὶ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Δυὸ μέρες περάσανε ἔτσι. Δὲν κοιμότανε πιά, δὲν ἔτρωγε, δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ σπάνῃ τὰ ἔπιπλα καὶ νὰ τὰ κομματιάζῃ. Πολλὲς φορὲς λυπόταν γιὰ τὴ καταστροφὴ αὐτή, μὰ ἡ πλεονεξία του δὲν τὸν ἄφινε ἥσυχο.

Τέλος ἦρθε ἡ σειρὰ καὶ μιᾶς ἀρχαίας ντουλάπας φαρδειᾶς ποὺ εἶχε πολλὰ χωρίσματα, συρτάρια καὶ σκοτεινὲς κῶχες. Ἔσπασε τότε ὅλες τὶς κλειδαριὲς κι' ἔβγαλε ὅλα τὰ συρτάρια. Τέλος, πίσω σὲ μιὰ γωνιὰ παράμερη, μέσα σ' ἕνα συρτάρι, βρῆκε ἕνα μικρὸ πακέτο διπλωμένο μὲ μεταξωτὸ χαρτί. Τὸ ἅρπαξε μὲ ἀχόρταγο χέρι, μὰ ἀπ' τὸ βάρος του ὑποψιάστηκε πῶς ἄδικα ἴσως βασανίστηκε τόσες μέρες... Τὸ ἄνοιξε ἐπὶ τέλους καὶ βρῆκε μέσα ἕνα πακέτο γράμματα. Διάβασε μερικὰ καὶ λυσσασμένος ἀπ' τὸ θυμό του ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ...

Ἦταν ἐρωτικὰ γράμματα γεμάτα περιπάθεια, σταλμένα στὴν γυναῖκα του... μία ὁλόκληρη ἱστορία ἔρωτος, τρυφεροῦ καὶ παθητικοῦ... Ἦταν ἡ μυστικὴ ἐκδίκησις τῆς βασανισμένης γυναίκας του ἐναντίον τοῦ σκληροῦ συζύγου της, ὁ πολύτιμος θησαυρός της ποὺ ἐπιθύμησε νὰ ξαναδῇ καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ προτοῦ πεθάνῃ !...

Michel Corday

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τὸ ἀηδόνι

Τοῦ Gautier

Ἡ Σελήνη εἶχε ἀνατείλει ἐκεῖνο τὸ βράδυ· θυμᾶσαι ;

Μὰ ἕνα πράσινο δέντρο, ἕνα μεγάλο δέντρο, τὴν ἔκρυβε ἀπ' τὰ μάτια μας...

Μιὰ σιγαλιὰ ποὺ πνιγότανε ἀπὸ κάτι κρυφοὺς κρότους καὶ στεναγμοὺς εἶχε ἁπλωθεῖ σ' ὅλο τὸν κῆπο, ἐκεῖνο τὸ βράδυ...

Καὶ σύ ἦσουν κοντά μου...

... Κι' ἐγὼ δὲν ἐσκεπτόμουν, δὲν ὀνειρευόμουνα. Εἶχα γίνει ἕνα μὲ τὴ σιγαλιά, μὲ τὴ φύση, μὲ τὸν ἔρωτά σου...

Ὢ ! ἐκεῖνο τὸ βράδυ !

Ἡ καρδιά μου εἶχε πάψει νὰ χτυπᾷ, εἴχαμε μείνει καὶ οἱ δυὸ ἄφωνοι καὶ εἶχε γίνει τόση σιγὴ ποὺ θἄκουγε κανεὶς τὴ βλάστηση τῆς χλόης καὶ τὸν ἦχο χαμηλότατης λέξης...

Κι' ἐγὼ σώπαινα κοντά σου... Κι' ἐγὼ σὲ κυττοῦσα ἄφωνος στὰ σκοτεινά σου μάτια...

Μὰ νά...ἐκείνη τὴ στιγμὴ ξαφνικὰ ἀκούστηκε τ' ἀηδόνι...

Φαίνεται πὼς περίμενε κι' αὐτὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ τῆς θείας αὐτῆς σιγῆς γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ τραγούδι του...

Σωπάσαμε ἀκόμα περισσότερο κι' ἔσφιξε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον στὴν ἀγκαλιά του...

Τ' ἀηδόνι συνέχιζε τὸ γλυκὸ τραγοῦδι του...

Κὰτι ψιθύρισες ἀγάπη μου ἐκείνη τὴ στιγμή..

Κι' ἐγὼ κάτι σοῦ ἀπήντησα... μὰ δὲν θυμᾶμαι...

Ποτὲ δὲν εἶχα τόσον ἔρωτα μεσ' στὴν καρδιά μου...

Κάτι μἔσφιγγε δυνατὰ νὰ σοῦ πῶ... νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ...

Μὰ σώπαινα... σώπαινα...

Γιατὶ τ' ἀηδόνι τραγουδοῦσε καὶ γιατὶ ἦτανε ξερὴ ἡ σιγαλιὰ τῆς φύσης... Ἡ νύχτα πρόβαινε τυφλή, ἐρωτική...

Τὸ φεγγάρι σίμωνε στὸ βουνὸ ποὺ ἔμελε σὲ λίγο νὰ ταφῇ...

Καὶ τ' ἀηδόνι ἔπαψε... ἔπαψε πιὰ νὰ τραγουδῇ...

Ὢ ! ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀγάπη μου...

Πόσο στὰ ὡραῖα τὰ μάτια σου εἶχα ἀφήσει νὰ ἀναπαυθῇ ὅλη ἡ τρικυμισμένη ψυχή μου...

Πόσο τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς μου, ἐγλύκανε ἡ συντροφιά σου...

⁂

Πόθος

Τοῦ Schiller

Ὢ ! ἂν ἦταν τρόπος νὰ βγῶ, νὰ φύγω...

Ὅλα τὰ σκοτεινὰ αὐτὰ μέρη μοῦ πνίγουν τὴν ψυχή... Πῶς μοῦ πνίγουν τὴν ψυχή... Χωρὶς ἐσένα, πόσο μόνο νοιώθω τὸ εἶνε μου ὁλόκληρο...

Πόσο εἶμαι ἔρημος ἐδῶ, πόσο εἶμαι μόνος...

Ἕνα πουλὶ ἂν ἤμουν, ἕνα πουλάκι φτερωτό... νὰ φύγω, νὰ πετάξω...

Πόσες παράδοξες ἁρμονίες νοιώθω ἐδῶ νὰ μὲ κυκλώνουν...

Πόσοι ἦχοι τῆς χαρᾶς ποὺ νοιώθεις ἐσὺ ἐκεῖ πέρα, φτάνουν κι' ἐδῶ ἀγαπημένη μου μικροῦλα...

Ἐδῶ στὴ σκοτεινιὰ τῆς μοναξιᾶς μου... Ὢ ! πόσο αἰσθάνομαι νὰ κυλάῃ ἡ ζωὴ εὐτυχισμένα στὰ μέρη ποὺ ζῇς...

Ὢ ! πόσο ὁ ἀέρας πρέπει νἆναι γλυκὸς ἐκεῖ στοὺς τόπους ποὺ βρίσκεται ἡ ζωή σου...

Ἐκεῖ ποὺ κυττοῦν τἀγνά σου βλέμματα, ὡραία μου ἀγάπη...

Μά ! Νά !.. Ἐκεῖ κοντὰ στὴν ἀκτὴ διακρίνω κάποια βαρκοῦλα...

Ὢ ! καὶ νἆταν δυνατό !

Μὰ δὲν ἔχει οὔτε πιλότο, οὔτε κουπιά... Μὰ τὶ πειράζει.. Θὰ φύγω..

Ἔτσι χωρὶς κουπιά, θ' ἀνοίξω τὰ πανιὰ τῆς βάρκας, ποὺ μὲ περιμένει.

Καὶ θὰ φύγω !

Μόνο ἡ ἐλπίδα ὑπάρχει στὴ ζωή...

Μόνο ἡ ἀγάπη ὑπάρχει γιὰ μένα...

Ἐμπρός ! Μὴ στέκεσαι καὶ μὴ διστάζεις...

Ἡ εὐτυχία δὲν βρίσκεται ἐδῶ...

Μὲ τὰ πανιὰ πρὸς τὴν ἐλπίδα...

Μὲ τὴ βαρκοῦλα πρὸς τὴν ἀγάπη...

Ἐκεῖ θὰ σὲ προσμένῃ ἡ εὐτυχία...

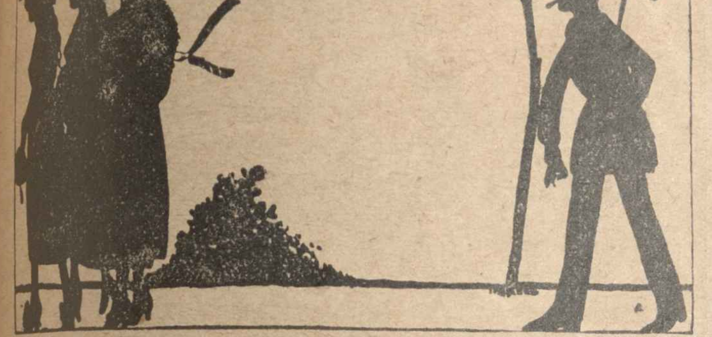

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Ἀλέξ. Μηλοδιδάκην, ἐνταῦθα. Τὰ ποιήματά σας ἀνεπιτυχῆ, ὑπερβολικὴ ἡ ἀξίωσίς σας ἀπὸ «Ἐκείνην» νὰ γίνῃ μικρὴ βαρκοῦλα. Θεοδ. Ἀσημακόπουλον, Αἴγιον. Δυστυχῶς τὰ βιβλία τῶν ὁποίων μᾶς ἀποστείλατε τὸν κατάλογον, τὰ ἔχομεν ὅλα. Ἐν πάσει περιπτώσει σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ν. Λάμπρου, ἐνταῦθα. Δυστυχῶς ὁ γλύπτης, τοῦ ὁποίου μᾶς στέλλετε τὴν εἰκόνα, εἶνε ἐντελῶς ἄγνωστος. Οὔτε κ' ἐμεῖς τὸν ξέρουμε. Νικόλ. Κανελλῆν, Ἀλεξάνδρειαν. Θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς. Καθυστερήσαμε γιατὶ συγκεντρώνομε σχετικὰ στοιχεῖα ἀπὸ ξένα περιοδικὰ καὶ συγγράμματα. Μανώλην Ἀλεξίου. Τὸ σημερινὸ ποίημά σας «Στὸ Σοπενάουερ» ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ τελευταῖά σας ἀνεπιτυχές. Στίχοι στρεβλοὶ γραμμένοι ἀπάνω σ' ἕνα μέτρο ἐντελῶς φτιαχτὸ καὶ ὄχι φυσικό. Ν. Κράλλην, Θεσ/νίκην. Τὰ περὶ Στράους ὄχι γενικοῦ ἐνδιαφέροντος. Εἶνε πληροφορικὰ καὶ ἡ θέσις τους θὰ ἦτο μᾶλλον σὲ κανένα λεξικό. Πολυξ. Καραδημητρίου, Σαμοθράκην. Ἐνεγράφητε. Εὐχαριστοῦμεν. Θ. Ρολογιάννην, Λαμίαν. Τὸ ποίημά σας δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὡς μὴ συνοδευόμενον ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως. Γ. Τσιρέμπουλον, Νεοχώριον (Βόλου). Οἱ φωτογραφίες σας θαμπὲς καὶ εἶνε ἀδύνατο νὰ γίνουν κλισέ. Στεῖλτέ μας ἄλλες καθαρώτερες. Ἄγγελον Κρῖνον. Τὰ ποιήματά σας παρουσιάζουν πολλὲς ἀτέλειες ἀκόμη στὸ μέτρο καὶ στὴ διατύπωση. Φαίνεται ὅμως ὅτι μὲ τὴν μελέτη καὶ τὴν πεῖρα θὰ γράψετε καλλίτερους στίχους. Α. Βήταν, ἐνταῦθα. Ἐκεῖνο ποὺ διακρίνει τὰ δύο ποιήματα ποὺ μᾶς στέλλετε εἶνε τὸ αἴσθημα. Δείχνουν ὅτι τὰ γράψατε ἐπειδὴ κάποια ἐσωτερικὴ ἀνάγκη σᾶς παρεκίνησε. Κατὰ τὰ ἄλλα εἶνε κοινά. Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀπελπίσῃ. Γιατί, ἅμα δὲν λείπει τὸ αἴσθημα, μὲ τὴ μελέτη γράφει κανεὶς σιγά, σιγά, καλὰ πράγματα. Γ. Σέμην, Πειραιᾶ. Αἱ δύο μεταφράσεις τῶν ξένων ποιημάτων ἀνεπιτυχεῖς. Λ. Κουσουλάκον. Ἐσεῖς ἀσφαλῶς ξέρετε καὶ γράφετε. Ἀλλὰ γιατὶ τὰ θέματά σας εἶνε τόσο κοινά ; Δ. Ν. Καλλονᾶν Σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς στείλετε τὰ πρωτότυπα τῶν πεζῶν τραγουδιῶν τὰ ὁποῖα μεταφράσατε. Μ. Μόσχον, Γαλάτσιον (Ρουμανίας). Τὸ διήγημά σας δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὡς μὴ συνοδευόμενον ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως. Ἀνδρέαν Κότσιον, Ἐνταῦθα. Δυστυχῶς βιβλία μηχανικῆς δὲν μᾶς χρειάζονται. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν πρότασίν σας. Ρ. Τσακιρίδην, Πειραιᾶ. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι στὸ ποίημά σας θέλετε νὰ ἐκφράσετε μερικὰ αἰσθήματα κάπως βαθύτερα, ἀλλὰ μὲ πολλὴ δυσκολία τὸ κατορθώνετε αὐτό, καταστρέφοντες τὴν διατύπωσιν. Π. Μαιορῖκον. Τὰ εὐθυμογραφήματά σας δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ὡς μὴ συνοδευόμενα ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως. Δ. Ν. Γαλάνην. Ἀπὸ τὶς μεταφράσεις ἐπιτυχὴς ἡ πρώτη τῆς «Νύχτας» τοῦ Βερανζέρου καὶ τὴν δημοσιεύομεν ἐδῶ.

Ἡ νύχτα πάει χύθηκε· ὢ τὴ γλυκειὰ νυχτιά,
ἡ ἡμέρα πέρα χάνεται σὰ μιὰ λαμπάδα θεία
δὲ μένει τίποτε παρὰ μι' ἀκοίμητη θεὰ
ποῦ παραστέκει φύλακας μέσα στὴν ἡσυχία
ὢ τὶ γλυκειὰ νυχτιά !

Αὔριο· ὢ τὸ αὔριο, ποιὸς ξέρει ποιὸς θὰ μείνει,
νοιώθω νὰ κλείνουνε σιγὰ τὰ ματοβλέφαρά μου,
ὡς ποῦ νὰ δοῦμε τὴν αὐγὴ μ' ὅλη της τὴ γαλήνη
καὶ νοιώσω πάλι νὰ χτυπᾷ σὰν πρῶτα ἡ καρδιά μου
πές τε μου ποιὸς θὰ μείνει ;

Γεώργιον Βίτσον, Πέρκον (Ναυπακτίας). Τὸ διήγημα ἄνευ δικαιώματος κρίσεως δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν. Λήδαν Καρτέλη, ἐνταῦθα. Τὰ σκίτσα ἐπιτυχῆ καὶ θὰ δημοσιευθοῦν. Δ. Μιχαλόπουλον. Τὰ ποιήματα ἀνεπιτυχῆ. Φαίνεται πῶς δὲν ἔχετε ἐξασκηθῇ στὸ στίχο. Ἐλπινίκην Καλιάδου, Ἰωάννινα. Τὸ ποίημά σας ἐπιτυχὲς καὶ δημοσιεύεται ἐδῶ :

Πᾶνε πιὰ τὰ πουλιὰ
τὰ κρυφὰ τὰ φιλιὰ
καὶ τ' ἀγέρι σωριάζει τὰ φύλλα
μαραμένα στὴ Γῆ.
Σκοτεινιὰ καὶ σιγὴ
τοῦ θανάτου βαρειὰ ἀνατριχίλα !

Πιά, ξερὰ τὰ κλαδιὰ
καὶ ρημάδι ἡ καρδιά,
μύριοι πόθοι, νεκροὶ σωριασμένοι.
Τὸ φεγγάρι χλωμὸ
καὶ χωρὶς τελειωμὸ
τὸ μαρτύριο ποὺ μὲ προσμένει...

Κωστάκην Χατζηκωνσταντῆν, Καλλιθέαν. Καὶ τὸ σημερινὸ διήγημά σας φανερώνει, ὅτι ἔχετε φλέβα διηγηματογράφου. Ὑποπίπτετε βέβαια σὲ πολλὰ λάθη, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸ θὰ διορθωθῆτε καὶ θὰ γράψετε ἄψογα. Γεώργ. Δημολέαν, Πειραιᾶ. Τὸ ποίημά σας ἄνευ δικαιώματος κρίσεως. Τάκην Μαυροκέφαλον, Φάρσαλα. Τὸ διήγημά σας καλογραμμένο, ἀλλὰ χωρὶς ἐνδιαφέρον. Κίκ. Ἡ καταγγελία σας δημοσιεύεται κατωτέρω. Δυστυχῶς δὲ μπορεῖ νὰ προληφθῇ τὸ κακόν, γιατὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐνθυμούμεθα ὅλα τὰ ποιήματα τῶν ἑλλήνων ποιητῶν. Σπ. δὲ Βιάζην, Ζάκυνθον. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολὺ γιὰ τὸ εὐγενικὸ ἐνδιαφέρον σας. Γράφτε μας τὰ ἱστορικὰ αὐτὰ κομμάτια, φροντίζοντες νὰ εἶνε καὶ διὰ τὸ πολὺ κοινόν. Μεταφράσεων ἔχομεν ἀφθονίαν. Ν. Παπαχριστόπουλον, Γ. Τσαγγλῆν, κλπ. Μάναρι. Δυστυχῶς τὰ χειρόγραφα δὲν φυλάσσονται. Προβαίνομεν εἰς σχετικὴν διάψευσιν. Θ. Νέζερ, Ἔδεσσαν. Τὸ ψευδώνυμό σας «Βαλεντῖνος» ἐνεκρίθη. Γάϊος Ἦρικ, Σουφλί. Τὸ ποίημά σας χωλαίνει πολὺ στιχουργικῶς. Κ. Διονυσιάδην. Οἱ πρόζες σας καλούτσικες, μὰ δὲν ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν κοινολογία.

Μᾶς καταγγέλλεται, ὅτι ὁ κ. Εὐάγγελος Λουκάτος ἀντέγραψε ἓν ποίημα τοῦ Σούτσου καὶ στέλνοντάς το ὡς δικό του μᾶς ἐξηπάτησε καὶ τὸ ἐδημοσιεύσαμεν στὰ «Κὰρτ - Ποστὰλ» τοῦ φύλλου τῆς 10 Ὀκτωβρίου.

Ἐπίσης ὁ κ. Φοῦρλης ἐκ Χαλκίδος μᾶς ἔστειλεν ὡς ἰδικόν του ἕνα ποίημα τοῦ κ. Πετμεζᾶ — Λαύρα.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ αὐτοκράτωρ κι' ἡ ξενοδόχος

Ὁ Ἰωσὴφ ὁ δεύτερος, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, κάποτε ποὺ ἐταξίδευσε στὴ Γαλλία, ἔφθασε σὲ μιὰ μικρὴ πόλι πρὶν φθάσῃ ἐκεῖ τὸ ἐπιτελεῖο του. Ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ ξενοδοχείου στὸ ὁποῖον ἔμεινε, γυναῖκα φλύαρη καὶ ἀπερίσκεπτη, τὸν ρώτησε ἂν εἶνε ἀπ' τὴν ἀκολουθία τοῦ αὐτοκράτορος. «Ὄχι, ἀφοῦ προπορεύομαι» ἀπήντησε ὁ Ἰωσήφ. Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἐνῶ ξυριζόταν, τὸν ρώτησε ἂν ὑπηρετῇ τὸν αὐτοκράτορα. «Ναί, εἶπε ὁ μονάρχης, καμμιὰ φορὰ τὸν ξυρίζω».

Μ' ὅλα ταῦτα εἶνε ζήτημα ἂν κατάλαβε αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ χωρικὴ ποιὸς ἦταν ὁ Αὐτοκράτωρ.

***

Ἡ ἡλικία τοῦ λοχαγοῦ

—Κύριε, τὶ ἡλικίαν ἔχετε ; ρώτησε κάποτε ὁ στρατάρχης Μπασομπτὲρ τὸν λοχαγὸ Στρίτι.—Τριάντα ὀκτὼ ἢ σαράντα ὀκτώ.—Πῶς τριάντα ὀκτὼ ἢ σαράντα ὀκτώ ! μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Δὲν γνωρίζετε ἀκριβῶς τὴν ἡλικία σας ;

— Στρατάρχα μου, μετρῶ τὰ χρήματά μου, τ' ἀργυρᾶ μου σκεύη, τὰ εἰσοδήματά μου γιατὶ δυνατὸν νὰ τὰ χάσω ἢ νὰ μοῦ τὰ ἁρπάξουν. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν φοβοῦμαι νὰ χάσω τὰ χρόνια μου εἶμαι ἥσυχος καὶ δὲν τὰ μετρῶ ποτέ...

***

Ὁ γαμπρὸς τοῦ σοφοῦ

Κἄποιος σοφός, μὴν ξέροντας σὲ ποιὸν νὰ δώσῃ τὴν ἄσχημη κόρη του, τὴν ἔδωκε σ' ἕναν τυφλό. Τὸν ἴδιο ἐκεῖνο χρόνο ἕνας πρακτικὸς γιατρὸς ποῦ εἶχε γιατρέψει πολλοὺς τυφλούς, ἐπῆγε στὴν πόλιν ὅπου εἶχε γίνει ὁ γάμος. Πολλοὶ ρωτοῦσαν τὸν σοφὸ γιατὶ δὲν προσκαλοῦσε τὸν γιατρὸ γιὰ νὰ θεραπεύσῃ τὸν γαμπρό του. «Φοβοῦμαι, ἀπήντησε, μήπως ἂν ἀνακτήσῃ τὸ φῶς του, δῇ πόσο ἄσχημη εἶνε ἡ κόρη μου καὶ τὴν διώξῃ.»

***

Ζήτω τὸ κρασί !

Οἱ ἄγγλοι ρήτορες — πρακτικοὶ καὶ σ' αὐτὸ ὅπως καὶ σ' ὅλα τ' ἄλλα ζητήματα, ὅταν ἀγορεύουν, δὲν πίνουν μόνον νερό, ἀλλὰ καὶ κρασί. Εἶνε λέγουν ἀνάγκη τοῦ κλίματός των.

Κἄποτε ἕνας ρήτωρ, ὁ λόρδος Μπροῦγχαρ, εἶχε ἀπαγγείλει ἕναν λόγο ὁ ὁποῖος ἐκράτησε ἑπτὰ ὧρες. Μπροστά του εἶχε ὅπως συνήθως ἕνα μεγάλο πανέρι γεμᾶτο ἀπὸ μποτίλιες κρασιοῦ βουργουνδικοῦ. Ὅταν τελείωσε τὸν λόγο του δὲν ἔμεινε ἄδεια καμμιὰ μποτίλια, ἀλλὰ καὶ ποτὲ ἄλλοτε ὁ περίφημος αὐτὸς ρήτωρ δὲν εἶχε ἀρθεῖ σὲ τέτοιο ὕψος ἐμπνεύσεως καὶ σὲ τέτοια ἔξαρση εὐγλωττίας. Τὸ κρασὶ καὶ τὴν φορὰ αὐτὴ εἶχε κάνει τὸ θαῦμα του.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 130 φύλλον τοῦ «Μπουκέτου» τῆς 10ης Ὀκτωβρίου, ἐδημοσιεύθη ψευδὴς φανταστικὴ ἀνταπόκρισις σκοποῦσα τὴν δυσφήμισιν ἀξιοτίμων οἰκογενειῶν καὶ ἀτόμων τοῦ χωρίου Μάναρι. Τὸ γεγονὸς μᾶς κατήγγειλαν πολλοὶ φίλοι μας ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ χωρίου καὶ σπεύδομεν νὰ ἐκδηλώσωμεν τὴν ἀγανάκτησίν μας καὶ τὴν θλῖψιν μας διὰ τὴν κακοήθειαν τῆς ὁποίας ἔπεσαν θύματα τόσον οἱ καταγγέλλοντες ὅσον καὶ ἡμεῖς. *Ἡ κακοήθεια αὐτή, καθὼς καὶ μερικαὶ προηγούμεναι, μᾶς ἀναγκάζουν νὰ διακόψωμεν ἀπὸ σήμερα τὴν κίνησιν τῶν ἐπαρχιῶν καὶ νὰ καταργήσωμεν τὴν σχετικὴν στήλην.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

(Ἀναγγέλλεται κάθε βιβλίο τοῦ ὁποίου μᾶς ἀποστέλλονται δύο ἀντίτυπα) Victor Turnbull : Προσωπικὸς Μαγνητισμός» Μετάφρασις Ἀντ. Πισσανοῦ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

'Οδοντόπαστα ἰδεώδης. Λευκαίνει τοὺς ὀδόντας, στερεώνει καὶ τονώνει τὰ οὖλα. Εὑρίσκεται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεῖα.

ΠΑΝΤΟΥ ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΑΝ ΥΠΑΓΗΤΕ ΕΧΕΤΕ ΜΟΥΣΙΚΗΝ

Τὸ ΝΤΕΚΚΑ εἶνε τὸ καλλίτερον ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα φορητὰ γραμμόφωνα. Εἶνε τόσον ἐλαφρὸν καὶ διαστάσεων τόσον περιορισμένων καθὼς καὶ τόσον στερεᾶς κατασκευῆς, ὥστε ἀντέχει εἰς κάθε ταξεῖδι καὶ εἶνε ἀμετάβλητον εἰς κάθε κλῖμα. Εἰς μουσικὴν ἀπόδοσιν κατ' οὐδὲν ὑστερεῖ, κέκτηται δὲ τὴν ἔντασιν τῆς φωνῆς τῶν μεγαλειτέρων καὶ ἀκριβοτέρων γραμμοφώνων.

Πωλεῖται εἰς τὰ κυριώτερα Μουσικὰ Καταστήματα

9 σχήματα, 2 μεγέθη.

THE DECCA

Τὸ Φορητὸν Γραμμόφωνον,

Κατασκευὴ ἐργοστασίου DECCA

32, Worship Street
LONDON England E. C. 2.

Ζητήσατε εἰκονογραφημένον κατάλογον καὶ πληροφορίας ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπον διὰ τὴν Ἑλλάδα·

ΣΥΜΕΩΝ Π. ΚΟΥΕΝΚΑ
23-Μεγ. 'Αλεξάνδρου-23
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΗΣΙΣ ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ Γ. ΜΠΑΧΑ
ΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ ΑΡΙΘ. 6

'Επλουτίσθη ἐσχάτως μὲ τὰ πλέον νουβωτὲ ὑφάσματα τῆς ἐποχῆς

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

Μία ἐπίσκεψις, εἶνε ἐπίσκεψις ἐπιβεβλημένη διὰ κάθε νοικοκυρὰν διὰ νὰ πεισθῇ διὰ τὰς τιμάς μας.

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΠΡΟΪΟΝΤΑ GIBBS

Σάπων Ξυρίσματος

Σάπων 'Οδόντων

Καλλυντικὸς Σάπων COLD CREAM

'Οδοντόπασται

Ψῆκτραι 'Οδόντων

'Απομιμήσεις τῶν προϊόντων μας ἔγειναν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον. Αἱ ἀπομιμήσεις ὅμως αὐταὶ οὐδέποτε ἔφθασαν τὰ πρωτότυπα.

Διὰ νὰ ἔχετε τὰ τέλεια προϊόντα μεταχειρίζεσθε τὰ γνήσια GIBBS „ΓΙΠΣ„ Οἶκος ἱδρυθεὶς ἐν ἔτει 1712

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΚΑΙ ΑΠΟΘΗΚΑΡΙΟΙ
Ι. & Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ 5, ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ,— ΑΘΗΝΑΙ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : Μητροπόλεως & Ρογκότη.

MODES - ΧΑΡΗ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙ ΠΙΛΟΙ

'Απὸ τῆς 15ης 'Οκτωμβρίου ἐ. ἔ. διαρκὴς ἔκθεσις τῶν τελευταίων **ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ ΜΟΔΕΛΛΩΝ**, τὰ ὁποῖα ἐκόμισε πρὸ ἡμερῶν αὐτοπροσώπως ὁ γνωστὸς κ. ΧΑΡΗΣ εἰς τὸ ἰδικὸν τμῆμα τοῦ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΡΑΦΙΟΥ
ΣΤΟΑ ΡΙΖΑΡΗ (ὁδὸς 'Ερμοῦ)

ὅλως νέα μοδέλλα τῶν Οἴκων:

FELIX, RAIBOUX, GUS, LEWISSE, CAMILLEROGER, MARGUERITTE ET LEONIE

ΤΙΜΑΙ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

„NUTRICIA"

'Ολλανδικὸν Γάλα εἰς κόνιν ἀποβουτυρωμένον κατὰ τὸ τέταρτον. Ἡ ἀρίστη καὶ εὐθηνὴ τροφὴ διὰ τὰ Βρέφη. Ἡ «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» συνιστᾶται ὑπὸ τοὺς 'Ιατρούς. 'Εκτὸς τῆς ὡς ἄνω τροφῆς διὰ τὰ Βρέφη Ἡ Μεγάλη Ἑτ «NUTRICIA» παρέχει καὶ Γάλα τελείως ἀποβουτυρωμένων διὰ τὰς ἐντε παθήσεις ὡς καὶ τὸ φημισμένον αὐτῆς «BABEURRE» (condensed butter

Γραφεῖα 'Αντιπροσωπείας ΣΤΑΔΙΟΥ 24 (Στοά.

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΪΖΙΔΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

'Επὶ τετραετίαν εἰδικῶς εἰς Παρισίους σπουδάσας. Θεραπεύει μὲ ἐγγύησιν ὀλιγοημέρου ἀνωδύνου θεραπείας τὰς παθήσεις στόματος καὶ ὀδόντων. Οὐλίτιδας, δυσοσμίαν, Pyorrhée καὶ ἄ. διὰ νεωτάτων ἐπιστημονικῶν μεθό Δέχεται 9—12 καὶ 2—6 1)2. 51, ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου 51, 2ον πάτ

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ
κάμνει ὡραῖο δέρμα. Ζητήσατε δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τρικούπη 46
ΑΘΗΝΑΙ

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ — ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ 170α. (ΤΕΡ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
Φ. Ι. ΚΟΡΠΗΣ
ΛΑΤΕΙΑ ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 8
ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ ΠΑΝΤΕΣ ΤΑ ΟΔΟΝΤΟΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΜΑΣ

Ἡ μάρκα τῶν

BÉNÉDICTINS

σᾶς ἐξασφαλίζει τὴν ΛΕΥΚΟΤΗΤΑ & ΥΓΙΕΙΑΝ τῶν ΟΔΟΝΤΩΝ ΣΑΣ

ΚΟΝΤΑΡΙΑ ΠΟΡΤΙΕΡΕΣ ΣΤΟΡ
ΜΠΡΟΝΖ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ
Παννὸς εἴδους

ΥΛΙΚΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ
Εἰς μεγάλην καὶ διαρκῆ παρακαταθήκην

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΛΑΤΗΡΙΩΝ
(Σουστῶν) δι' ἔπιπλα καὶ αὐτοκίνητα

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΠΕΤΡΟΥ Ι. ΣΙΦΑΛΑΚΗ
ΑΘΗΝΑΙ, ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 57

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

«ΣΟΝΙΑ» διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 12, διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 20.
«ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 12, διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 20.
«ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 12, διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 20.
«ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 12, διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 20.
«ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 12, διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 20.
«ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 18, διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 30.
«ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 18, διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 30.
«ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ» διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 25, διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 40.
«ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ» διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 50, διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 80.

τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς «Βιβλιοθήκης», ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» ὁ πρῶτος τόμος τοῦ «Μπουκέτου» σπανιώτατος χρυσόδετος ἀντὶ 400 δραχμῶν διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν καὶ μιᾶς λίρας 'Αγγλίας διὰ τὸ 'Εξωτερικόν, καθὼς καὶ ὁ δεύτερος χρυσόδετος ἀντὶ δρχ. 250 τὸ 'Εσωτερικὸν καὶ μιᾶς λίρας 'Αγγλίας διὰ τὸ 'Εξωτερικόν. ταχυδρομικὰ τέλη εἰς βάρος τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὁποῖοι παρακαλοῦνται μὲ τὴν ἀξίαν τῶν βιβλίων νὰ μᾶς ἐμβάζουν καὶ τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Α ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Μὴ λησμονεῖτε ὅτι μόνον μὲ τὴν

ΑΦΗΝ VAUBRY

ἠμπορεῖτε νὰ βάψετε μὲ ἐπιτυχίαν τὰ φορέματά σας.

ΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

λεῖται στὰ Φαρμακεῖα

Χονδρικὴ πώλησις

ΦΡΑΓΚΕΤΗΣ (ΑΘΗΝΑΣ)

ΟΡΑΖΟΜΕΝ τὸ ὑπ' ἀριθ. 5 τοῦ «Μπουκέτου» ἀντὶ δρχ. 15.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

'Ιατρὸς Δερματολόγος. 'Επὶ δεκαεξαετίαν 'Επιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην 'Οδὸς Κεφαλληνίας 15α.

Ὧραι 8—10 π. μ. καὶ 4—6 μ. μ.

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

'Επαναφέρει τὸ πρότερον χρῶμα. Δὲν βάφει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ δυναμώνει τὰς τρίχας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ **Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ**
ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡΙΘ. 48—ΑΘΗΝΑΙ
Τιμὴ δρχ. 50, διὰ τὰς 'Επαρχίας 60

Η ΚΡΕΜΑ ΚΡΙΝΟΣ

Κάμνει τὸ ὡραιότερον δέρμα. Εἶνε ἀπολύτως ἀβλαβής. Συντηρεῖ τὴν καλλονὴν καὶ ἐξαλείφει τὰς ρυτίδας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ **Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,**
ΟΔΟΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡΙΘ. 48

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΟΑΚΤΙΝΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Χ. ΠΡΑΠΑΠΟΥΛΟΥ ΥΦΗΓΗΤΟΥ

Θεραπεύονται ἡ 'Επιληψία, ἡ '**Ανικανότης** εἰδικῶς, ὁ 'Αθριτισμός, αἱ Νευραλγίαι κλπ. 'Εκτελοῦνται ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις καὶ Βερολίνῳ εἰδικῶς ἀσχοληθέντος κ. Τάκη Πραποπούλου τέλειαι '**Ακτινοσκοπήσεις** καὶ '**Ακτινοθεραπεῖαι** 'Αδενοπαθειῶν, Δερματικῶν νόσων, Νεοπλασμάτων κ.λ.π.

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΡΙΘ. 10

Κυρίες,
Δεσποινίδες

Πρὶν παραγγείλετε τοὺς

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΚΑΙ ΖΩΝΕΣ ΣΑΣ

ἐπισκεφθῆτε τὸ Φαρμακεῖον

ΣΑΚΑΛΗ — ΜΠΑΚΑΚΟΥ
(Ὁμόνοια)

καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ εὕρετε νὰ ἱκανοποιήσετε τὸ γοῦστο σας καθ' ὅλα καὶ δι' ὅλα.

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ

Ἔχομεν τὸ **Ρεκὸρ τῆς 'Επιτυχίας** ἀπὸ ὅλας τὰς βαφὰς τριχῶν Εὐρωπαϊκὰς καὶ 'Ελληνικάς. Διὰ τοῦτο ὡς καὶ διὰ τὸ ἀβλαβὲς τῶν τριχῶν καὶ τῆς ἐπιδερμίδος ἐκ τῆς βαφῆς **Δ. Μποτσαράκου** ἐγγυόμεθα. 'Αναλαμβάνομεν τὴν χρῆσιν τῆς βαφῆς ὅλων τῶν χρωματισμῶν κόμης, μύστακος καὶ γενείου μὲ ἐπιτυχίαν '**Αφάνταστον.**

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ
ΑΘΗΝΑΙ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΔΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΘΕΣΙΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 34
Αον ΠΑΤΩΜΑ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ:

ΩΜΟΡΦΕΣ ΑΘΗΝΑΙΕΣ

Δοκιμάσατε τὴν ἰδιώδη Κρέμα **EDELWEISS** ('Εντελβάϊς) σὰν τὸ χιόνι τῶν Ἄλπεων καὶ μὲ τὸ γλυκό της ἄρωμα θὰ σᾶς μαγέψῃ γιὰ πάντα.

Πωλεῖται εἰς τὰ Κεντρικὰ Φαρμακεῖα

Χονδρικὴ Πώλησις

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ **ΣΑΚΑΛΗ-ΜΠΑΚΑΚΟΥ**
(Ὁμόνοια)

Ὅσοι θέλετε ν' ἀγοράσητε γραμμόφωνον πρέπει νὰ ἰδῆτε πολλὰ συστήματα διὰ νὰ τὸ παραβάλετε καὶ πρωτίστως

ΤΑ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ ΑΤΛΑΣ

Διατὶ νὰ πάρετε ἕνα πρόστυχον μηχάνημα, ἐνῷ μὲ τὰ αὐτὰ χρήματα ἠμπορεῖτε ν' ἀγοράσητε κάτι τι τέλειον;

ΑΠΟΘΗΚΗ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΩΝ
«ΑΤΛΑΣ»
63 ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 63

"ΒΟΤΡΥΣ„

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον καὶ 'Αποθεματικὸν Δρ. 50.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
Ἔναντι Χρηματιστηρίου

'Επανῆλθεν ἐκ Παρισίων ἡ καλλιτέχνις μοδίστα κ. **Βάσσω 'Ιατροῦ** κομίσασα πλουσίαν συλλογὴν μοντέλων, ὑφασμάτων καὶ ὑλικῶν τῶν ὁποίων ἡ ἔκθεσις ἤρχισε ἀπὸ τῆς 18ης 'Οκτωβρίου εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σουλιάνη 12 ΘΑΛΑΣΣΙ ΣΑΛΟΝΙ της.

Εἰς τὰ γραφεῖα μας πωλοῦνται πλὴν τῶν ἐκδόσεων τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου» καὶ δυὸ ξένει ἐκδόσεις τὸ «Ἡμερολόγιον μιᾶς 'Ερωτευμένης» ἀντὶ δρχ. 12, τὸ ρομάντσο τοῦ ἀειμνήστου λογοτέχνου Πλάτωνος Ροδοκανάκη «Μέσα στὰ γιασεμιά» ἀντὶ δραχ. 6, ἡ »Λεβέντισσα» ἀντὶ δρχ. 60, ἡ «Γαβριέλλα» ἀντὶ δραχ. 50.

Συστήσατε
τὴν
„ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ"
εἰς τοὺς φίλους σας.

Ἔμιλ Γιάννιγκς

Μπριγκίττε Χέλμ

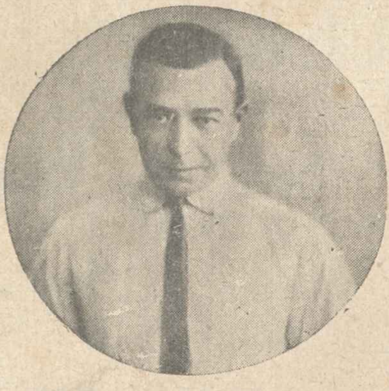

Γκέορκ Ἀλεξάντερ

Λίλιαν Χὰλλ Ντάβις

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΥΦΑ ΕΙΣ ΤΑ ΕΡΓΑ

ΦΑΟΥΣΤ
Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΟΥ ΤΖΑΡΔΑΣ
ΜΙΑ ΝΕΑ ΝΤΥΜΠΑΡΡΥ
ΤΟ ΙΕΡΟ ΒΟΥΝΟ
ΑΓΝΗ ΣΟΥΖΑΝΝΑ
ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ
ΝΕΑΝΙΚΗ ΜΕΘΗ
Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
ΤΟ ΣΠΗΤΙ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΥΣ
ΦΩΤΙΑ
Κ. Τ. Λ. ——— Κ. Τ. Λ. ——— Κ. Τ. Λ.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΒΟΛΗ
ΕΙΣ ΤΟ
„ΟΥΦΑ ΠΑΛΑΣ"
(ΔΙΟΝΥΣΙΑ)

ΕΚΚΑ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 66

Λία ντὲ Πούττι

Κόνρατ Φάϊτ

Ξένια Ντέσνυ

Μπέρναρτ Γκέτσκε